

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_E_R-Tarzan-16.pdb

PDB Name: Tarzan 16
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan a město zlata

Edgar Rice Burroughs

Divoká honička

Silné deště, přicházející z Tigre a Amhary přes Gojam, Shoa a Kaffu a trvající od června do září, přinášejí pouštím východního Súdánu a Egypta vláhu a úrodné náplavy, zatímco Habeši jen starosti a strádání.

Skupině šiftů, skrývajících se v pohoří Kaffa, přišly rozbahněné cesty náramně vhod. Byla to tlupa banditů a vyvrhelů, prostých jakéhokoli projevu lidskosti, mužů žijících na okraji lidské společnosti, jichž se zřekli jejich soukmenovci z kmenů Galla a Kaficho a na jejichž hlavy byly vypsány tučné odměny.

Přestalo pršet. Byla polovina září a období dešťů se zvolna chýlilo ke konci. Řeky byly rozvodněné a krajina připomínala močál. Šiftové projížděli blaty, hledající stopu nějaké karavany či cestu k vesnici. Neokovaná kopyta jejich koní zanechávala v porostu hluboké otisky, nebylo však nikoho, kdo by je sledoval. Každý se šiftům raději zdaleka vyhnul.

Nedaleko před nimi vyrazila na lov divoká šelma. Vítr vanul směrem k jezdcům, a tak citlivé nozdry pralesního lovce nezachytily jejich pach, ba ani bystré uši nezaslechly dusot koní. Jeho mysl byla zaměstnána toliko honbou za kořistí. Tím lovcem nebyl nikdo jiný než anglický lord Greystoke, Tarzan z rodu Opů. Po deštích a povodních nebylo snadné cokoli ulovit. Pršelo bez ustání celé dva dny. Tarzan byl velmi hladov. Konečně spatřil jelínka, jak pije z nedaleké bystřiny. Tiše se k němu plížil nízkou travou, aby se mu dostal na dostřel. Šípy i oštěp měl připraveny. O skupině mužů, která se k němu blížila, neměl v té chvíli ani tušení.

Usha, vítr, nese stejně dobře výpary jako zvuk. Dnes však odnášel pach i zvuky patřící šiftům kamsi daleko a synu divočiny tentokrát nepomohl ani jindy neomylný šestý smysl - něco, čím je vybavena každá šelma. Vždyť v divočině není tvora, který by neměl nějakého nepřítele! Malá zvířata se musí mít na pozoru před lvem, leopardem či člověkem. Ani slon či nosorožec si před pánem tvorstva nemůže být jistý. A člověk? Měl by být ve střehu přede všemi! Obezřelost však neznamená zbabělost. Tarzan se nikdy nebál, a přesto vždy zůstával ostražitý. V pralese hrozí nebezpečí na každém kroku! Nyní ovšem byla jeho opatrnost oslabena naléhavým pocitem hladu a touhou po kořisti. A snad právě to bylo příčinou, že o banditech, připravených zabít kdykoli, kdekoli a kohokoli, dosud nevěděl.

Co pána džungle přivedlo na sever ke Kaffě, je lhostejno. Snad chtěl poznat další neznámé končiny. Právě tajuplná země Etiopů, opředená legendami a zahalená závojem tajemství, jej vždy lákala. Poutníci, dobrodruzi, řecké falangy i římské legie, ti všichni kdysi vstoupili na toto území, aby se odtud již nikdy nevrátili. Zdejší kraj dosud skrýval nejednu záhadu. Vzpomeňme jen na tajuplný kmen potomků starých Izraelitů! Právě ten nedal pánu džungle spát.

Teď však nemyslel na dobrodružství ani na dávnou minulost. Zajímal jej toliko jelení samec, jenž měl ukojit jeho hlad. Neslyšně se plížil za kořistí. Ani Sheeta, leopard, by to nedokázal tišeji a nenápadněji. A k témuž místu přijížděli také šiftové v bílých kaftanech a s napřaženými oštěpy a mačetami. Byli neklidní. Dosud nikdy neviděli podobného bělocha. Jejich zvědavost se mísila s krvelačností. Zabít bylo pro ně denním chlebem.

Jelínek tu a tam zvedl hlavu a rozhlídl se, zůstává bdělý a ostražitý. V tom okamžiku vždy Tarzan zůstal stát, jako by byl vytesán z kamene. Náhle zvíře zjistilo, že nedaleko se cosi děje. Otočilo se a rychle odběhlo. Tarzan se ohlédl - bylo mu jasné, že jelínka někdo vyplašil. A tehdy objevil skupinu jezdců, která se zvolna blížila přímo k němu. Hned věděl, o koho jde. Znal šifty, a tak nebylo těžké uhodnout, proč přicházejí. Byli to lupiči a vrazi - nebezpečnější než sám Numa, lev.

Sotva zjistili, že je Tarzan objevil, pobídl šiftové koně k trysku, mávajíce oštěpy a puškami a hlasitě křičíce. Nestříleli - zdálo se, že mají v úmyslu nepřítele, ozbrojeného toliko primitivními zbraněmi, ubít oštěpy. A možná se těšili, že na něho uspořádají divokou honičku. Hon na člověka je uspokojoval víc než lov v džungli!

Tarzan se však nedal na útěk. Jen se rozhlížel, hledaje způsob, jak se ubránit. Věděl, že uprchnout by se mu sotva podařilo. Neztrácel klid - naopak, klidně se připravil k boji. Podoban bájnemu Apollónovi či obru Herkulovi, oděn toliko do bederní roušky ze lví kůže, ztělesňoval nezkrotnou sílu pralesa. Přes záda mu visel toulec se šípy, krátký oštěp a liánový provazec, zpoza pasu pak čněla dýka po otci - dýka, jež z něho učinila nepřemožitelného pána džungle a jejíž pomocí zabil gorilu Bolgani. V jedné ruce držel luk, ve druhé svazek šípů.

Tarzan je rychlý jako Ara, blesk. V jediném okamžiku zjistil nepřítele, napjal tětivu a přiložil šíp. A než si první šifta stačil uvědomit, co se děje, vylétla smrtící střela. Malý, ale silný je Tarzanův luk! Krátký a zároveň pevný a dalekonosný.

Nenápadná, leč svrchovaně účinná zbraň! A ta se nyní stala osudnou prvnímu z nájezdníků. Šíp mu vnikl přímo do srdce. Muž zavrával, rozpráhl ruce a padl k zemi mrtev. Vzápětí vylétly další střely a ani jedna neminula svůj cíl. Jeden šifta klesl, tři zůstali zraněni.

Ostatní nájezdníci byli v příštím okamžiku na dosah. Ti, které Tarzan poranil, věnovali se nyní sami sobě, snažíce se vyprostit šípy z ran. Jeden z útočníků stál mu nyní tvář v tvář. Nebylo kam ustoupit. Zbývala jediná naděje, jak přežít. A právě ta dodávala Tarzanovi jeho příslovečnou sílu a činila z něho pána džungle. Přehodil si luk přes plece a pak vyskočil na nejbližšího koně za jezdceva záda. Ocelové prsty sevřely nešťastníkovi hrdlo. Muž zachroptěl a v téže chvíli mu Tarzan bodl dýku do srdce. Pak shodil mrtvé tělo ze sedla. Vyplašené zvíře zatím pádilo stezkou mezi keři k nedaleké řece, mýjejíc cestou antilopí stádo. Šiftové byli tím vším dokonale zaskočení. Jeden z nich na Tarzana vystřelil, ale kulka minula cíl.

Řeka v těch místech nebyla široká, leč proud strhl koně s sebou. A tehdy se na hladině objevilo dlouhé štíhlé tělo, kmitající mohutným ocasem. Byl to Gimla, krokodýl. Kůň ho uviděl a počal hrabat kopyty proti proudu, snaže se uniknout z jeho dosahu. Tarzan se vztyčil v sedle a sevřel oštěp, připraven krokodýla bodnout, pokud se koni nepodaří dorazit včas k protějším břehu.

Gimla je stejně rychlý jako zákeřný. Brzy koně dostihl a chystal se k útoku, rozevíraje mohutné čelisti. V témže okamžiku na Tarzana znovu vystřelil jeden ze šiftů. Ještě štěstí, že syna divočiny nezasáhl! Kulka prolétla kolem, vnikla však do těla krokodýla. Za chvíli již Tarzan vedl koně po pevné zemi. Naposledy napjal tětívu svého luku a poslal šiftům několik pozdravů, zasáhnuv přitom jednoho z nich do nohy. Bandité odpověděli střelbou, ale to už Tarzan pobídl koně k lesu a zmizel jim z dohledu.

Bílý zajatec

Daleko odtud, kdesi jižním směrem, vstal lev od úlovku a majestátním krokem se vydal k nedaleké řece. Šakalům a hyenám, čekajícím na zbytky hostiny, věnoval jen přezíravý pohled. Co bude dál s kořistí, jej více nezajímalo. V počinání této šelmy bylo cosi hrdého a okázalého. A to vše ještě umocňovalo mohutné tělo se zlatavě žlutou srstí a hustá tmavá hříva. Když se napil, zvedl hlavu a zařval, jak bývá zvykem krále zvířat, je-li napojen a syt. Země se otřásla a ostatní zvířata se zachvěla strachem. Teď by se měl uchýlit do nory a vyspat se, aby mohl v noci vyjít znovu na lov. Ale neučinil tak. Vůbec se choval jinak než ostatní lvi. Vztyčil se a zavětril. Pak se znovu sklonil a zabořil čenich do porostu, jak to dělají lovečtí psi. Vzápětí se vydal po zvířecí stezce, vedoucí na sever. Hyeny i šakali cítili, že nadchází jejich čas. A cítil to i Ska, sup, kroužící jim nad hlavami. Kéž by zůstal s kořistí sám!

A zatím skláněli se šiftové nad svými mrtvými druhy a proklínali osud, který je svedl dohromady s bílým obrem. Zbavili nešťastníky šatů, odebrali jim zbraně a pak odjeli, slibující neznámému krutou pomstu. V duchu však doufali, že se s ním již nikdy nesetkají. Prozřetelnost chtěla, aby tomu záhy bylo jinak...

Sotva se ocitl v lese, opustil Tarzan koně a ponechal jej jeho osudu, aby se vzápětí vyšvihl na nejbližší strom. Měl zlost. Šiftové jej připravili o úlovek. To, že ho chtěli zabít, mu vadilo méně, než že byl vyrušen na lov. Teď se bude muset vydat za kořistí znovu! Nejprve se nasytí a pak se pustí za nájezdníky. Vzpomněl si na koně, kterého odehnal do džungle, a napadlo jej, že by ho mohl ulovit, vzápětí však tuto myšlenku zavrhl. Již několikrát okusil koňské maso, ale nikdy mu příliš nechutnalo. Jakkoli byl hladový, nepropadal beznaději. Rozhodl se ulovit něco chutnějšího. A to se mu také brzy podařilo.

Ukojiv hlad, uleh v rozsoše vysokého stromu k odpočinku. Myslel na šifty. Bylo tu něco, čemu chtěl přijít na kloub. Kdyby byli nájezdníci na cestě odtud, nechal by je bez povšimnutí, ale bylo jasné, že tu mají v úmyslu setrvat, a to bylo něco jiného. Také Tarzan se chtěl v těchto končinách určitou dobu zdržet, a tak by rád věděl, co jsou ti muži zač. Navíc měl sto chutí je za jejich chování vytrést.

Vrátil se k řece, přebrodil ji a pak se planinou vydal po stopě banditů. Vedla k pahorkům a odtud do lesa v údolí, kudy protékala bystřina.

Byla již skoro tma. Soumrak v oblastech kolem rovníku však netrvá dlouho. Les i nedaleké pahorky se počaly probouzet k nočnímu životu. Odkudsi zdál zazněl řev lva. Tarzan zavětril. Vítr sem z nedalekého tábora nesl pach člověka. Syn divočiny zvedl hlavu a vydal pronikavý skřek. To šelma oznámila ostatním obyvatelům džungle, že se vydává na lov.

Stál tu nehnutě ve stínu stromů jako živoucí socha pralesního boha. A pak jeho silueta splýnula s temnotou, jež zahálila pahorky i údolí s potokem. Vnořil se hlouběji do lesa, napínaje všechny smysly. Jako velká kočka našlapoval porostem. Jeho citlivé nozdry zachytily každý pach a uši slyšely sebemenší šelest. Jak postupoval vpřed, byly lidské výpary stále silnější a vedly jej neomylně k cíli. Také lví řev byl čím dál blíž. Z Numy však Tarzan strach neměl. Lev nepochybně slyšel jeho výkřik, sotva ale mohl tušit, odkud přichází.

Tarzan odhadl, jak je Numa daleko, a s uspokojením zjistil, že střetnutí nebude nutné. Neměl v úmyslu lva ulovit, ani se s ním setkat. Sledoval teď stopu člověka, největšího nepřítele všeho živého tvorstva. Nebylo snadné, aby Tarzan o sobě uvažoval jako o příslušníku lidského rodu. Jeho chování bylo často řízeno instinkty divokých šelem. Jakkoli uznával, že člověk je nadán vyšší inteligencí než zvířata, nebyl na sebe jako na pána tvorstva nikterak hrdý. Mnohými lidskými vlastnostmi z duše pohrdal. Nenáviděl faleš, sobectví, lež a krutost. Cítil, že právě jimi klesá člověk nejednou hluboko pod úroveň svých zvířecích předků.

Nyní, když se blížil k lidským příbytkům, připadal si více jako šelma, slídící po nepříteli. Cítil člověka, koně, vůni jídla i kouř. Normálnímu smrtelníku by to vše mohlo být dokonce příjemné, ale pro Tarzana to byla předzvěst nepřátel. Napjal

svaly a výhruzně zamručel. Ledva dorazil na kraj lesa, zjistil, že lev je již nedaleko. Vyhoupl se do koruny nejbližšího stromu a zamířil rovnou k táboru. Numa jej zaslechl a zařval. V té chvíli muži přihodili další otep do ohně.

Tarzan se rychle rozhlédl kolem. Pod sebou spatřil skupinu nájezdníků a jejich koně. Tábořiště bylo chráněno proti šelmám trnovou ohradou. Zdálo se však, že muži spoléhají více na oheň, plápolající uprostřed ležení, a proto usilovně přikládali.

Vtom cosi upoutalo Tarzanovu pozornost. Byl to bílý muž, který ležel spoután sotva pár kroků od ohniště. Obvykle by jej osud cizího člověka nezajímal, neboť nebyl ke svým lidským soukmenovcům vázán sebemenším citem. Lidský život znamenal pro něho méně než život jeho přátel z džungle. Ale tentokrát se chtěl pomstít šifťům, a pak - na onom muži bylo cosi zvláštního. Vůbec se totiž nepodobal lidem, s nimiž se syn divočiny až dosud setkal. Alespoň svým oblečením. Jeho oděv byl celý tvořen drobnými kroužky ze slonové kosti. Ozdoby z téhož materiálu pak pokrývaly zápěstí, lokty, kolena a kotníky. Toliko ruce a nohy měl obnaženy. Ležel s tváří odvrácenou, takže Tarzan neviděl víc než kštici jeho hustých černých vlasů.

Obhlížeje ležení, přemýšlel, jak bandity potrestat. Nejlépe by bylo vzít jim něco, na čem jim nejvíce záleží! Vždyť i oni jej připravili o úlovek! A tehdy ho napadlo osvobodit bílého zajatce. Ano, právě tak jim nejlépe splatí! Snad přitom sehrálo roli i mužovo podivné vzezření, jež v Tarzanovi vzbuzovalo velkou zvědavost.

Rozhodl se vyčkat, až tábor usne. Usadil se ve větvích, připraven probdít noc. Vlastně jako šelma byl na něco podobného zvyklý. Viděl, jak se šifťové snaží se zajatcem promluvit. Bylo však jasné, že si vzájemně nerozumějí. Tarzan znal jazyk Gallů, a tak otázky, které vězňitelé neznámému kladli, vzbudily jeho pozornost. Několikrát a několikerym způsobem se jej ptali na totéž - vězeň však nechápal, či chápat odmítal. Chtěli, aby jim ukázal cestu k slonovině a zlatu. Muž jen zarytě mlčel.

"Ten ničema nám rozumí až moc dobře," zavrčel jeden ze šifťů. "Jen se tváří, že neví, oč jde!"

"Jestli nic neřekne, proč ho dál brát s sebou a ještě ho krmit?" opáčil druhý.

"Ať si to přes noc rozmyslí," rozhodl třetí, patrně vůdce bandy. "A jestli ani pak nepromluví, zabijeme ho."

Rozhodnutí předáka bylo zajatci oznámeno pomocí slov i posunků. Šifťové pak znovu usedli k ohni a rozpředli hovor o událostech předešlého dne i plánech do budoucna. Hlavním tématem byl tajemný bílý obr, který jich několik pobil a poté uprchl na jednom z jejich koní.

Pozdě v noci rozešli se bandité do svých příbytků a nad táborem zavládl klid a mír. Jen Tarzan, Numa a jeden ze strážců bděli. Syn divočiny čekal ve stínu stromu, až všichni usnou, aby pak mohl provést svou pomstu.

Čekaje na příhodnou chvíli, zachytil pach Numy, Iva. Správně tušil, že šelma, přilákána koňskými výpary, se chystá vniknout do tábora. Pochyboval však, že si k tomu dodá odvahy, pokud budou muži udržovat oheň. Věděl, že lev se plamenů bojí. Snad jen velký hlad by jej přiměl překonat strach.

Konečně nadešel čas pomsty. Všichni již spali a dokonce i strážný počal klímat. Tiše jako stín plížil se pán džungle vpřed. Na okamžik se zastavil a naslouchal. Slyšel, jak lev, stojící za ohradou mimo dosah světla a ohně, hlasitě oddechuje. Pak se rozhlédl a viděl, že strážný je nyní k němu obrácen zády. Vydal se tedy rovnou k hlídkujícímu šifťovi. Bandita neměl o příchodím nejmenší tušení. Tarzan zahlédl mušketu, již měl strážce položenu v klíně. Krok za krokem se blížil k cíli. Konečně se ocitl přímo za sedícím mužem. Věděl, že nesmí způsobit hluk. Čekal. Nedaleko v trní číhal i Numa. Jako by cítil, že plamen ohně zvolna dohasíná.

A pak bleskla vzduchem bronzově opálená paže, ocelové prsty sevřely šifťovi hrdlo a vzápětí mu čepel dýky pronikla srdcem. Strážný byl na místě mrtev. Jeho smrt byla rychlá a milosrdná.

Tarzan vytrhl nůž z bezvládného těla. Nato zamířil k zajatci, který tu ležel na volném prostranství. Nájezdníci mu ani neposkytli přístřešek. Aby se k němu dostal, musel Tarzan projít mezi několika stany. Pohyboval se však tak tiše, že nikoho neprobudil.

Když se k vězni přiblížil, v záři plamenů viděl, že muž jej měří tázavými pohledy. Přiložil prst k ústům, naznačuje neznámému, aby byl zticha. Pak poklekl vedle něho a přetáhl mu pouta na ruku i nohou. Muž se nedokázal sám postavit - svaly měl zcela ztuhlé. Tarzan mu tedy pomohl, podpíraje jej oběma rukama.

Chvilu čekal, až se neznámému rozproudí krev. Pak mu pokynul, aby ho následoval. Vše by proběhlo hladce, nebýt Numy, Iva. Šelma, vyděšená plameny, totiž náhle pronikavě zařvala. V té chvíli byl celý tábor na nohou. Muži se chopili mušket a vyběhli z příbytků. V mihotavém světle ohně spatřili zajatce a za ním jeho osvoboditele. Byl mezi nimi i ten, jehož Tarzan zranil šípem. Okamžitě bílého obra poznal.

"To je on!!!" volal na své kumpány. "To je ten bílý démon, co včera zabil naše kamarády!"

"Zabijte ho!" vřeštěl druhý.

"Zabijte je oba!" velel předák.

Nájezdníci obklopili uprchlíky a zaútočili. Střílet se neodvážili - báli se, že by mohli zasáhnout jeden druhého. Střílet však nemohl ani Tarzan, neboť luk i šípy nechal v úkrytu na stromě. Zůstal mu jen nůž a lánový provaz.

Jeden z banditů, odvážnější, leč patrně méně inteligentní než jeho druzi, vyrazil přímo proti bílému obru. To se mu stalo osudným. Tarzan se přikrčil jako šelma a zavrčel. Chlapík se ho pokusil udeřit pažbou muškety, ale syn divočiny mu zbraň vytrhl, jako by to byla dětská hračka, a odhodil ji stranou. Pak muže uchopil za nohy a roztočil jej, používaje jeho tělo jako štítu. Ostatní šifťové ustoupili, rozhodně však neměli v úmyslu opustit bojiště. Vždyť jejich protivníci byli téměř bezbranní!

S bojovým pokřikem vyrazili vpřed. Dva se pokusili vpadnout Tarzanovi do týla. Jeho se báli především! Ani zajatec se nevzdával. Chopil se muškety, již Tarzan vzal svému protivníkovi, a oháněl se jí jako kyjem. První bandita klesl k zemi, zasažen přesně mřenou ranou, druhý uskočil na poslední chvíli.

Tarzan viděl, že jeho druh je zdatným bojovníkem. Zároveň mu ale bylo jasné, že mnohonásobné přesile dlouho vzdorovat nemohou. Jedinou nadějí bylo prorazit kruhem útočníků a uprchnout. Snažil se svůj záměr vysvětlit zajatci,

ten však nerozuměl a jen cosi vykřikoval. Co teď? Je třeba postupovat společně, ale jak se domluvit? Tarzan se otočil a vzal svého spolubojovníka za rameno. Pak ukázal před sebe a pokýval hlavou. Neznámý učinil totéž na znamení souhlasu a pak oba vyrazili smluveným směrem.

Šiftové rozhodně neměli v úmyslu dovolit jim utéci. Pustili se za nimi, mávající mušketami a oštěpy. Zdálo se, že osud zajatce i jeho osvoboditele je zpečetěn.

Tarzan postupoval vpřed, kryje se tělem jednoho ze šiftů. Bandité však byli rozhodnutí zadržet oba uprchlíky za každou cenu. Uchopili muškety za hlavně a mávali jimi jako sukovicemi. Syn divočiny a jeho druh měli nyní jen malou naději na záchranu.

Tarzan se pokusil prorazit obklíčením, nepřátel však bylo příliš mnoho. Zdálo se, že je rozhodnuto. Hrozilo nebezpečí, že bandité začnou střílet. Zatím ale nenadešla vhodná chvíle. Konečně se jednomu z nich podařilo ustoupit poněkud stranou a dostat se do výhodné střelecké pozice. Zvedl mušketu k líci a zamířil na pána džungle.

Kočky za noci

V téže chvíli, kdy bandita připravil zbraň k výstřelu, ozval se z úst jednoho ze šiftů varovný výkřik a vzápětí pronikavý řev Numy. Lev přeskočil trnovou ohradu a vtrhl přímo doprostřed ležení. Muž, který chtěl zastřelit Tarzana, se ohlédl, a sotva spatřil šelmu, odhodil pušku a dal se na útěk. Pln úzkosti a strachu vběhl rovnou Tarzanovi do náručí.

Lev, oslněný světlem ohně, se zastavil. Přikrčil se a rozhlédl kolem. Tehdy Tarzan zachytil šiftu, zvedl jej nad hlavu a hodil po šelmě. Numa se kořisti okamžitě zmocnil, zaryv do ní své mohutné tesáky. Syn divočiny toho využil a pokynul svému společníku, aby ho následoval. Pak se rozběhl k ohradě, míjeje šelmu i nešťastníka, který ji uvízl v drápech. Než se zbylí šiftové vzpamatovali, zmizeli oba uprchlíci mezi stíny v noční temnotě.

Za ohradou Tarzan vyskočil na strom, snesl dolů své zbraně a vrátil se k neznámému, který zpola jeho zásluhou a zpola zázrakem unikl banditům ze spárů. Společně pak zamířili údolím ke svahům hor.

Tarzan běžel první, muž za ním. Již v táboře banditů si pán džungle všiml, že jeho chráněncem je hbitý, silný a odvážný. V mnoha směrech se mu dokonce vyrovnal. Byl to neohrožený bojovník, vyzařující silou osobnosti. Tarzanovi, který vždy dával přednost samotě, nebyla jeho společnost rozhodně nepřijemná.

Měsíc zvolna stoupal oblohou nad vzdálené hory na východní straně a jeho paprsky zalévaly údolí stříbrným svitem, proměňujícím je v pohádkový svět prchavých stínů. Muži kráčeli svahem k lesu, aby vzápětí sestoupili do úzkého kaňonu. Pohybovali se tiše a co možná nejnenápadněji. Přesto vítr, Usha zanesl jejich pach až k citlivým nozdřám nejlepšího a nejobávanějšího z pralesních lovců. Sheeta, leopard, měl hlad. Již několik dní nic valného neuložil. A nyní k němu zavanuly výpary bílých opic. Byly stále pronikavější a čím dál blíže. A pak - ty bílé opice neměly hromové hole, kterých se bál a které nenáviděl. Již se kořisti nemohl dočkat!

U lesa Tarzan vyhledal strom, kde by mohli oba poutníci přenocovat. Cítil se syt, jen si potřeboval odpočinout. O tom, zda má hlad jeho společník, nepřemýšlel. Nebyla to jeho věc. Takový byl zákon džungle - slabým pomáhal a silné učil pomoci si sami. Pokud by syn divočiny sám něco ulovil, jistě by se o kořist podělil, ale lovit pro někoho jiného neměl v úmyslu.

Našel silnou větev. Pak tesákem nařezal slabší haluze a položil je napříč vidlice, vytvořiv tak pohodlné lože. To pak pokryl listím a travou. Když byl hotov, uložil se ke spánku, netuše, že jej stejně jako jeho druha z nedalekého stromu pozoruje Sheeta, leopard.

Velká kočka seděla bez hnutí a jako by ani nedýchala. Jakkoli ji Tarzan neviděl, nemohl se zbavit pocitu neklidu. Něco tu není v pořádku! Naslouchal a věřil, leč bezvýsledně. Jeho společník si zatím chystal lůžko pod stromem. A právě na něho upřel nyní Sheeta svůj pohled.

Konečně i neznámý ulehl. Sheeta trpělivě čekal. Svaly byly napjaty a štíhlé tělo připraveno ke skoku. V jedné chvíli se pohnul a větrovím to lehce zašumělo. Normální smrtelník by něco takového sotva zaslechl, leč Tarzan nebyl normální smrtelník. Ihned vytušil nebezpečí. Naslouchal, aby vzápětí spatřil vetřelce. Vyrázil proti němu právě v okamžiku, kdy leopard skočil po muži pod stromem. Vše bylo dílem zlomku vteřiny. Tarzan vydal divoký skřek. Chtěl nejen zastrašit Sheetu, ale zároveň upozornit neznámého. Muž se bleskurychle zvedl a uskočil stranou, veden více pudem sebezáchovy než rozumem. Leopard proběhl kolem a zaútočil na tvora, který ho předtím tak vyděsil.

Cizinec viděl, jak jeho společník skáče šelmě na hřbet. Slyšel řev obou protivníků. Krev mu stydla v žilách a vlasy na skráních vstávaly hrůzou, ledva zjistil, že jeho zachránce se chová stejně jako zvíře, s nímž bojuje.

Tarzan se pokoušel sevřít velkou kočku kolem krku, zatímco leopard se jej snažil zasáhnout ostrými drápy a tesáky. Syn divočiny však dobře znal způsob boje této šelmy. Když se převálila na záda, byl pod ní. Mohutné tlapy jen bezmocně máchaly vzduchem. Pak se Sheeta vztyčil a Tarzan mu seděl na hřbetě, svíraje jej pevně nohama. Leopard se snažil protivníka setřást, leč sevření nepovolovalo.

Jakkoli neozbrojen, neznámý několikrát přiskočil Tarzanovi na pomoc, ale vždy byl bojující dvojicí stržen stranou. Teď viděl, jak se jeho společník chápe díky. Její ostří blýsklo vzduchem a pak proniklo Sheetovým tělem. Velká kočka zařvala bolestí a hněvem a počala sebou zmítat ještě divoceji, snažíc se vyprostit ze smrtícího objetí. Náhle ustala, zasažena přímo do srdce. Naposledy zařvala a klesla k zemi. Sheeta, leopard, byl mrtev. V té chvíli Tarzan vyskočil na nohy. Neznámý přistoupil k vítězi a položil mu ruku na rameno. Pak k němu promluvil ve své mateřštině. Snad aby bílému obru poděkoval.

O čem asi přemýšlel? Již dvakrát díky svému společníkovi unikl smrti! Proč mu ten člověk pomáhá? To nevěděl. Cítil vděčnost a oddanost. A tehdy ještě netušil, že obojí bude moci záhy projevit.

Věda, že již nehrozí nebezpečí ani od leoparda, ani od lva, vyzval Tarzan neznámého, aby za ním vyšplhal na strom. Tady mu pomohl zbudovat stejné lože, jako měl sám. Zbytek noci spali klidně a procitli teprve ve chvíli, kdy slunce již stálo vysoko na obloze.

Tarzan se protáhl a usedl. Neznámý byl již vzhůru. Podíval se na svého zachránce a usmál se, kývaje hlavou na pozdrav. Konečně měl syn divočiny možnost prohlédnout si jej zblízka. Také on měl na sobě toliko bederní roušku. Byl to vysoký, svalnatý muž pravidelných a ušlechtilých rysů. Jeho tvář prozrazovala sílu a nebojácnost. Z pohledu do jeho očí Tarzan cítil, že je to člověk, kterému lze důvěřovat.

Když muž vstal, zaujala Tarzana čelenka, zdobící havraní vlasy, a slonovinové náramky na zápěstí a kotnících. Ornament uprostřed diadému nápadně připomínal zahradnický rýč, jehož hrot trčel vzhůru. Ochrany rukou a nohou byly sepyaty řemínky. Muž byl obut do sandálů ze sloní kůže. Pod každou paži nesl slonovinový disk, na němž byl vyryt jakýsi piktogram. Přes prsa mu splýval náhrdelník z téhož materiálu. A ze slonoviny byly i chrániče ramen a ušních boltců. Tarzanovi se nechtělo věřit, že to vše jsou pouhé ozdoby. Stejně dobře by mohlo jít o kryty proti úderům mečem či válečnickou sekerou.

Záhadou zůstávalo, odkud podivný bojovník pochází. Syn divočiny nikdy a nikde někoho takového neviděl. A totéž platilo i o mužově oděvu a ozdobách.

Jakkoli neznámý poutal Tarzanovu pozornost, nemohl v něm potlačit stále sílící pocit hladu. Pán džungle si vzpomněl, že zbytek včerejší kořisti uložil v koruně jednoho ze stromů na břehu bystřiny. A tak seskočil na zem a pokynul mladému válečníkovi, aby učinil totéž. Nato zamířil k místu, kde zanechal zásoby. Cestou zůstával neustále ve střehu. Věděl, že džungle je plná nebezpečí.

Maso, ukryté v hustém listoví, našel v okamžiku. Odřízl několik porcí a hodil je dolů neznámému. Pak z kýty oddělil kus pro sebe a pustil se neprodleně do jídla, polykaje sousta syrová. Muž ho chvíli pozoroval, očividně překvapen. Pak nedaleko rozdělal oheň a svůj díl opekl.

Věnuje se jídlu, Tarzan přemýšlel o tom, co dál. Do Habeše přišel za určitým cílem, ale nikterak s ním nespíchal. Vždyť čas v divočině hraje pramalou roli! Tajemný bojovník ve slonovinové zbroji byl nyní mnohem zajímavější než původní plán.

Nemaje jinou možnost, pokusil se s neznámým dorozumět rukama. Zeptal se, kam má namířeno. Muž ukázal ke vzdáleným pahorkům a pak několika posunky svému druhu naznačil, aby šel s ním. Syn divočiny pozvání rád přijal, nechávaje se vést.

Dny přecházely v týdny a oba poutníci pokračovali bez přestávky v cestě, míříce stále hloub do samého nitra horského masívu. Tarzan se zatím pilně učil cizincovu jazyku a záhy se se svým průvodcem obstojně domluvil. Dověděl se, že jeho nový přítel se jmenuje Valthor. Toho pak zaujaly zejména Tarzanovy zbraně. Proto mu pán džungle postupně zhotovil několik kopí, luk a šípy, a naučil jej s nimi zacházet. Mladík byl velmi přičinlivý a zanedlouho jimi vládl docela obstojně.

Plynul čas a cesta do Valthorovy země jako by neměla konce. Tarzan měl v horách stále co lovit, a tak byl spokojen. Valthor však počínal ztrácet klid.

A když se jednoho dne ocitli před strmými útesy slepého kaňonu, přiznal, že zabloudil.

"Nevím, kde jsme," řekl.

"Myslím si to již několik dní," potvrdil Tarzan.

Valthor se zatvářil překvapeně. "Jak sis to mohl myslet?" nechápal. "Vždyť vůbec nevíš, kde má země leží!"

"Vydali jsme se všemi směry a dnes jsme opět nedaleko místa, odkud jsme vyšli. Za roklí po tvé pravici je potok, kde jsem ulovil horskou kozu, a také starý, vichrem ohnutý strom, kde jsme spali."

Valthor se prohrábl ve vlasech a pak se usmál.

"Je to tak," přiznal. "Ale co budeme dělat dál?"

"Víš, kterým směrem byla tvoje země od tábora, kde jsem tě našel?"

"Thenar je odtamtud na východ," soudil Valthor. "To vím jistě."

"Leží-li v horách, měli bychom ho najít," řekl Tarzan, "neboť jsme dosud většinou putovali na jih."

"Kopce a kaňony mě zmátly," dodal Valthor. "Nikdy předtím jsem nebyl z Thenaru dál než v údolí Ontharu. V okolí obou kotlin je spousta míst, která dobře znám. Abych našel cestu domů, nepotřeboval jsem nikdy ani slunce, ani měsíc, ba ani hvězdy. Proto mi nyní nemohou pomoci. Myslíš, že dokážeš udržet správný směr? Jestli ano, veď mě teď ty!"

"Půjdu prostě na severovýchod," rozhodl Tarzan. "Ale neleží-li tvá země oním směrem, sotva ji najdu."

"Odněkud musí být vidět Xarator," mínil Valthor. "Pak už Thenar najdu snadno. Xarator leží západně od Athne."

"Co je to Xarator? A co Athne?" ptal se syn divočiny.

"Xarator je vysoká hora, chrlicí oheň a žhavé kamení. Leží v Ontharu na území Cathne, Města zlata. Athne je Město slonoviny, odkud pocházím. Lidé z Cathne v údolí Ontharu jsou našimi nepřáteli."

"Tak tedy zítra vyrazíme hledat město Athne v údolí Thenaru," řekl Tarzan.

Pustili se do jídla. A zatím kdesi v pralese, daleko odtud, mával černohřívý lev oháňkou a řval, připravuje se k boji s buvolím býkem, jehož připravil o mládě. Jen málokterá šelma se odváží vzdorovat Gorgovi! Buvol, je-li rozezlen, bije kolem sebe kopyty a malá očka má podlitá krví!

Řev obou zvířat hřměl pralesem a otřásl zemí. Gorgo byl bez sebe zlostí. Za ním stála samice, jež přišla o mládě, a zbylé krávy a býci z jeho stáda. Jako by čekali, že uloupené tele pomstí. A pak Gorgo zaútočil. Jakkoli byli oba soupeři mohutní a těžcí, pohybovali se s neuvěřitelnou lehkostí. Ve chvíli, kdy se býk chystal nabrat Numu na rohy, král zvířat uskočil a zasadil kopytníku mocný úder tlapou do hlavy. Býk zavrával a podklesl na všechny čtyři. Z tlamy mu prýštila krev. Než se znovu postavil, skočil mu Numa na hřbet a zabořil své mohutné tesáky do huňaté šíje. Vzápětí strhl předními tlapami Gorgovi vaz.

Sotva býk padl, otočil se Numa proti krávě. Ta však nečekala a dala se na zběsilý útěk do džungle, nechávajíc lva i jeho kořist za sebou. Té noci se Numa nasytil jako málokdy předtím. Po hostině však neulehl k odpočinku, nýbrž pokračoval dál po čísi stopě, jak tomu bylo již několik dní.

Povodeň

Ranní obloha byla plná hrozivých mračen. Přestože období dešťů skončilo, nad vrcholky hor, kudy museli Valthor s Tarzanem projít, se černalo. Oba muži, prokřehli po noci, třáslí se na svých lůžkách v koruně stromu zimou.

"Najíme se potom," řekl Tarzan. "Nejprve se musíme zahřát."

"Jen jestli něco k jídlu najdeme," pochyboval Valthor.

"Tarzan nebývá dlouho hladový," usmál se syn divočiny. "A ani dnes tomu nebude jinak. Když se vydá na lov, vždycky něco přinese."

Kráčeli kaňonem, až Tarzan objevil konečně vhodné místo k výstupu. Bojovník z Athne měl pocit, že každý příští krok může být jeho posledním. Byl však příliš hrdý na to dát najevo svůj strach, a tak syna divočiny mlčky následoval.

Konečně stanuli na vrcholku skalnatého hřbetu. Zatímco Valthor těžce dýchal a srdce mu prudce bušilo, necítil Tarzan sebemenší náznak únavy. Chtěl pokračovat v cestě, ale jeho společník se sotva vlekl. Usedl tedy a řekl lakonicky:

"Tady si odpočineme."

Snad ještě nikdy neslyšel Valthor větu, jež by mu zněla tak příjemně!

Když nabrali síl, pokračovali dál smluvným směrem. Tu a tam drobně sprchlo, leč bouře hrozila každým okamžikem.

Před polednem přinesl Tarzan úlovek a oba poutníci se posilnili na další cestu. Bylo chladno a obloha nevěstila nic dobrého.

Bylo již k večeru, když přešli hlubokou roklinu a stanuli před rozlehlou plání. A tehdy Valthor propukl v nadšení.

"Xarator!" zvolal, ukazuje před sebe. "Našli jsme ho!"

Tarzan pohlédl tím směrem. Spatřil vysokou horu, jejíž vrchol byl schován pod popelavě šedou duchnu těžkých mraků.

"Tak to je on," řekl. "A Thenar je na východ od něho?"

"Ano," potvrdil Valthor. "Onthar je tedy přímo před námi. Pojďme!"

Výrazili vpřed travnatou planinou. Brzy došli k jejímu konci, padajícímu do širokého údolí.

"Jsme na jižním okraji Ontharu," vysvětloval Valthor. "Někde tady je Cathne, Město zlata. Podívej! Vidiš ten les za ohbím řeky? Tam leží Cathne. Je to bohaté město, ale lidé, kteří v něm žijí, jsou mými nepřáteli."

Ač nyní již hustě pršelo, viděl Tarzan řadu bílých a žlutých příbytků. Přes řeku, která protékala údolím a sváděla odtud řadu potoků, se klenul most téže barvy. Podél řeky se vinula široká, dobře viditelná cesta a za ní se černal hustý les.

Vedl až k horám, jež ohraničovaly Onthar na východní a jihovýchodní straně.

Tarzan se na město nemohl vynadívat.

"Proč ho nazývají Městem zlata?" zeptal se.

"Což nevidíš zlaté střechy domů a zlatý most?" odpověděl Valthor otázkou.

"Jsou natřeny zlatou barvou?" ptal se syn divočiny.

"Jsou z ryzího zlata," opravil jej Valthor. "Jeho vrstva je na některých budovách nejméně palec široká a most je zbudován ze zlatých cihel."

Tarzan svažtil obočí. Díval se do opuštěného údolí a přemýšlel. Vybavil se mu jiný obraz - jak by se asi poklidná krajina Ontharu změnila, kdyby sem díky zlatu proniklo dobrodiní moderní civilizace. Jak hlučné a zapáchající by bylo Cathne díky továrnám a obřím mlýnům! Jak úžasný obraz by na africkém nebi vytvořil černý dým z komínů, vznášející se jako smuteční závěs nad zlatými kupolemi města!

"Odkud zlato berou?" tázal se

"Doly leží v horách jižně od města," odpověděl Valthor.

"A kde je tvá země, Thenar?"

"Za těmi kopci. Vidiš cestu, jež vede podél řeky?"

"Ano," potvrdil Tarzan.

"Prochází Průsmykem bojovníků do údolí Thenaru. Tam leží Athne, Město slonoviny. Tam je moje země."

"Jak jsme od Athne daleko?"

"Je to docela blízko."

"Pak bychom měli hned vyrazit," soudil pán džungle. "V dešti je lépe jít, než někde ležet do rána. V tvém městě si pak v suchu odpočineme."

"Jistě," potvrdil Valthor. "Ale procházet Ontharem za dne není bezpečné. Určitě by nás viděly stráže u městských bran. Ti lidé jsou naši nepřátelé! Zabili by nás, nebo uvěznilí. V noci se tu potulují lvi, ve dne bychom proti sobě měli je i Cathneany."

"Jací lvi?" nechápal Tarzan.

"Lidé z Cathne je chovají. Je jich tu všude spousta," vysvětlil Valthor. "Proto se ta část údolí, na kterou se díváme, nazývá Planinou lvů. Bude lépe, půjdeme-li za noci."

"Jak myslíš," souhlasil Tarzan. "Je mi lhostejno, půjdu-li hned, nebo za tmy."

"Není tu příjemně," připustil Valthor. "Ten déšť je vskutku studený. V Athne by nám bylo dobře. V domě mého otce je krb a jistě v něm teď topí. Je tam teplo a útulno."

"Nad mraky slunce svítí dál," řekl Tarzan. "Ale my nejsme nad mraky. Jsme tady, kde není ani slunce, ani krb. A slova nás nezahřejí."

"Kéž bychom byli v Athne," opakoval Valthor. "Je to krásné město a Thenar je krásné údolí. V Thenaru chováme kozy, ovce a slony. Lvy tam nemáme. Jen ty, co k nám přeběhnou z Ontharu. Pěstujeme zeleninu, ovoce a obilí a vyrábíme věci z kůže, slonoviny a dřeva. Se sousedy obchodujeme málo a za všechno platíme slonovinou a zlatem. Kdyby nebylo našich nepřátel z Cathne, žili bychom v míru a dostatku."

"Co kupujete, a od koho?"

"Kupujeme sůl, kterou u nás nemáme. A také železo na zbraně, černé otroky a někdy i bílé ženy, jsou-li mladé a hezké."

To všechno od šiftů. S nimi obchodujeme od nepaměti. Náčelníci a králové přicházejí a odcházejí, ale obchod zůstává."

"Nikdy jste neobchodovali s lidmi z Cathne?" divil se Tarzan.

"Jednou do roka vyhlásíme na týden příměří a tehdy obchodujeme. Oni nám dávají zlato a potraviny, a my jim ženy, sůl a železo, které získáváme od šiftů, a také kůži a slonovinu, které vyrábíme sami. Lidé z Cathne chovají lvy, pěstují ovoce a zeleninu a těží zlato a v menší míře slonovinu. A dávají nám seno. Seno je u nás cennější než zlato, protože bez něj bychom neužili své slony."

"Proč lidé, kteří jsou na sobě tak závislí, spolu bojují?"

Valthor zavrtěl hlavou. "To nevím. Snad ze zvyku. O míru toliko mluvíme. Ale možná nás těší, když o něj musíme bojovat."

Oči se mu rozzářily. "Nájezdy!" zvolal. "To je to právě pro muže! Cathneané loví naše kozy, ovce, slony a dokonce nás samotné! Získávají hlavy jako trofeje. Nejvíce si cení hlavy muže. Unášejí nám ženy. Když se to podaří, je válka. Někdy i my vyrazíme do Ontharu za zlatem a ženami. Často Cathneanům prodáme ženu a pak ji uneseme zpátky. Ne, zdá se, že nikdo z nás po míru netouží."

Zatímco Valthor hovořil, dosedly těžké mraky na okraje skal, lemujících údolí.

"Myslím, že můžeme vyrazit," uzavřel Athnean své vyprávění. "Brzy bude tma."

Cesta do údolí vedla kaňonem, jehož stěny zcela zakryly výhled na město. Z černých mraků vyšlehl první blesk a ozval se první hrom. A pak jako by se bůh mračen rozhněval a otevřel nebeské stavidlo. Ve chvíli, kdy oba poutníci dorazili na dno strže, zuřila již bouře naplno. Krajina zahalila tma. Oblohu křížovaly blesky a údolím burácely hromy. Déšť byl prudký a hustý, podoban poryvům oceánu. Byla to snad nejstrašnější bouře, jakou kdy oba zažili. Neslyšeli vlastního slova. Jen svit blesků dovořoval Valthorovi držet ve vysoké trávě směr k Městu zlata, u něhož se měli napojit na cestu, vedoucí přes Průsmyk bojovníků do údolí Thenaru.

Konečně měli cíl své pouti na dohled. Zhlédli dokonce několik blikajících světel z domovních oken. Zanedlouho se ocitli na pěšině, prodírající se bouří. A jaká to byla bouře! Vítr stále sílil a nejdnou jimi smýkl zpět. Celé hodiny museli čelit běsnícímu živlu. Jako by se sám Bůh rozzlobil na dva nebohé smrtelníky, kteří se mu pokusili vzdorovat. Vtom prořízl oblohu klikatý blesk, ozvala se rána a nový příval vody strhl oba muže k zemi. Když se zvedli, stáli po kolena ve vodě, ženoucí se dolů k řece.

Konečně počala bouře slábnout. Mračna se roztrhla a objevil se srpek měsíce. Hromobití ustalo a všude zavládl klid. A Valthor mohl svého přítele dál vést k průsmyku. Ač vzdálenost mezi Zlatým mostem, jenž ústil u bran Cathne, a brodem, kde cesta do Thenaru křížovala řeku, byla sotva pár mil, Valthor s Tarzanem ji neurazili dříve než za tři hodiny. Sotva stanuli na břehu, Valthor se zarazil.

"Jindy je tu řeka hluboká jen několik stop," řekl. "Teď je hloubka nejméně třikrát větší."

"A bude ještě víckrát," dodal Tarzan. "Brzy se přivalí voda z hor. Máme-li se dostat na druhou stranu, musíme tak učinit hned."

"Dobrá," souhlasil Athnean. "Pojď za mnou. Vím, kudy třeba jít."

Ve chvíli, kdy Valthor vstoupil do vody, zakryly mraky znovu měsíc a krajina se ponořila do tmy. Tarzan svého průvodce sotva viděl. A protože Valthor brod dokonale znal, postupoval mnohem rychleji. Nakonec svému příteli zcela zmizel z dohledu.

Tarzan dál pokračoval sám. Proud neustále sílil. Voda sahala synu divočiny až na prsa. Vtom ztratil pevnou půdu pod nohama a vskočil do jakési prohlubně. Tehdy jej proud strhl s sebou a odnášel zpět. Tarzan se snažil udržet, leč marně. Ani jeho ocelové svaly nedokázaly čelit rozbouřené řece. Pán džungle bojoval ze všech sil, aby dosáhl protějšího břehu, ale byl nyní zcela bezbranný. Chtěl snad bůh vod dokázat pozemskému tvorovi svou moc? Těžko říci. Bohové jsou nevyzpytatelní. Jedněm dávají, druhým berou. A dle svého rozměru odměňují a trestají.

Sotva se přesvědčil, že veškeré úsilí je marné, přestal Tarzan bojovat a snažil se alespoň udržet hlavu nad hladinou. Ani to však nebylo nijak snadné. Víry s ním zmítaly ze strany na stranu a nejdnou jej otočily hlavou dolů. Nechal se tedy unášet, aby alespoň ulehčil vysílenému tělu. Věděl, že nedaleko za Cathne řeka vtéká do úzké soutěsky, kterou zhlédl z planiny nad údolím Ontharu. Valthor jej upozornil, že kaňon končí mohutným vodopádem. Nepodaří-li se mu do té doby někde zachytit či dostat na břeh, je ztracen! Neztrácel však klid a rozvahu. Vždyť jeho život byl podobně ohrožen již bezpočtukrát, a vždy jej uchránil!

Přemýšlel, co se stalo s Valthorem. Možná že i on byl stržen proudem! Ve skutečnosti však Athnean dosáhl protějšího břehu a čekal na svého přítele. Když se ten delší dobu neobjevoval, počal na něho volat. Nedostalo se mu však odpovědi. Rozhodl se tedy vyčkat do rozednění. Věděl, jakému se vystavuje nebezpečí. Vždyť se ocitl na území svých nepřátel!

Celou noc seděl na břehu a ráno pak prohledal okolí, doufaje, že svého přítele přece jen nalezne. Nakonec usoudil, že cizinec utonul. S těžkým srdcem opouštěl brod, míře k Průsmyku bojovníků.

Město zlata

Tarzan bojoval s rozvodněnou řekou o život. Zcela při tom ztratil pojem o čase. Zdálo se mu, že tohle dobrodružství nemá ani počátku, ani konce. Ztrácel síly a držel se toliko pudem sebezáchovy. Ledová voda oslabovala tělo i mysl. Ale dokud mu srdce bilo, nevzdával se. Proud jím vlácel od jednoho břehu k druhému. Snažil se zachytit travin, leč příval vody byl vždy silnější. Konečně se mu podařilo korunovat své úsilí úspěchem a chopit se stvolu divoké révy. Sevřel jej oběma rukama a držel se ze všech sil. A pak se počal zvolna přitahovat ke břehu. Trvalo to dlouho, ale nakonec přece jen stanul na pevné zemi. Vysílen klesl do porostu a zůstal na několik okamžiků ležet bez hnutí. Pak se zvedl, setřásl ze sebe zbytky vody a jal se rozhlížet kolem, snaže se ve tmě zjistit, kde je. Zdálo se mu, že v dále vidí slabé

světlo. A kde je světlo, jsou i lidé!

Věděl, že od místa, kde vkročil do řeky, je již značně daleko. Hlavou mu nepřestalo vrtat, kde je Valthor. Rozhodl se, že jakmile se rozední, půjde Athneana hledat. Ale co když i jeho odnesl proud neznámo kam?

Po chvíli narazil na jakousi hradbu. Vyleze nahoru a zjistí, co je za ní! Jako všechny šelmy, byl i on zvědavý. Rozběhl se a vyskočil. Prsty se zachytil horního okraje zdi, přitáhl celé tělo a vyhoupl se na vrchol. Mnoho toho neviděl. Matné světlo mu umožnilo výhled jen na pár kroků před sebe. Spustil se tedy na zem. Měl pocit, že se nachází na jakémsi dvoře o značné rozloze a s kamennou podlahou. Vtom se ještě jednou zablesklo a Tarzan před sebou spatřil nízkou stavbu, osvětlené okno a tmavý vchod, v němž stála mužská postava.

Ticho bylo náhle přerušeno hlasem gongu. Dveře se otevřely a do dvora vběhlo několik mužů s planoucimi pochodněmi. Pud šelmy velel synu divočiny dát se na ústup, bylo však již pozdě. Zůstal tedy stát a čekal. Byl zvědav, co jsou ti muži zač a jak se zachovají. Tušil, že je ve Městě zlata, které toužil poznat. Bude-li třeba, bude bojovat. A bude-li uvězněn, jistě najde cestu na svobodu. Má k tomu dostatek síly i zručnosti.

Ve světle loučí viděl, že skutečně stojí uprostřed nádvoří, sevřeného ze tří stran budovami a ze čtvrté vysokou zdí, obklíčen muži s hroznivě napřaženými oštěpy.

"Kdo jsi?" zeptal se jeden z nich, sotva se kruh kolem pána džungle uzavřel. Jazyk, kterým promluvil, byl týž, jakému se Tarzan naučil od Valthora - společný jazyk znepřátelených měst Athne a Cathne.

"Jsem cizinec ze země daleko na jihu," odpověděl syn divočiny.

"Co děláš v Nemonině paláci?"

Hlas řečníka zněl výhružně. Jako by již sama přítomnost cizí osoby v těchto místech byla zločinem! A kdo je Nemone? Tarzan hořel zvědavostí.

"Přecházel jsem řeku daleko odtud, ale proud mě odnesl od brodu. Náhodou se mi podařilo dostat se na břeh právě tady."

Muž pokrčil rameny.

"Dobrá," řekl. "Nejsem tu proto, abych tě vyslyšel. Pojď! Budeš muset všechno vysvětlit důstojníkovi. Ale pochybuji, že ti uvěří!"

Pak odvedli Tarzana do jedné z budov. Zdálo se, že jsou více zvědaví než nepřátelští. Ale tohle byli řadoví vojáci.

Kdoví, jak se zachová důstojník!

Vstoupili do rozlehlé místnosti s nízkým stropem, vybavené lavicemi a stoly. Na stěnách visely zbraně, oštěpy, meče, a také štíty ze sloní kůže, bohatě vykládané zlatem. Co však Tarzana zaujalo nejvíce, byly hlavy ovčí, koz, lvů, slonů a dokonce i mužů! Tehdy si vzpomněl na Valthorovo vyprávění o podivné zálibě lidí z Cathne sbírat lidské trofeje.

Zároveň si pozorně prohlížel svůj doprovod. Byli to urostlí muži, v nejednom případě pohlední, jakkoli většinou drsného vzezření. Na sobě měli přílbice a pancíře ze sloní kůže, bohatě zdobené zlatem a žíněmi ze lví hřívy. Podobaly se těm, jaké nosil Valthor. Zbraně pak byly vyrobeny z ušlechtilých kovů.

Zatímco si Tarzan muže mlčky prohlížel, vstoupili do místnosti další dva bojovníci. Jakmile překročili práh, ostatní zmlkli. Bylo zřejmé, že jsou to důstojníci, neboť se od zbylých vojáků lišili svým zevnějškem. Jejich pancíře a přílby byly rovněž ze zlata, stejně jako krátké mečinky, podobné dykám. Vypadali jako pohádkoví rytíři. Na příkaz jednoho z nich vojáci vyklidili roh místnosti. Důstojníci usedli za stolec a nařídili strážím, aby předvedly zajatce.

Když se tak stalo, zvědavě si pána džungle prohlíželi.

"Proč jsi přišel do Ontharu?" začal vyšší z důstojníků s výslechem. Tarzan odpověděl stejně jako předtím vojákům.

Zdálo se však, že důstojníci jeho slovům příliš nevěří.

"Nevypadá jako Athnean," upozornil nižší důstojník.

"To nic nedokazuje," opáčil jeho soused. "Názi vypadají všichni stejně. Když se oblékne jako ty, může klidně tvrdit, že je tvůj bratranec."

"Možná máš pravdu, ale co tu děláš? Není obvyklé, aby do Cathne přišel osamělý muž. Ledaže -" zaváhal, "ledaže byl vyslán, aby zavraždil královnu."

"Také mě to napadlo," řekl vyšší důstojník. "Po tom, co se stalo s jejich posledními zajatci, musí Athneané královnu nenávidět! Ano, je docela možné, že ji přišel zabít!"

"Proč by jinak vstupoval do paláce? Musel by přece vědět, že když ho zadržíme, zemře."

"Ano, tento muž věděl, že zemře, ale nejdříve chtěl zavraždit královnu. Chtěl se obětovat!"

Tarzan se bavil tím, jak si oba vymýšlejí a zároveň přesvědčují jeden druhého, že mají pravdu. Tehdy si ještě neuvědomoval, jaké nebezpečí jejich rozhovor v sobě skrývá.

"Nikdy jsem v Athne nebyl," prohlásil. "Pocházím ze země daleko odtud. Dostal jsem se sem náhodou. Nejsem nepřítel. Nepřišel jsem zabíjet. Až do dnešního dne jsem nevěděl, že vaše město existuje."

Jakkoli dlouho mluvil, uvědomoval si, že rozhodnutí důstojníků tím neovlivní. Měl však v úmyslu nějaký čas mezi těmito lidmi zůstat. Zvědavost byla silnější než touha po útěku. Možná že se mu podaří získat jejich důvěru. Jestli ho uvězní, nedoví se o nich nic. A pokud se mu podaří z vězení uprchnout, bude muset co nejrychleji odtud.

Muži jsou nevyzpytatelní. A Tarzan tohle dobře věděl. Znal své lidské soukmenovce dokonale. Teď právě přemýšlel o důstojnících, kteří jej vyslyšeli. Zdálo se, že starší je zvyklý o všem rozhodovat. Vyhlížel panovačně a bezcitně.

Tarzan k němu od samého počátku cítil nedůvěru. Mladší byl o poznání chytřejší. Jednal otevřeně a přímo, byť mu hodnost velela podříditi se vůli svého staršího druha. Jistě byl čestný a odvážný. Ač měl zjevně menší moc, Tarzan se rozhodl oslovit právě jeho. Možná že by v něm mohl najít spojence!

"Vypadají muži z Athne jako já?" zeptal se.

Mladík chvíli váhal s odpovědí. "Ne, nevypadají," potvrdil.

"Podobají se jejich zbraně mým?" pokračoval Tarzan. "Mé zbraně jsou v rohu místnosti. Podívej se na ně!"

A tehdy projevil zájem i starší důstojník.

"Přineste je!" přikázal jednomu z vojáků. Ten uposlechl a složil svému nadřízenému k nohám luk, toulce se šípy, konopný provazec a dýku.

"Vypadají jako zbraně Athneanů?" opakoval Tarzan svou otázku.

"Nevypadají," připustil mladík. "K čemu je tohle, Tomosi?" obrátil se ke svému sousedovi, zvedaje ze země Tarzanův luk.

"Vypadá to jako nějaká smyčka," soudil starší důstojník. "Snad k chytání menších zvířat."

"Půjčte mi ho," řekl Tarzan. "Ukáží vám, jak se používá."

Mladík mu podal zbraň.

"Buď opatrný, Gemnone," varoval jej Tomos. "Co když je to léčka? Chce se zmocnit svých zbraní a zabít nás!"

"Tímhle nás nezabije," uklidnil svého druhu Gemnon. "Ať nám ukáže, co s tím." Pak se otočil k Tarzanovi. "Ukaž nám to! Jak se jmenuje?"

"Tarzan z rodu Opů."

"Dobrá, Tarzane. Ale nesnaž se nás podvést!"

Tarzan vyňal z toulce šíp a pak se rozhlédl komnatou. Na protější stěně visela u stropu lví hlava s otevřenou tlamou. Napjal tětivu a vystřelil. Všechny oči byly upřeny jen na něho. V příštím okamžiku šíp vřel ve lví tlamě. Sállem to zašumělo a pak se ozvaly výkřiky obdivu.

"Vezmi mu tu věc, Gemnone," radil starší důstojník.

Tarzan položil luk na stůl. "Používají Athneané takovou zbraň?" zeptal se.

Gemnon zavrtěl hlavou. "Neznám nikoho, kdo by ji měl."

"Pak je jasné, že nejsem Athnean," prohlásil Tarzan.

"Nezáleží na tom, odkud jsi," soudil Tomos. "Jsi prostě nepřítel!"

Tarzan pokrčil rameny, leč neřikal nic. Udělal vše, co mohl. O tom, že není z Athne, muze přesvědčil. Ale jen mladší z nich mu zůstal nakloněn. Snad alespoň ten mu pomůže!

Gemnon se nahnul ke svému druhu a cosi mu pošeptal do ucha. Jako by jej k čemusi vybízěl. Starší muž však očividně nesouhlasil. Nezdálo se, že by se nechal od mladšího poučovat.

"Ne," potřásl hlavou, když mladík skončil. "Nic takového nedovolím. Život královny je příliš vzácný, než abychom jej ohrozili tím, že zajatce propustíme. Na dnešní noc jej uvězníme a zítra rozhodneme, co s ním."

Pak povolal nejbližšího poddůstojníka. "Odveď ho do sklepa," rozkázal "Ručíš mi za to, že neuteče."

Vstal a následován svým mladším druhem opustil místnost.

Když oba odešli, vzal muž, jemuž Tarzana svěřili, do ruky luk a zvědavě si je prohlížel.

"Co je to?" chtěl vědět.

"Luk."

"A tohle?"

"Šípy."

"Dokáže zabít člověka?"

"Člověka, stejně jako lva či slona. Chceš se s ním naučit zacházet?"

Jistě bude lépe zvolit přátelský tón, pomyslel si syn divočiny. Na útek je vždy času dost! Tohle město a jeho obyvatelé byli příliš zajímaví, než aby nyní odešel.

Muž, který držel luk, váhal. Rád by zbraň vyzkoušel, ale bál se vzepřít nadřízenému.

"Je to snadné," ujistil ho Tarzan. "Pojď, ukáži ti to."

Muž mu podal luk. Tarzan vyňal z toulce další střelu.

"Musíš šíp držet tady," ukázal. "Řekni svým lidem, ať ustoupí stranou. Možná že napoprvé nic nezasáhneš. Miř na lví hlavu! A teď napni tětivu co nejvíc."

Muž se snažil, ale zřejmě se mu nedostávalo sil, jakkoli byl urostlý a silný. Nakonec šíp vylétl, leč po několika stopách spadl na podlahu.

"Proč to nejde?" nechápal poddůstojník.

"Chce to určitý cvik," vysvětlil Tarzan.

"Je v tom nějaký podvod," mýnil strážce. "Ukaž mi to ještě jednou!"

Ostatní se zájmem přihlíželi, doprovázejíce představení hlasitými poznámkami.

"Na to musí být silák," mýnil jeden.

"Althides je silný muž," namítl druhý.

"Ale na tohle nestačí," uzavřel třetí.

Althides pozorně sledoval Tarzana, jak přikládá šíp, napíná tětivu a střílí. Neskrýval přitom svůj obdiv, neboť cizinec si počínal samozřejmě a s naprostou lehkostí. Poškrábal se v zátylku.

"Musím tě teď odvést," řekl, "nebo se Tomos rozhněvá a moje hlava skončí na zdi paláce. Ale rád bych se s tou podivnou zbraní naučil zacházet. Opravdu v tom není žádný podvod?"

"Není," potvrdil tázaný. "Udělej si luk z lehkého dřeva, jaké jsi schopen ohnout. Nebo přines dřevo a já ti ho udělám sám."

"Přinesu ho," slíbil Althides. "Ale teď už pojď, nebo přijdeme o hlavu oba."

Spolu s několika ozbrojenci vedl Tarzana dvorem do další budovy a tady pak do místnosti, obývané již jedním vězněm. Těžké dveře zaklaply a bylo slyšet vzdalující se kroky. V kobce byla tma, takže Tarzan svého spoluvězně neviděl. Jen slyšel jeho dech. Kdo asi bude onen muž, jehož potkal stejný osud?

Muž, který šlápl bohovi na ocas

Když se strážci vzdálili, neztrácel Tarzan čas a počal zkoumat své nové vězení. Nejprve prohlédl dveře. Byly zhotoveny z masivních fošen a ve výši očí v nich zel nevelký otvor. Zámek ani závoru nenašel a nepodařilo se mu ani zjistit, jak jsou zajištěny zvenčí.

Sotva prozkoumal dveře, vydal se kobkou podél stěn. Věděl, že jeho spoluvězeň je někde nablízku a pozorně naslouchá. Blížil se k němu stále víc. V zadní stěně objevil okno. Bylo malé a zasazené vysoko. Ve tmě nebylo možno rozeznat, zda ústí ven, či toliko do přilehlého světlíku. Ať tak či onak, k útěku by stejně nepomohlo, neboť se jím nedalo protáhnout.

Prohlížeje okno, ocitl se Tarzan těsně u svého společníka. Jeho zrychlený dech svědčil o tom, že je neklidný.

"Co tu děláš?" ozvalo se konečně.

"Prohlížím místnost," odpověděl Tarzan.

"Hledáš-li cestu ven, je to zbytečné," ujistil jej muž. "Odtud tě mohou jen odvést."

Tarzan mlčel. Ostatně nikdy nebyl příliš mnohomluvný. Raději se dál věnoval prohlídce vězení. Prošel kolem neznámého a ohmatl poslední stěnu. Našel tu jen hrubou lavici. Usedl. Byl prokřehlý a měl hlad. Přemýšlel o tom, co jej čeká příštího dne. Možná se měl pokusit uprchnout předtím, než jej odvedli do této cely, odkud, jak se zdálo, nebylo úniku. Teď se ale už nedalo nic dělat. Jen čekat, až přijdou žalávníci a vyvedou jej ven. Jednou se dveře přece musí znovu otevřít. A to bude příležitost k útěku!

Vtom se znovu ozval hlas z rohu cely.

"Kdo jsi?" ptal se. "Proč tě přivedli? Nejsi ani Athnean, ani z Cathne!"

Jeho hlas byl příkrý a zněl spíše rozkazovačně než tázavě.

Tarzan neodpověděl.

"Co je s tebou?" pokračoval muž. "Jsi snad hluchý?"

"Ne," zavrčel Tarzan. "Jen nejsem zvyklý, aby na mě někdo křičel."

Muž na okamžik zmlkl, aby vzápětí zvolil smířlivější tón.

"Budeme tu spolu možná dlouho," řekl. "Bylo by lépe, kdybychom byli přáteli."

"Jak chceš," opáčil Tarzan.

"Jmenuji se Phobeg," představil se muž. "A ty?"

"Tarzan," pravil syn divočiny.

"Odkud jsi?"

"Ze země daleko na jihu."

"Udělal bys býval lépe, kdybys tam zůstal," mínil muž. "Jak ses sem dostal?"

"Zabloudil jsem," vysvětlil Tarzan. Neměl potřebu lhát. "Zastihla mě povodeň a voda mě odnesla až do vašeho města. Zajali mě a obvinili, že jsem přišel zavraždit královnu."

"Myslí si, žeš přišel zabít Nemone? Pak je lhostejno, proč jsi přišel doopravdy."

"Jak to?"

"Zabijí tě tak jako tak," řekl Phobeg. "Záleží jen na tom, jakou smrt ti Nemone vybere."

"Nemone je vaše královna?"

"Při hřivě našeho boha! Taková vládkyně už nikdy ani v Ontharu, ani v Thenaru nebude! Při zubech Thoosových!

Všichni se jí klaní - kněží, vojáci, i rada starších!"

"Proč by měla dát zabít cizince, který neudělal víc, než že jen zabloudil?"

"Bílé muže nevězníme. Jen černochoy, kteří slouží jako otroci. Nezabili by tě pouze v případě, kdybys byl ženou. A kdybys byl hezkou ženou - ale ne příliš - mohl bys žít v pohodlí a přepychu. Ale jsi jen muž! Budeš zabit pro rozptýlení královny!"

"Co se stane se ženou, která je krásnější než hezká?" nechápal Tarzan.

"Stačí, když Nemone takovou uvidí," odpověděl Phobeg. "Být krásnější než královna je v Cathne totéž co velezrada.

Proto muži své hezké ženy a dcery ukrývají. Známu muže, který má ošklivou ženu, a ani té nedovolí vycházet ve dne z domu! Žila tu jedna dívka, velmi krásná, a sotva ji královna zahlédla, nařídila, aby jí zohavili tvář. Jsem rád, že jsem muž a ne žena!"

"A je královna krásná?"

"Ano, při drápech Nejvyššího! Je to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl."

"Podle toho, co říkáš, je to nejkrásnější žena v Cathne a je rozhodnuta učinit vše, aby tomu tak bylo i nadále."

"Nemone je krásná," potvrdil muž, "ale ..." a ztišil hlas, "je to ďábel v lidské podobě. Ani já, který jsem jí vždy oddaně sloužil, nemohu doufat v její milosrdenství."

"Proč jsi tady?" neskřýval Tarzan svou zvědavost.

"Šlápl jsem bohovi na ocas," zněla překvapivá odpověď.

Význam tohoto úsloví synu divočiny unikal. Zatím ale nedával nic najevo.

"A proto máš být potrestán?"

"Ještě ne," upřesnil Phobeg. "O tom, kdy a jak budu potrestán, není dosud rozhodnuto. Bude-li mít Nemone jinou zábavu, mohl bych ujít trestu. Ale naděje je pramalá, neboť Nemone se zřídka kdy vzdá takové podívané. Kdyby o mém osudu měl rozhodnout zápas s jiným mužem, snad bych vyvázl. V Cathne nenajdeš lepšího bojovníka! Ale jestli proti mně poštvě lva, nebo mě nechá svrhnout do Xaratoru, jsem ztracen!"

Ač Phobeg hovořil jazykem, jakému Tarzana naučil Valthor, syn divočiny mnohé z jeho slov nechápal. Co mají královniny rozmary společného s rozsudky smrti? Což je dnes ještě něco podobného možné?

Přemýšleje o Xaratoru, usnul, přemožen únavou. A zatím kdesi daleko na jihu stála za skalním výčnělkem šelma a čekala na úsvit. Nadešlo ráno a sluneční paprsky objaly obrovitého lva se zlatavou srstí a černou hřívou. Lva, jakého svět

dosud neviděl. Král zvířat nasál vzduch, protáhl se a zív, neklidně máchaje oháňkou. Pak se rozhlédl po svém království, jako by se chtěl přesvědčit, zda je vše, jak náleží. Z výšiny, kde stál, shlížeje do údolí, pokrytého lesem, viděl zebry, žirafy, gazely i jeleny. Měl hlad. Déšť, který ho předešlé noci pronásledoval, mu zabránil v lovu. Zvedl své žlutozelené oči a pak zamířil majestátním krokem k pláni, kde jej čekala tučná kořist.

V téže chvíli nesl černý sluha, doprovázený dvěma bojovníky, snídani jinému pánu džungle do jeho cely. Zvuk kroků Tarzana probudil. Zvedl se z chladné podlahy a naslouchal. Phobeg již seděl na prýčně a zíral ke dveřím.

"Přinášejí jídlo nebo smrt," řekl. "Nikdo nikdy neví."

Tarzan mlčel. Stál bez hnutí a čekal. Dveře se otevřely a vešel otrok s jídlem. Nesl nádobu s kaší a džbán s vodou. Pán džungle bedlivě sledoval oba muže, kteří sluhu doprovázeli. Kdyby tušili, nač v té chvíli myslí, jistě by nebyli tak klidní! "Tak to je ten divoch!" zvolal jeden.

"Měl by ses mít na pozoru, Phobegu," dodal druhý. "Měl bych strach být v jedné cele s takovou šelmou." Zasmál se, snad pokládaje svou repliku za zdařilý žert. Pak všichni tři opustili kobku.

Phobeg rázem viděl Tarzana jinýma očima. Všiml si jeho urostlé postavy, široké hrudi a štíhlého pasu. Zaujaly jej mohutné svaly pod bronzově opálenou kůží. Pak bezděčně přejel pohledem vlastní tělo. Zdálo se, že je spokojen. "Tak to ty jsi ten divoch!" opakoval. "A jsi opravdu tak divoký?" Tarzan se k němu obrátil čelem. V jeho slovech cítil výzvu. Poprvé si všiml, jak vlastně jeho spoluvězeň vypadá. Byl jen o málo menší, urostlý a svalnatý, a snad dokonce těžší. Měl silné čelisti, ustupující čelo a vpadlá očka.

"Proč neodpovídáš?" naléhal na Tarzana.

"Zadrž!" opáčil Tarzan. "Což jsi sám neříkal, že tu spolu budeme dlouho a že bychom měli být přáteli? Budeme-li si jeden druhého dobírat, nemůžeme jimi zůstat. Pojďme se najíst!"

Phobeg cosi zavrčel a zabořil prsty do mísy, neboť nedostali příbor. Tarzanovi nezbylo než učinit totéž. V nádobě bylo maso. Tuhé, šlachovité a nedovařené, ale přece jen lepší než nic. Phobeg je trhal na drobné kousky a lačně polykal.

"Musel to být nějaký starý lev," poznamenal plnými ústy. "Hodně starý."

"Kdybychom vždy dali na to, co se říká o zvířatech, jejichž maso jíme, zemřeli bychom hladu," dodal Tarzan.

"Včera jsem dostal kus kozího masa z Thenaru," pokračoval Phobeg. "Nebylo příliš měkké, ale bylo lepší než tohle. Jsem zvyklý na dobré jídlo. Strážé v paláci žijí stejně dobře jako kněží v chrámu. Jsem ze strážců nejsilnější. A také nejsilnější v celém městě. Když sem vtrhli nájezdníci z Thenaru, nebo já jsem se zúčastnil nájezdu k nim, všichni se obávali mé síly. Nebojím se nikoho. Zabíjím holýma rukama. Viděls už někoho takového?"

"Ne," řekl Tarzan.

"Bude dobře, staneme-li se přáteli," mínil Phobeg. "Alespoň pro tebe. Každý se se mnou přátelí, neboť ví, že si s nepřítelem poradím. Chytnu jej za krk a za hlavu..." a rukama naznačil, jak si v takové chvíli počíná, "a zlomím mu vaz. Co tomu říkáš?"

"Že to pro něho není nic příjemného," opáčil syn divočiny.

"Nic příjemného?! Je to jeho konec!" vypjal Phobeg hrud'

"Alespoň pak už nic neslyší," dodal Tarzan.

"Neslyší, protože je mrtvý. Nevím, co to s tím má společného."

"To mě nepřekvapuje," uzavřel Tarzan.

"Co tě nepřekvapuje?" nechápal Phobeg. "Že je mrtev, nebo že neslyší?"

"Prostě mě nepřekvapuje nic," vysvětlil syn divočiny.

Phobeg svraštil obočí a díval se na svého druha, jako by usilovně přemýšlel.

"O čem jsme to vlastně mluvili?" zeptal se po chvíli.

"O tom, co je horší - zda tě mít za přítele, nebo za nepřítele," načal Tarzan z jiného soudku.

"O tom jsme nemluvili!" usoudil Phobeg, pohazuje hlavou. "Copak to nevíš? To jsi takový hlupák? Když říkali, že jsi divoch, měli také říci, že jsi blázen! A já tu s tebou musím zůstat zavřený kdovíjak dlouho!"

"Můžeš se mě přece zbavit," řekl Tarzan.

"A jak?" nechápal Cathnean.

"Prostě mi srazíš vaz," vysvětlil syn divočiny a napodobil jeho předchozí pohyby rukou.

"Mohl bych," připustil Phobeg, "ale oni by mě zabili. Ne, nechám tě naživu."

"Díky," opáčil Tarzan.

"Alespoň dokud budeme tady," doplnil Phobeg.

Tarzan věděl, že čím je člověk prostšího ducha, tím více si zakládá na své tělesné schránce. Napadlo ho, zda by Phobegovy síly nemohl využít ke svému útěku. Ve vězení se cítil jako pták v kleci. Bylo to horší než jakákoli bolest. Vždy však přijímal osud mlčky a trpělivě.

Zatímco jeho tělo bylo uvězněno mezi čtyřmi stěnami sklepní kobky, mysl se volně toulala vzpomínkami. Myslel na dětství - dobu, již prožil v náručí věrné Kaly. Vzpomínal na její něhu a trpělivost. Pečovala o něho jako o vlastní mladé, krmila jej a chránila před nepřáteli a nástrahami džungle. Právě s ní jsou spjaty první životní zážitky. To ona jej naučila odvaze! Vzpomínal na starého Tublata, svého opiho otce, který ho neměl rád, a na Kerchaka, vůdce smečky, který se ho dovedl vždy zastat a nikdy nevěřil, že z něho bude silný jedinec. Usmíval se, ale v očích měl slzy. To když si vzpomněl na smrt Kaly, jejíž mateřská láska a péče mu pak tolik chyběla.

Myslel i na své přátele z džungle. Na slona Tantora, Zlatého lva Jad-bal-ju i malého opičáka Nkimu. Ubohý Nkima! Jak naříkal, když se s ním Tarzan loučil, aby se vydal na sever! Syn divočiny jej však nechtěl vystavovat chladu a nepohodě za období dešťů. Nejvíce litoval, že s sebou nevzal Jad-bal-ju, šelmu stejně divokou jako poslušnou příkazů svého pána. Jeho černohřívý přítel by mu teď jistě pomohl! Vzpomněl si, jak jej chytil jako mládě a svěřil feně Za.

Tehdy to bylo ještě roztomilé, huňaté klubičko. A zřejmě první a jediný lev, kterého vychovala psí samice! Povzdechli, představuje si, jak spolu lovili a bojovali.

Nemone

Tarzan se nechal odvést do vězení, neboť věřil, že tu stráví toliko jednu noc. Zatím však plynuly celé dny. Mohl se pokusit o útěk v době, kdy byla vězňům roznášena strava, leč neučinil tak. Doufal, že ho jeho věznitelé sami propustí, a tak zatím čekal.

Nejvíce jej sužoval Phobeg. Byl hloupý, pyšný a hašteřivý. Syn divočiny, který nemiloval rozmlšky, trpně snášel jeho rozmazy, což Phobeg přičítal své síle a Tarzanovu strachu. Byl čím dál útočnější. Sotva mohl tušit, že si hraje s ohněm. Byl ve vězení déle než Tarzan a pobyt v tmavé kobce jej značně poznamenal. Někdy mlčky zíral celé hodiny do prázdna, jindy si pro sebe cosi mumlal či Tarzana provokoval. Spoluvěznův klid jej nejednou přiváděl k zuřivosti. Zdálo se, že co nevidět dojde k potyčce. Tarzan se však snažil něčemu podobnému vyhnout. Neměl zbytečné sváry v lásce.

"Nemone se s tebou příliš nepobaví," usoudil Phobeg jednoho rána, když Tarzan opět s bohorovným klidem přehlížel jeho štiplavé poznámky.

"Asi ne," připustil pán džungle. "Ale ty jí to jistě vynahradíš!"

"Ano," opáčil Phobeg. "Bude chtít vidět pořádný boj, a taky ho uvidí! Pokud proti mně postaví muže. Ale tebe? Máš strach a místo krve vodu! Jestli je moudrá, nechá tě svrhnout do Xaratoru! To bych opravdu rád viděl! Tvůj křik uslyší až v Athne!"

Tarzan zatím sledoval úzký pruh světla, který sem vnikal malým okénkem ve dveřích. Zůstal nadále zticha a Phobega si vůbec nevšímal. Ten se rozlítl a seskočil z lavice.

"Zbabělče!" zvolal. "Proč mlčíš? Při zubech Thoosových! Jestli nechceš, abych tě ztrestal, odpověz!" A učinil několik kroků vpřed.

Tarzan se k němu obrátil a čekal. Nepromluvil ani slova, ale v jeho pohledu bylo cosi, co Phobega zarazilo. Dříve než mohlo k čemukoli dojít, stáli ve dveřích čtyři bojovníci.

"Půjdete s námi!" rozkázal jeden z nich.

Phobeg zachmuřeně, Tarzan s nezkrotnou důstojností Numy následovali stráž přes dvůr do dlouhé chodby, která ústila do prostorné komnaty. Za velkým stolem tu sedělo sedm hodnostářů, oděných do zlata a slonoviny. Syn divočiny mezi nimi poznal oba své předchozí vyšetřovatele - Tomose a Gemnona.

"To jsou šlechtici," šeptal Phobeg. "Ten uprostřed je Tomos, královnin rádce. Rád by se s královnou oženil, ale asi je pro ni již příliš starý. Po jeho pravici sedí Erot. Donedávna byl pouhým válečníkem. Zalíbil se Nemone a teď je jejím oblíbencem. Nemůže si ji však vzít, neboť není ze vznešeného rodu. Mladík po Tomosově levici je Gemnon. Pochází ze staré a vážené rodiny. Vojáci, co pod ním kdysi sloužili, ho mají velmi rádi. Byl to skvělý velitel."

Zatímco Phobeg představoval tribunál, prohlížel si Tarzan místnost a její vybavení. Nízký strop byl podepřen ze čtyř stran soustavou sloupů. Jednou stěnou sálu byla proražena řada oken s hrubým sklem. Do místnosti vedly troje dveře. Ty, jimiž přivedli zajatce, byly přímo proti oknům, druhé a třetí pak v bočních stěnách. Všechny svědčily o řemeslné dovednosti svých tvůrců. Na mnoha místech je zdobily ornamenty ze zlata a slonové kosti. Podlaha byla sestavena z kamenných dílů různé velikosti a tvaru. Pokrývaly ji koberce ze lví kůže či ovčí vlny, právě takové, jaké tkají Navajové v jihozápadní Americe. Po zdech visely obrazy s bitevními výjevy, kde kromě bojovníků figurovali i lvi a sloni. Výzdobu stěn doplňovaly lidské hlavy, převážně mužské.

Náhle do ticha zazněl Tomosův hlas: "Předved'te vězně!"

Ledva oba muži stanuli před tribunálem, ukázal Tomos na Tarzanova spoluvězně.

"Kdo je to?" zeptal se.

"Jmenuje se Phobeg," odpověděl jeden z přísedících.

"Z čeho je obviněn?"

"Urazil Thoosa."

"Kdo jej obvinil?"

"Nejvyšší kněz."

"To je omyl," vysvětloval Phobeg. "Nechtěl jsem ho urazit."

"Ticho!!!" okřikl jej Tomos. Pak ukázal na Tarzana.

"A kdo je tohle?" obrátil se k poddůstojníkovi, jenž velel eskortě.

"Říká si Tarzan. Už jsme ho vyslyšeli," připomněl Gemnon.

"Ano, vzpomínám si," potvrdil Tomos. "Měl jakousi podivnou zbraň."

"Je to ten, o němž jsi vyprávěl?" vmísil se Erot. "Ten, co přišel, aby zavraždil královnu?"

"Je to on," přitakal Tomos. "Přišel v noci, když byla velká bouře. Za tmy pronikl do paláce, ale byl zadržen a uvězněn."

"Nevypadá jako Athnean," řekl Erot.

"Nejsem z Athne," přisvědčil syn divočiny.

"Ticho!!!" zavelel Tomos.

"Proč bych měl mlčet?" pokračoval Tarzan. "Není tu nikdo, kdo by mě hájil, a tak se musím hájit sám. Nejsem vaším nepřítelem. Nevedu s vámi spor. Žádám, abych byl puštěn na svobodu!"

"Svobodu?!" opakoval Erot se smíchem. "Ten otrok žádá svobodu!"

Tomos vstal z křesla. Rudý ve tváři, počal tlouci pěstí do stolu.

"Mluv, jen jsi-li tážán, otroku," řekl Tarzanovi. "A když ti Tomos, královnin rádce, poručí, abys mlčel, budeš mlčet!"

"Budu mluvit, kdy uznám za vhodné," opáčil Tarzan.

"Víme, jak umlčet vzpurné otroky!" vykřikl Erot.

"Vidíte, že přichází zdaleka," snažil se Gemnon uklidnit ostatní. "Nezná naše zvyky! Snad bychom jej měli vyslechnout. Není-li ani Athnean, ani nepřítel, proč jej věznit a trestat?"

"V noci pronikl do paláce," připomněl Tomos, "aby zavraždil královnu. Proto musí zemřít! A o tom, jak zemře, rozhodne sama královna."

"Říká, že ho k nám zanesla velká voda," zastával se Tarzana Gemnon. "Byla tma a nemohl vědět, kde je. To, že se ocitl v paláci, byla jen náhoda."

"Krásná historka, ale nepravdivá," mínil Erot.

"Proč nepravdivá?" oponoval Gemnon. "Proč by ten muž nemohl mluvit pravdu? Přeplovat za povodně na druhou stranu řeky je nad lidské síly. K paláci se musel dostat buď po vodě, nebo přes most. Po mostě nešel - musel jej tedy přinést proud. Věřím mu a myslím, že bychom se k němu měli chovat jako k hostu. Alespoň dokud nezjistíme, že je všechno jinak!"

"Nebudu hájit muže, který přišel zabít královnu!" vybuchl Erot.

"Dost!" zasáhl Tomos. "Ten muž bude souzen a potrestán tak, jak rozhodne Nemone!"

Zatímco hovořil, otevřely se hlavní dveře a vešel hodnostář, ověšený zlatem a slonovinou. Vykročil doprostřed místnosti a obrátil se k tribunálu.

"Královna přichází!" oznámil hlasitě.

Pohledy všech se stočily ke vchodu. Šlechtici vstali z křesel a poklekli. Totéž učinili i všichni strážci a bojovníci. Též Phobeg následoval jejich příkladu. Každý v místnosti klečel, tvář obrácenou směrem, odkud měla přijít královna - přesněji řečeno každý Cathnean. Tarzan z rodu Opů zůstal vzpřímeně stát.

"Na kolena, šakale!" poručil mu šeptem jeden ze strážců, leč marně. A pak se za hrobového ticha ve dveřích objevila žena. Lhostejně se rozhlédla sálem a poté se její zrak na okamžik setkal s Tarzanovým. Bylo zřejmé, že je poněkud vyvedena z míry. Brzy se však vzpamatovala a zamířila vstříc hodnostářům. Za ní kráčelo několik šlechticů, celých ve zlatě. Tarzan je ale nevnímal, máje oči toliko pro královnu.

Byla oděna mnohem skromněji než její doprovod. Šat, jež měla na sobě, více prozrazoval než tajil. Byla ještě krásnější, než jak ji popsal Phobeg. Husté černé vlasy jí spínala čelenka, posázená rubíny. Po obou stranách končila masivními kruhy z ryzího zlata. Kolem krku měla obroučku z téhož kovu, sepnutou broží s přívěskem z vyřezávané slonoviny. Přes hrud' a boky se pnul široký pás, zdobený zlatem, slonovinou a drahými kameny. Na něj navazovala suknice z opičí kůže, sahající ke kolenům a zdůrazňující ladné křivky boků. Zápěstí a kotníky zdobil bezpočet třpytivých náramků, právě takových, jaké nosili muži z Cathne. Její ladný krok připomínal pohyby tygřice. Čím byla blíž, tím silnější byl Tarzanův dojem, že krásnější ženu dosud nespátřil. Bylo v ní cosi démonického a andělského zároveň.

Procházela místností, věnujíc Tarzanovi nejeden letný pohled. Syn divočiny na ni hleděl zpřímá - bez pokory či ponížení. Jako šelma, zkoumající, má-li před sebou přítele, či protivníka.

Konečně stanula před stolcem hodnostářů. V jejím pohledu nebyl ani náznak hněvu, spíše překvapení a podiv, neboť neobvyklé věci královnu vždy přitahovaly. Vyrušovaly ji z každodenní nudy. A teď tu byl dokonce někdo, kdo nebral na vědomí její autoritu!

Když byla na místě, zastavila se a pokynula poddaným.

"Vstaňte!" řekla, a toto jediné slovo, pronesené zvučným, hlubokým hlasem, vyvolalo v duši syna divočiny podivné zachvění. "Kdo je ten, který nepoklekl před Nemone?"

Protože Tarzan stál za hodnostáři, zcela zaujatými svou panovnicí, věděli o jeho poklesku toliko dva strážci. Nyní se všichni otočili a strnuli.

Tomos byl brunátný zlostí. "Je to nevědomý a hloupý divoch, královno," řekl. "Zemře, a tak ho za jeho chování netřeba trestat."

"Proč zemře?" zajímala se panovnice. "A jak zemře?"

"Zemře, protože sem vnikl, aby tě zabil," vysvětloval Tomos. "A jak zemře, záleží pochopitelně jen na vůli milostivé královny."

Nemone sraštila brvy. Pohled jejích tmavých očí zavadil o Tarzanovu ušlechtilou tvář. Kdo je ten urostlý, bronzově opálený cizinec?

"Proč jsi nepoklekl?" otázala se zajatce.

"Proč bych měl klečet před někým, kdo mě chce dát zabít?" odpověděl syn divočiny otázkou. "Před někým, kdo není mým vládcem. Dosud jsem se nesklonil před nikým, proč bych měl tedy klečet před tebou?"

"Mlč!!!!" okřikl jej Tomos. "Tvá opovážlivost nezná mezí! Což nevíš, bídny otroku, že mluvíš s královnou?"

Tarzan neodpověděl. Jen hleděl na Nemone. Zcela propadl její kráse - nevěděl však, zda má původ v nebi, či v pekle. Poznal až dosud málo žen, a snad jen La, kněžka chrámu Plamenného boha z Oparu, měla podobné kouzlo.

Tomos se otočil k nižšímu důstojníkovi, jenž velel eskortě.

"Odved' je odtud!" zavrčel. "Zpátky do cely! Tam zůstanou, dokud nezemřou!"

"Počkej!" zadrželajej Nemone. "Chci o tom muži vědět víc!" A stočila pohled k Tarzanovi.

"Přišel jsi mě zabít?" tázala se. Její hlas zněl tiše, ba dokonce konejšivě. Bylo to, jako když si kočka hraje s myší.

"Zdá se, že vybrali toho pravého," pokračovala. "Myslím, že by sis poradil s každým protivníkem."

"Zabít ženu není důstojno muže," odpověděl Tarzan. "Nepřišel jsem, abych tě zavraždil."

"Proč jsi tedy přišel?"

"Už jsem to vysvětloval tady tomu starci s rudým obličejem," řekl syn divočiny a ukázal na Tomose. "Zeptej se jeho. Nebudu opakovat neustále totéž někomu, kdo se mě chce zbavit."

Tomos se třásl zlostí, vyzývavě pohupuje mečem. "Dovol mi, abych ho zabil, královno," prosil. "Abych sprovodil ze

světa toho, kdo si dovolil urazit mou milovanou panovnici!"

Ani Nemone nebyla klidná, leč snažila se opanovat.

"Vrať svůj meč tam, kam patří, Tomosi," pravila ledovým hlasem. "Nemone sama rozhodne, co bude dál. Ten muž je vskutku troufalý, ale pokud někoho urazil, pak tebe, a ne mě. Nicméně jeho opovážlivost nezůstane nepotrestána."

Poté ukázala na Tarzanova spoluvězně.

"A kdo je ten druhý?" zeptala se.

"Jeden ze strážců chrámu jménem Phobeg," odpověděl Erot. "Urazil Thoose!"

"Necháme ty dva zápasit na Planině lvů. Ať bojují jen těmi zbraněmi, jimiž je obdařil sám Thoos! Vítěz bude volný! Odvedte je!"

Na Planině lvů

Tarzan a Phobeg se vrátili do své malé kamenné cely. Syn divočiny neuprchl - neměl k tomu příležitost. Stráže byly zesíleny a hlídaly každý jeho pohyb. Na zpáteční cestě do vězení mu na hrud' neustále mířily ostré hroty kopí. Phobeg usilovně přemýšlel o svém spoluvězni. Jeho chování během výslechu a zejména jeho okázalé přezírání majestátu a moci Nemone jej přimělo ke změně úsudku. Buď je to neobyčejně odvážný muž, nebo šílenec! Ostatně zítra na Planině lvů se to ukáže. Jakkoli byl Cathnean prostoduchý, v boji o holý život si dokázal vždy poradit. Věděl, že kdo se svého protivníka bojí, je v nevýhodě. Z Tarzana strach neměl, a proto byl klidný. Nedokázal odhadnout jeho sílu. Kdyby tušil, čemu bude vystaven, jistě by se tvářil jinak. Ale něco podobného by jej sotva napadlo!

Ani Tarzan se svého soupeře nebál, ovšem ze zcela jiné příčiny. Na rozdíl od Phobega byl bystrý a inteligentní. Věděl, co od něho může očekávat, a pak - smrt nikdy nepokládal za nic nepřírozeného. Proto ani on neztrácel klid. A snad by se dokonce dobře bavil, kdyby věděl, co vše se Phobegovi honí hlavou.

"Bude to už zítra!" mínil Cathnean.

"Co bude zítra?"

"Souboj, ve kterém tě zabiji," vysvětlil Phobeg.

"Chystáš se mě zabít? To mě překvapuje! Myslel jsem, že jsi můj přítel!"

Tarzanův hlas zněl vážně, ale každý, byť jen o málo bystřejší než Phobeg, by v něm musel odhalit nadsázku. Cathnean se však domníval, že syn divočiny je mu vydán na milost.

"Nepotrvá to dlouho," utěšoval Tarzana. "Slibuji, že nebudeš trpět!"

"Sražíš mi vaz?" pokračoval pán džungle, naznačuje rukama celý úkon.

"Snad," připustil Phobeg. "Ale nejdřív tebou mrštím o zem. Musím Nemone trochu rozptýlit!"

"Jistě," souhlasil Tarzan. "Ale co když se ti to nepodaří? Co když to bude naopak? Bude se Nemone bavit? A co ty?"

Phobeg se dal do smíchu.

"Bavím se, jen si to představím," řekl. "A jistě by ses bavil i ty, kdybys to dokázal. Ale cožpak nevíš, že jsem nejsilnější muž v Cathne?"

"Vím," ujistil jej syn divočiny. "Jen jsem na to na okamžik zapomněl."

"Měl bych ti to připomenout, aby sis to pamatoval jednou provždy," pravil Phobeg. "Musíme se snažit, aby souboj byl co nejzajímavější!"

"Ovšem! Jinak se Nemone bude nudit. Proto se mnou nesmíš skoncovat příliš rychle!" doplnil Tarzan.

"To je pravda," souhlasil Cathnean. "Čím lépe se bude královna bavit, tím ke mně bude štedřejší, až zvítězím. A jistě mi ke svobodě přidá i nějaký dar! Při pupku Thoosově! Musíme svést dlouhý a napínavý souboj! Nejprve budeme předstírat, že vítězíš. Můžeš se mnou třeba smýknout o zem. Pak ti dám znamení, a ty se dáš na útěk. Budu tě pronásledovat arénou. Nakonec tě chytím, přímo před královninou lóží, a srazím ti vaz. Udělám to tak, abys netrpěl."

"Jsi velmi laskav," opáčil Tarzan.

"Líbí se ti to?" ptal se Phobeg.

"Jistě to všechny pobaví," ujistil jej Tarzan. "Jen aby to vyšlo!"

"Vyšlo? A proč by to nemělo vyjít? Vyjde to, jestli to nepokazíš!"

"A co když zabiji já tebe?!"

"To je opravdu povedený žert!" smál se Phobeg. "Jsi správný chlapík! A já žertům rozumím!"

"Doufám, že budeš mít dobrou náladu i zítra," dodal Tarzan.

Sotva se rozbřeslo, přinesl strážný vězňům bohatou snídani. Bylo to nejlepší jídlo, jaké dosud okusili.

"Dobře se najezte," vyzval je žalářník. "Ať máte hodně sil a pobavíte královnu. Pro jednoho z vás je to naposled."

"Pro něho," řekl Phobeg a ukázal na Tarzana.

"Většina sází na tebe," potvrdil voják. "Ale kdo ví? Cizinec vypadá jako silák!"

"Nikdo není tak silný jako Phobeg!" upozornil Cathnean.

Bojovník pokrčil rameny. "Možná," připustil. "Já ale raději nevsadím ani na jednoho z vás."

"Dvacet drachem proti deseti, že uteče dřív, než zápas skončí," zvolal Phobeg.

"A když tě zabije - kdo mi zaplatí?" opáčil válečník. "Ne, to není dobrá sázka!" Otočil se a odešel.

Po chvíli se objevil kordon vojáků a oba vězňové byli vyvedeni z kobky. Prošli palácem a ulicí, lemovanou hustým stromořadím. Byla to široká třída, tvořená po obou stranách domy a paláci z bílého kamene, jež patřily šlechticům. Mnohé budovy měly více pater a byly korunovány kupolemi z ryzího zlata. Všude kolem postávala spousta zvědavců i bojovníků s oštěpy.

Tarzan vše hltal očima. Bylo tu tolik zajímavého! Všiml si lidí i staveb. Viděl, že muži jsou oděni do krátkých tunik či

kožených kabátů, o poznání lehčích než obleky vojáků. Ženy pak měly na sobě plstěné suknice nad kolena, halenky a lehké sandály. A nechyběly ani obvyklé ozdoby.

Oba věžňové byli středem pozornosti. Bylo tu mnoho těch, kteří Phobega znali. Jedni jej zdravili, druzí se mu posmívali. Bylo zřejmé, že silákova popularita není tak všeobecná, jak tvrdil. Také o Tarzanovi padlo nejedno slovo. Jako cizinec byl pro domorodce nesporně zajímavý. Jaké má asi vyhlídky proti nejsilnějšímu muži v Cathne?

Na konci ulice Tarzan spatřil mohutný zlatý most, klenoucí se přes řeku. Byla to nádherná stavba, celá vybudovaná ze zlatých cihel. Vstup na ni střežili z každé strany dva obrovití lvi, odlití z téhož kovu.

Za mostem na Planině lvů se zatím shromáždil dav diváků. A právě sem vedla eskorta oba gladiátory. Cílem byla kruhová aréna, vytýčená kamenným ochozem. Ten končil na východní straně vyvýšenou rampou a arkýřem, sloužícím jako lóže pro panovnici a nejvyšší dvořany.

Když Tarzan vstupoval na kolbiště, všiml si, že více než polovina míst je již obsazena. Všude kolem bylo plno hluku a lomozu. Jako by dnešní den byl pro všechny svátkem.

Tarzan se na to zeptal Phobega.

"Dnes se slaví konec období dešťů," vysvětlil Cathnean. "Podobné oslavy se konají skoro každý měsíc, a nejen podle počasí. Dříve než tě zabijí, ještě mnohé uvidíš a zažiješ. Náš souboj přijde určitě až na konec!"

Vojáci odvedli zápasníky do vzdálenějšího rohu arény, kde tribuna přecházela v terasu, přístupnou toliko po žebříku. Museli vystoupat nahoru a setrvat tu do zahájení slavnosti. Společnost jim dělalo několik bojovníků, přidělených sem na stráž. Po chvíli zazněl od města hlahol trub a víření bubnů.

"Přicházejí!" zvolal Phobeg.

"Kdo?"

"Královna a Lví muži."

"Lví muži? Kdo jsou Lví muži?"

"Rodoví šlechtici," vysvětlil Phobeg. "Erot je šlechtic, ale není Lví muž, protože ho do šlechtického stavu povýšila Nemone. Sám se šlechticem nenarodil."

"Je zlostí celý bez sebe, že jím není," poznamenal jeden ze strážců.

"A dal by cokoli, aby se jím stal," dodal Phobeg.

"Je příliš pozdě," pokračoval bojovník. "Měl si lépe vybrat rodiče!"

"Tvrdí, že jeho otec byl vznešeného původu," řekl Phobeg. "Ale jeho matka to popírá."

"Ten, a syn šlechtice?!" ulevil si jiný bojovník. "Já Erotova otce znám. Čistí lví klece! A Erot je mu navlas podobný. Syn šlechtice!"

"Syn šakalů feny!" zavrčel Phobeg. "Raději bych dnes bojoval s ním, než s tímhle nešťastníkem."

"Lituješ ho?"

"Ano," potvrdil Phobeg. "Nic proti němu nemám. Jen to, že je hlupák. Ničemu nerozumí. Cožpak neví, že jsem nejsilnější muž v Cathne a že ho dnes budu muset zabít?"

"Jak víš, že je tak hloupý?" chtěl vědět bojovník.

"Protože vůbec nevypadá, že se bojí," znělo vysvětlení.

"Možná nevěří, že ho zabiješ," namítl strážný.

"Vidíš, jak je hloupý! Ať tak či onak, stejně ho zabiji. Zlomím mu vaz. Neznám větší radost! Je to krásnější pocit než objímat ženu!"

Tarzan se usmál. "Francouzi na to mají přísloví," poznamenal.

"Nevím, o čem mluvíš," zavrčel Phobeg.

"To mě nepřekvapuje," dodal syn divočiny.

"Už zase plácá nesmysly," soudil Phobeg. "Neříkal jsem, že je to hlupák?"

Ryk trumpet a bubnů byl nyní stále silnější. Vzápětí Tarzan uviděl hudebníky, jak krácejí po náspu dolů do arény. V témže okamžiku se dav přihlížejících nahrnul k okraji ochozu. Za hudebníky pochodovali vojáci, kteří nesli na kopích pestré barevné korouhve. Čelo průvodu uzavíral zlatý královnin kočár, tažený čtyřmi lvy. Jejich opratě svíralo šestnáct černých otroků. Vedle povozu kráčeli šlechtici, ověšení zlatem a ozdobami ze slonové kosti, za nimi pak černoch s velkým rudým slunečníkem. Nad zadními koly seděl pár mouřenínů, ovívajících královnu vějíři z rajčích per.

Lidé vstávali ze sedadel a poklekali, aby vzdali své panovnici hold. Amfiteátrelem zněly bouřlivé ovace. Za Nemoniným vozem následovali další válečníci a bohatě zdobené kočáry se lvím dvojspřežím, řízené šlechtici. Na konci pak pochodoval šik pěších dvořanů.

Když konvoj objel arénu, Nemone sestoupila z kočáru a vyšla do své lóže, aby pozdravila shromážděné. Kočáry šlechticů zastavily uprostřed arény, královnina garda uzavřela bránu a honorace se odebrala na svá místa na tribuně.

Slavnost otevřely soutěže v hodu oštěpem, zápase a závody v běhu. Na vítěze se uzavíraly sázky a celý stadión se rázem proměnil ve vřící kotel, v němž se mísily smích a povzbuzující výkřiky s bouřlivým potleskem. Zejména v Nemonině lóži a na místech šlechticů přecházely před každou soutěží z ruky do ruky obrovské částky. Královna byla vášnivou sázkařkou. Ať vyhrávala, či prohrávala, nešetřila úsměvy. Muži však věděli, že zatímco ti, za jejichž vítězství získávala, se těšili její přízni, ti, kdo jí způsobili ztráty, mizeli neznámo kam.

Když skončily úvodní soutěže, začaly závody lvích spřežení. Sázky rychle rostly. Diváci byli jako u vytržení - provolávali slávu vítězům a nešetřili kletbami na adresu poražených. Každého závodu se zúčastnili vždy dva jezdci. Trať měřila jeden okruh. Lvi totiž příliš dlouho běhat nevydrží. Zatímco vítěz sklídl nadšené ovace, poražený jen posměch a potup. Nakonec zůstali v soutěži dva nejlepší. Ten, kdo vyhrál poslední jízdu, obdržel od samotné královny zlatou přílbici a stal se miláčkem ochozů. Poražený pak odešel s prázdnou, doprovázen projevy opovržení a zklamání.

"A teď konečně uvidí, na co čekali celý den," prohlásil Phobeg. "Nesmíme je zklamat. Máš-li nějakého boha, pomodli se k němu. Brzy zemřeš!"

"Dovolíš, abych se ještě proběhl arénou, jak jsi slíbil?" otázal se Tarzan.

"Smrt! Smrt!"

Zatímco zástup otroků vyklízel arénu, zbrzděnou koly spřežení, diváci se bavili po svém. Šlechtici se navštěvovali ve svých lóžích a uzavírali další sázky. Hlahol hlasů zněl areálem a připomínal obrovské tržiště. Byla přestávka.

Tarzan se cítil nespokojen. Dav, stejně jako hluk, jej zneklidňovaly. Jako divoká šelma, pozorující kořist, rozhlížel se kolem, přivíraje oči. Phobeg zatím nešetřil sebechválou. Snažil se nejen zastrašit svého soupeře, ale zároveň získat sympatie přítomných. Sázky na poslední souboj se rozběhly ve velkém, ač Phobegova soka nikdo neznal. Proto byl bývalý strážce chrámu pro většinu favoritem.

V královské lóži seděla na pohodlném lůžku Nemone. Toho dne jí štěstí příliš nepřálo. Ač přišla o spoustu peněz, neztrácela dobrou náladu. Její dvořané však byli neklidní a modlili se, aby konečně vyhrála. Každý byl ochoten vsadit na cizince, jen aby královna, která jistě vsadí na Phobega, vyhrála co nejvíce a byla spokojena. Zvláště Erot měl starost, aby královna získala zpět své peníze, o které ji v sázkách připravil. Jeho obliba u královny byla již delší dobu nejistá, ba zdálo se, že stále více slábne. Věděl, že výhra nad Nemone se může tomu, kdo ztratí její náklonnost, stát osudnou. Proto vyslal své sloužící mezi diváky s pokynem sázet tak, aby to nejlépe vyhovovalo právě královně.

Konečně zazněly polnice a strážce přikázaly gladiátorům vstoupit do arény. Provedly je kolem ochozů, aby si je diváci mohli prohlédnout a vsadit na svého favorita. Když procházeli kolem královny, Nemone oba přeměřila dlouhým pohledem.

Tehdy se zvedl ze sedadla královnin oblíbenec.

"Tisíc drachem na cizince!" zvolal.

"Já také," přidal se jeden ze šlechticů.

"Já rovněž," přisadila Nemone.

Erot i šlechtici něco podobného nečekali. Jejich plány vzaly rázem za své. Získají sice více peněz, ale zároveň ztratí královninu přízeň.

"Přijdeš o peníze," upozornil královnu Erot.

"Tak proč jsi sázel na cizince?" nechápala Nemone.

"Nemohl jsem odolat pokušení, neboť případná výhra by vyvážila takové riziko," lhal Erot.

"Jaký je poměr sázek?"

"Sto ku jedné."

"Myslíš, že cizincova naděje je jedna ku stu?" divila se Nemone, pohrávaje si s jílcem své dýky.

"Phobeg je nejsilnější muž v Cathne," vysvětloval Erot. "Cizinec má sotva šanci. Jako by už teď byl mrtvý."

"Pak jsi měl vsadit na Phobega," soudila královna. "Já vsadím sto tisíc na cizince. Kolik z nich bys rád dostal, můj drahý Erote?"

"Byl bych raději, kdybys nepokoušela osud a vsadila na jistotu," opáčil Erot. "Trápí mě pomýšlení, že by měla má milovaná královna prohrát!"

"Nudíš mě, Erote," pravila Nemone s netrpělivým gestem.

Na ta slova se obrátila k ostatním dvořanům.

"Je tu někdo, kdo by chtěl vsadit proti mně?" zeptala se.

Několik zájemců se přece jen přihlásilo. Vydělat na královně sto tisíc drachem! Nedokázali odolat. Vidina zbohatnutí byla silnější než strach z královnina hněvu.

"Je urostlý a vyšší než jeho soupeř," zhodnotila Nemone Tarzana.

"Ale pohled na Phobegovy svaly!" oponoval Erot. "Phobeg už zabil mnoho mužů. Všem zlomil vaz!"

"Uvidíme," uzavřela královna.

Erot cítil, že by nechtěl být v Phobegově kůži. I když jej cizinec nezabije, sotva přežije, neboť královna jistě potrestá toho, kdo ji připravil o sto tisíc drachem!

Oba soupeři již stáli proti sobě v aréně před královninou lóží. Rozhodčí jim právě udílel poslední pokyny. Nesměli opustit kolbiště ani bojovat jinak než beze zbraně. Vítězi byla přislíbena svoboda.

"Až znovu zazní trubky, začněte!" vyzval je. "Thoos vám žehnej!"

Oba protivníci čekali na znamení, stojíce od sebe deset kroků. Zatímco Phobeg se rozcvičoval, Tarzan zůstal v klidu, máje ruce zkříženy na prsou. Jako by Phobega ani nevnímá. Přesto byl soustředěn a připraven k zápasu. Nešlo mu o běsnící dav, zvědavý na to, jak boj dopadne. Nezáleželo mu na tom, co si o něm Cathneané pomyslí. Byli mu lhostejní lidé, schopní pro své potěšení posílat na smrt jiné. Neměli pro něj větší cenu než prach, který právě otroci vymetli z arény.

Neměl v úmyslu svého soupeře zabít, ale ani sám zemřít. Chtěl Phobega toliko vytrestat za jeho nebetýčnou chvástavost. Věděl, že to nebude snadné a že v boji utrhá nejméně jednu ránu. Na to však byl dávno zvyklý. Zvedl zrak k lóži. Jeho pohled se střetl s Nemoniným. Jak podmanivé měla oči - tak krásné, zářící a plné tajemství!

Zazněla polnice a pak nad arénou zavládlo hrobové ticho. Muži se vydali vstříc jeden druhému. Phobeg sebevědomě a vyzývavě, Tarzan obezřele a klidně. Jako útočící lev.

"Pomodli se!" vyzval syna divočiny jeho protivník. "Zabiji tě! Ale nejdřív si s tebou trochu pohraji pro pobavení Nemone!"

Na ta slova se vrhl vpřed. Sevřel Tarzana kolem ramen, ale vzápětí jej soupeřovy sepnaté ruce udeřily do brady. Phobeg zavrával a dopadl na zem. Aréna burácela. Ti, kdo vsadili na cizince, neskřývali nadšení a ovace nebraly konce.

Phobeg vstal, rudý hněvem. Pak vykřikl a skočil po Tarzanovi.

"Už žádné slitování!" volal. "Zabij tě hned!!!"

"Zabij ho!!!" skandovali jeho přívrženci. "Smrt! Smrt!"

"Nechceš se mnou ještě předtím mrštit o zem?" dráždil Phobega Tarzan.

"Ne! Zabij tě! Zabij tě!" křičel Phobeg jako smyslů zbavený.

Tarzan uchopil útočníka za ruce a roztáhl mu je. Pak ho pevně sevřel kolem krku a přehodil si jej přes hlavu. Těžké tělo se zaduněním dopadlo na písčitou plochu arény.

Nemone se vyklonila z lóže. Oči jí plály a hrud' se dmula vzrušením.

"Nechceš si trochu přisadit na nejsilnějšího muže z Cathne?" zeptala se Erota.

"Boj teprve začíná," namítl Erot.

"Ale zdá se, že je jasné, jak skončí," dodala Nemone s úsměvem.

Tentokrát se Phobeg zvedl s mnohem větší námahou. Již neútočil bezhlavě jako předtím. Změnil taktiku. Spoléhal na svou sílu. Chtěl se k protivníkovi dostat co nejbliž, aby ho mohl sevřít smrtícím stiskem. Syn divočiny jeho úmysl vytušil. Snad vědomě, snad náhodou. Ať tak či onak, vyrazil vpřed a zasáhl svého soka pěstí do tváře. Pak ho uchopil za ruku a znovu přehodil přes sebe.

To už Phobeg vstal jen s krajním vypětím. Tarzan stál přímo před ním a vrčel jako divoká šelma. Cathneanovi tuhla krev v žilách. Vtom jej Tarzan uchopil a zvedl nad hlavu.

"Mám utíkat, Phobegu?" ptal se. "Nebo jsi unaven, abys mě pronásledoval kolem arény?" A udeřil jím o zem přímo proti královnině lóži. Nemone seděla bez hnutí, ani nedýchajíc.

Jako lev s kořistí pohrával si nyní Tarzan s tím, kdo jej tolikrát urazil a chtěl ho sprovodit ze světa. Ještě několikrát nešťastníka zvedl a mrštil jím do písku.

Rozvášněný dav nyní žádal Phobegovu smrt. Smrt muže, který platil za největšího siláka ve městě. Muže, který svým protivníkům lámal vaz, jako když púli zápalky! Tarzan jej naposledy zvedl a hodil mezi přítomné.

"Tady máte svého siláka," dodal. "Tarzan ho nechce!"

Pak se otočil a zamířil ke královnině lóži, kde se mu mělo dostat slíbené svobody.

Dav zatím vtlačil nešťastného Phobega zpět do arény.

"Zabij ho! Zabij ho!" znělo Tarzanovi v uších.

"Zabij ho, Tarzane!" volala Nemone.

Pán džungle se s odporem odvrátil. Připadalo mu, že naslouchá hlasům nejhnusnějších ze všech zvířat - mrchožravých hyen.

"Neslyšíš, otroku?" křičel Erot.

"Nezabij ho!" rozhodl syn divočiny.

Nemone vstala z lóže. Líce jí hořely jako víchy.

"Proč ho nezabiješ?!" nechápala.

"Proč bych to dělal?" opáčil Tarzan. "Už mi neublíží. Zabím jen v sebeobraně nebo na lovu. A nejsem kanibal - tak proč zabíjet?"

Phobeg, potlučený a zdrcený, se potácel bojištěm. Slyšel, jak si dav žádá jeho smrt. Slyšel, jak ho jeho soupeř odmítá zabít. Nerozuměl tomu. Čekal, že bude zabít. Takový je zvyk, takový je zákon. Vždyť on by toho muže zabil! A bez slitování! Nechápal, že se někdo může chovat jinak. Očima, podlitýma krví, bloudil po ochozech, jejichž náklonnost ztratil. Neměl již ani příznivců, ani přátel. Všichni ti, kteří jej ještě před několika minutami vychvalovali a povzbuzovali, teď chtěli jen jeho smrt. Pohlédl ke královnině lóži. Uviděl Erotu, jak se sklání k Tarzanovi a opakuje: "Zabij ho! Je to královnin rozkaz!"

Hleděl na Tarzana odevzdaným pohledem. Byl připraven zemřít. Věděl, že jeho soupeř je silnější a že není vyhnutí. Je nutno podrobit se přání davu!

Syn divočiny zvedl zrak ke královninu oblíbenci.

"Tarzan zabijí, jen když sám rozhodne!" řekl tiše. "Nezabij Phobega!"

"Hlupáku!!!" vykřikl Erot. "Což jsi zapomněl, že je to rozkaz královny?! Každý musí uposlechnout! Zabij ho!"

"Chce-li královna jeho smrt, ať to nařídí tobě! Je to tvá královna, ne moje!"

Erot byl zděšen. Obrátil se k panovnici.

"Mám nařídít strážím, aby toho troufalce potrestaly?" zeptal se.

Nemone potřásla hlavou. Její tvář byla jako z kamene, ale v očích jí plálo podivné světlo.

"Daruji život oběma," rozhodla. "Phobega propust' te a cizince zaveďte do paláce!"

Pak se zvedla a pokynem ruky ukončila slavnost.

Mnoho mil jižně odtud prodíral se lesem osamělý lev. Zmateně pobíhal sem a tam. Tu očíhával porost, tam větril ve vzduchu, jako by cosi či kohosi hledal. Pak zvedl hlavu a pronikavě zařval. Opičky Manu, které ho sledovaly z větví, se rozprchly na všechny strany. V dále zatroubil sloní býk a vzápětí se džunglí znovu rozhostilo mrtvé ticho.

V královnině paláci

Na stadión vedla Tarzana eskorta vojáků, ale zpátky se již vracel v doprovodu šlechticů. Mnozí z nich z chování své panovnice vycítili, že tento cizinec by se nyní mohl ocitnout na výsluní její přízně. Blahopřáli mu k vítězství, obdivovali jeho schopnosti a jedna otázka stíhala druhou.

Před arénou na něj již čekal další hodnostář. Byl to Gemnon.

"Královna mi nařídila, abych tě doprovodil do města a staral se o tebe," řekl Tarzanovi. "Dnes večer navštívíme

Nemonin palác. Do té doby si smíš odpočinout a pořádně se najíst."

"Lázeň a jídlo mi opravdu přijdou vhod," souhlasil Tarzan. "Ale proč odpočívat? Několik posledních dnů jsem nedělal

nic jiného!"

"Máš za sebou těžký boj!" mnil Gemnon. "Musíš být unaven!"

Tarzan pokrčil svými širokými rameny. "Myslím, že Phobeg potřebuje odpočinek víc než já!"

Gemnon se usmál. "Phobeg může děkovat osudu, že zůstal naživu. Musí se teď o sebe postarat sám."

Blížili se k městu. Ostatní šlechtici zůstali vzadu nebo se připojili k jiným skupinám. Gemnon s Tarzanem nyní kráčeli sami, pokud o tom tak lze hovořit uprostřed zástupu jímž se stěží prodírali ozbrojenci i vozy tažené lvy. Všude byla spousta zvědavců. Postávali však v uctivé vzdálenosti, jako by měli z cizince strach. Nicméně nijak neskrývali obdiv nad jeho silou a nádherně rostlou postavou.

"Jsi teď slavný," řekl Gemnon.

"Ještě před chvílí volali na Phobega, aby mě zabil," upozornil syn divočiny.

"I mě překvapuje, jak jsou teď přátelští," přiznal Gemnon. "Připravil jsi je o pohled na smrt - a kvůli tomu přišli. Jen proto zaplatili vstupné. Mnozí vsadili na Phobega a prohráli nemálo peněz. Těch, co vyhráli, není mnoho. Sázky stály sto ku jedné proti tobě. Ale teď se ti všichni klaní. Všichni - až na šlechtice. Někteří z nich prohráli obrovské částky. Dohromady víc než deset miliónů!"

"Vyhrála je Nemone?"

"Ano," potvrdil Gemnon. "Díky tomu jsi naživu."

"Proč bych jinak neměl být naživu?"

"Urazil jsi královnu! Před poddanými jsi odmítl splnit její rozkaz. Jindy by v takovém případě nestačilo ani těch deset miliónů! Zdá se, že má s tebou Nemone jiné úmysly. Možná ti chystá ještě hroznější smrt. Zná ji dobře a nevěřím, že by tě nechala žít. Urážku svého majestátu ještě nikomu neprominula."

"Phobeg mě přece chtěl zabít," namítl Tarzan.

"Nemone není Phobeg. Nemone je královna a..."

"A co?"

Gemnon pokrčil rameny. "Zamyslel jsem se nahlas, a to je tady pro každého nebezpečné. Snad ji poznáš. Pak si uděláš vlastní úsudek. Ale nikdy ho neříkej nahlas!"

"Vsadil jsi hodně na Phobega?"

"Vyhrál jsem, protože jsem vsadil na tebe. Věřil jsem, že máš šanci. Jsi inteligentní, kdežto Phobeg je jen silný."

"A výhra?"

"Největší v mém životě. Jen nechápu, že na tebe vsadila i Nemone! Je vášnivá sázkařka, ale nikdy nehazarduje.

Vždycky sází na favorita - a buď mu Thoos milostiv, jestli nevyhraje!"

"Ženská předvídavost," dodal Tarzan.

"Ba ne," oponoval Gemnon. "Nemone je příliš vypočítavá a rozumná. Jistě měla jiný důvod. A zná jej jen ona sama. Je záhadou, proč ušetřila tvůj život."

"Snad se to dnes večer dovím," řekl Tarzan. "Jistě se s ní sejdu."

"Nezapomeň, že tě odsoudila k smrti za první prohřešek," připomněl Gemnon. "Tehdy si byla skoro jistá, že tě Phobeg zabije. Být tebou, neprovokoval bych ji!"

Sotva došli do města, zavedl Gemnon Tarzana do svého příbytku v paláci. Byla to ložnice a pokoj s koupelnou. Také tady se host setkal s obvyklou výzdobou - zbraněmi, štíty a hlavami, doplněnými malbami na kůži. Nikde neviděl knihy. Když se na to Gemnona zeptal, zjistil, že neumí ani číst, ani psát.

A pak jej zaujala koupelna. Vana byla zhotovena z pálené hlíny. Kohoutky byly ze zlata. Od Gemnona se dověděl, že voda je sem sváděna z hor potrubím. Slouží v obydlích i veřejných fontánách.

Gemnon nařídil otrokovi, aby připravil lázeň, a když se Tarzan vykoupal, již na něho čekal bohatě prostřený stůl.

Zatímco jedl, vstoupil do místnosti další mladý šlechtic. Měl vychrtlý obličej a uhrančivé oči a tvářil se velmi nevlídně, když ho Gemnon Tarzanovi představoval.

"Xerstle tu bydlí se mnou," vysvětloval Gemnon.

"Nařídili mi, abych se odstěhoval," zavrčel Xerstle.

"Jak to?" tázal se Gemnon.

"Abych uvolnil místo zde pro tvého přítele," odtušil Xerstle, a mumlaje cosi o otrocích a divoších, odešel do svého pokoje.

"Nezdá se, že by ho to těšilo," upozornil Tarzan.

"Ale mě ano," opáčil Gemnon. "Nevycházeli jsme spolu příliš dobře. Máme pramálo společného. Je jedním z Erotových přátel, a proto se z prostého vojáka vyšvihl na důstojníka. Jeho otec je předákem v dolech. Kdyby se ten stal šlechticem, bylo by to jen dobře. Xerstle je ale ničema, stejně jako jeho přítel Erot."

"Už jsem o jím podobných slyšel," řekl Tarzan. "Vím, že jedni patří k nižší, druzí k vyšší šlechtě. Honorace prý pohlíží na nižší šlechtu shůry."

"Ne, pokud jsou schopní," upřesnil Gemnon. "Rodová šlechta, Lví muži z Cathne, své tituly dědí. Ostatní je dostávají dočasně. Vše závisí na vůli panovníka. Povýšení do šlechtického stavu přináší dotyčným často větší slávu než dědičný titul. Já jsem dědičný šlechtic. Kdybych se jím nenarodil, sotva bych se jím asi stal. Jsem Lví muž, protože jím byl i můj děd a otec. Znamená to, že smím vlastnit lvy, jelikož mi dávní předkové je vodili do bitev po boku krále."

"Jak přišel k šlechtickému titulu Erot?" chtěl vědět Tarzan.

Gemnon se usklíbl. "Díky svým zásluhám, jakkoli žádné nemá. Je to princ mezi licoměrníky a král mezi patolízaly."

"Což se dá královna oklamat někým takovým?" divil se Tarzan.

"Občas ano."

"Mezi šelmami je to jinak," prohlásil syn divočiny.

"Co tím míníš?" nerozuměl Gemnon. "Vždyť Erot je jako šelma!"

"To jistě ne! Slyšel jsi někdy, že by lev zabil jinou šelmu jen pro své potěšení?"

"Ale ne všechny šelmy jsou stejné," namítl Gemnon.

"To je pravda. Ale mají mnohem méně nectností než lidé."

"Nemáš o lidech příliš vysoké mínění," soudil Gemnon.

"Ani nemohu, srovnávám-li je se zvířaty."

"Ale takoví jsme se narodili," namítl Cathnean. "Někteří jako šelmy, jiní jako lidé, a někteří jako lidé, co se chovají jako zvířata."

"Zato zvířata se jako lidé nechovají, díky Bohu!" dodal pán džungle s úsměvem.

Po chvíli se vrátil Xerstle.

"Sebral jsem si své věci," řekl. "Pošlu pro ně otroka."

Choval se odměřeně a chladně. Gemnon jen mlčky přikývl a Xerstle se hned nato vzdálil.

"Nevypadá spokojeně," poznamenal Tarzan.

"Kéž by ho pohltl Xarator!" ulevil si Gemnon. "Nebo sežrali mí lvi!"

"Ty máš lvy?"

"Ovšem. Jsem Lví muž, a proto je musím mít, abych je mohl kdykoli vyslat do boje za královnu. Mám jich pět. Slouží mi k závodům a lovu. Jen vládci a rodová šlechta mají podobnou výsadu."

Slunce se již sklánělo za nedaleké hory, lemující západní stranu údolí, když vešli otroci a zavěsili na řetěz, visící ze stropu, zažehnutou svítlnu.

"Je čas k večeři," řekl Gemnon, vstávaje.

"Už jsem jedl," upozornil Tarzan.

"I tak pojď se mnou," vybídl jej Gemnon. "Seznámím tě s dalšími šlechtici z paláce. Mohlo by tě to zajímat."

Syn divočiny také vstal.

"Dobrá," souhlasil. A pak následoval svého hostitele z příbytku.

Ve velké hodovní síni již sedělo asi čtyřicet šlechticů. Byli mezi nimi i Erot a Xerstle. Tarzan poznal ještě několik dalších, které předtím viděl v aréně. Sotva vstoupil, přítomní umlkli.

"To je Tarzan," představil Gemnon svého hosta, veda jej ke stolu.

Tomos, který seděl v čele, se netvářil nikterak přívětivě. Erot cosi bručel, a nakonec to byl on, kdo promluvil.

"Tady je stůl pro šlechtice, a ne pro otroky!" pravil.

"Se souhlasem a z milosti královny je mým hostem," opáčil Gemnon. "Pokud někdo něco namítá, rád si s ním pohovořím svým mečem."

Pak se obrátil k Tarzanovi.

"Protože tento muž sedí na místě rodového šlechtice, omlouvám se za něho a prosím, aby mu jeho slova byla odpuštěna. Věřím, že host se necítí uražen."

"Což může šakal urazit lva?" řekl Tarzan.

Při večeři si Erot a Xerstle cosi šeptali. Tomos zarytě mlčel, věnuje se výhradně jídlu. Několik Gemnonových přátel zapředlo s Tarzanem družný hovor. Ostatní se tvářili povýšeně a nejevili o hosta valného zájmu. Kdyby tušili, že je ze šlechtického rodu, jistě by se chovali jinak. Ale kdo z nich vůbec věděl, co je to anglický lord a kde leží Anglie?

Tarzanovi byli lhostejní. Pramálo mu záleželo na tom, jak o něm tito lidé smýšlejí.

Když se Tomos zvedl od stolu a vyzval přítomné, aby se vzdálili, odvedl Gemnon Tarzana do svého příbytku. Převlékl se do plné zbroje, jak to vyžadovala dvorní etiketa, a pak synu divočiny oznámil, že je čeká slyšení u královny.

"Nezapomeň před královnou pokleknout," nabádal svého hosta. "A nemluv, dokud nebudeš tázan."

V předsáli je uvítal šlechtic a ohlásil je královně.

"Máš věru pevné nervy," soudil Gemnon, sleduje Tarzana, jenž zůstával naprosto klidný.

"Proč myslíš?" ptal se Tarzan.

"Viděl jsem, jak se i ti nejstatečnější muži třáslí, když měli předstoupit před královnu," odpověděl Gemnon.

"Nikdy jsem se před nikým netřásl," pokračoval Tarzan. "Jak se to dělá?"

"Možná tě tomu Nemone naučí," dodal Gemnon.

"Snad, ale proč bych se měl bát vstoupit někam, kam se nebojí ani šakal?"

"Tomu nerozumím."

"Erot je u královny," vysvětlil Tarzan.

"Jak to víš?"

"Vím to," řekl prostě Tarzan. Neměl v úmyslu vysvětlovat, že zachytil jeho pach, když komoří otevřel na okamžik dveře.

"Bylo by lépe, kdyby tam nebyl," mínil Gemnon. "Je-li uvnitř, může v tom být léčka, ze které nevyvážneme."

"Člověk se může bát královny, ale ne šakala," namítl Tarzan.

"Mluvil jsem o královně," upozornil Gemnon.

Konečně se vrátil hodnostář a pokynul Tarzanovi.

"Její Veličenstvo tě přijme," oznámil. "Ty, Gemnone, můžeš jít. Tvá přítomnost není nutná."

Pak se znovu obrátil k Tarzanovi. "Až otevřu dveře a ohlásím tě, vejdeš a poklekneš. Zůstaneš klečet, dokud ti královna nedovolí vstát. Rozuměl jsi?"

"Rozuměl," potvrdil syn divočiny. "Otevři dveře!"

Gemnon, který byl právě na odchodu, Tarzana slyšel a usmál se. Dvořan se nesmál. Měl strach. Ten bílý obr nežádal, on přikazoval! Nevěděl, co dělat, a tak otevřel dveře.

"Otrok jménem Tarzan," ohlásil příchozího. Snad se tím oslovením chtěl Tarzanovi pomstít.

Pán džungle vstoupil do sálu, přešel jej a zamířil rovnou k Nemone. Tady zůstal stát. Vzpřímen, aniž by poklekl. U pohovky spatřil panovnici, zabořenou do příkrývek. Její hluboké, tmavé oči nevyjadřovaly jakékoli duševní pohnutí. Zato Erot, který stál u nohou lůžka, byl bez sebe zlostí.

"Poklekni, ničemo!!!" zvolal.

"Mlč!" okřikla jej Nemone. "Tady poroučím já!!!"

Erot zrudl a sevřel v pěsti zlatý jílec svého meče. Tarzan stál mlčky a bez hnutí. Díval se Nemone do očí. Byla to nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil.

"Nebudu tě již potřebovat, Erote," řekla královna. "Můžeš jít."

Erot chtěl protestovat, ale závčas si to rozmyslel. U dveří dvorně poklekl a opustil místnost.

Tarzan se rozhlédl kolem. Komnata nebyla příliš velká, zato však nádherně vybavená a vyzdobená. Strop byl nesen sloupy z ryzího zlata, stěny vykládány slonovinou a podlaha složena z kamenné mozaiky a pokryta běhouny z vlny a kožešin. Na stěnách visely obrazy s bojovými motivy, mnohdy velmi surovými, a také zvířecí a lidské hlavy jako trofeje. Na konci pokoje byl pak zlatými řetězy ke sloupům z téhož kovu připoután obrovský lev s hustou černou hřívou, z níž uprostřed prosvítal chomáč bílých chlupů. Sotva spatřil Tarzana, vyskočil, chtěje se na něho vrhnout, řetězy jej však strhly zpět. Znovu tedy uleh, nepřestáváje vrčet.

"Zdá se, že tě Belthar nemá v lásce," řekla Nemone, která se při útoku zdivočelé šelmy ani nepohnula. Zároveň si s potěšením všimla, že cizinec nemá ze lva sebemenší strach.

"Chová se ke mně jako všichni v Cathne," odpověděl syn divočiny.

"To není pravda."

"Ne?"

"Já tě mám ráda," přiznala Nemone. Její hlas byl tichý a podmanivý. "Urazil jsi mě před mým lidem, ale já jsem tě ušetřila. Myslíš, že bys zůstal naživu, kdybych tě neměla ráda? Nikdo jiný by takový přečin nepřežil! Dosud jsem se nesetkala s mužem, jako jsi ty. A přestávám rozumět sama sobě. Leopard se rázem nezmění v ovci, ale mně se zdá, že od chvíle, kdy jsem tě spatřila poprvé, jsem jiná. Líbíš se mi. Máš v sobě cosi tajemného. Probudil jsi mou zvědavost."

"A až ji ukojíš, necháš mě zabít," dodal Tarzan s lehkým úsměvem.

"Nevím," odpověděla Nemone. "Pojď a sedni si ke mně. Chci si s tebou promluvit. Ráda bych o tobě věděla víc."

Tarzan usedl na pohovku, zatímco Belthar vrčel a cloumal řetězy.

"Jistě nejsi ve své zemi otrokem," soudila Nemone. "Na to se tě nepotřebuji ptát - je to zřejmé z každého tvého činu. Jsi tam snad králem?"

Pán džungle pohodil hlavou. "Jsem Tarzan," řekl, jako by to vysvětlovalo vše a stavělo ho to nade všechny krále.

"Jsi Lví muž? Určitě ano!"

"K čemu je to? Nestal bych se tím ani lepším, ani horším. Můžeš učinit Erotu králem, a přece nebude víc než Erot."

Nemone se zamračila. "Co tím myslíš?"

"Šlechtický titul nedělá člověka ušlechtilým, tak jako šakal nemůže být lvem a zůstává stále šakalem."

"Říká se o mně, že jsem do Erotu zamilována," opáčila královna. "Nezdá se ti, že svými slovy dráždíš mou trpělivost?"

Tarzan pokrčil rameny. "Měla bys ohavný vkus!" pravil.

Nemone se vztyčila. Oči jí plály. "Mohla bych tě dát zabít!!!" zvolala. Tarzan mlčel a jen se na ni díval. Nevěděla, co dělat. Nakonec rezignovaně znovu klesla na pohovku.

"Ale jaký by to mělo smysl?" pokračovala. "Nemám pocit, že by mi tvá smrt přinesla uspokojení. Budu si muset zvyknout, že ne každý mě poslouchá."

"Nejsi zvyklá slyšet pravdu," řekl Tarzan. "Každý se tě bojí. Já tě zajímám jen proto, že jsem jiný. Uslyšíš-li pravdu častěji, bude to jen dobře."

"Například?"

"Nikdy ti nebudu blahorečit za tvou velkomyslnost," odpověděl Tarzan.

"Nehádejme se. Nemone ti odpouští."

"Nehádám se. Jen slaboši se hádají."

"A teď mi řekni - jsi ve své zemi Lvím mužem?"

"Jsem šlechtic," přiznal Tarzan. "Ale pro mě samotného to nic neznamena. Každý kopáč příkopů se může stát šlechticem, jestliže získá dosti hlasů, a každý bohatý sládek, když patřičně zaplatí těm, kteří jsou právě u moci."

"A který z nich jsi ty?" tázala se Nemone. "Kopáč příkopů, nebo bohatý sládek?"

"Žádný," usmál se Tarzan.

"Jak ses potom stal šlechticem?"

"Z ještě menšího důvodu," odtušil Tarzan. "Nejsem šlechtic svou vlastní zásluhou, nýbrž proto, že jsem se jím náhodou narodil. Má rodina již po mnoho generací patří k aristokracii."

"Ach!" vydechla Nemone. "Věděla jsem, že jsi Lví muž!"

"A k čemu je to dobré?"

"Vše teď bude jednodušší," vysvětlila královna. Neobjasnila však, oč jde. Ale Tarzana to nikterak netrápilo. Bylo mu lhostejno, co tím Nemone myslí. Vztáhla k němu ruku, chvějíc se vzrušením. "Dám ti svobodu," řekla. "Pod jednou podmínkou."

"Jakou podmínkou?"

"Že tu zůstaneš a neopustíš Onthar - ani mě!" V jejím hlase byla touha i oddanost.

Tarzan mlčel. Něco takového nemohl slíbit. Zároveň však nedokázal okamžitě odmítnout. Nemone mu učarovala.

Vyzařovalo z ní tajemné, marnivé, hypnotické kouzlo.

"Učiním tě šlechticem v Cathne," pokračovala tiše královna. Přisedla blíž. Tarzan cítil její horký dech a něžný dotyk konečků jejích prstů. K jeho chřípí dolehla vůně jakéhosi exotického parfému.

"Nechám ti udělat přílbu ze zlata a zbroj ze slonoviny. Dám ti padesát, sto lvů. Budeš nejmocnějším a nejbohatším dvořanem!" slibovala.

Pán džungle se jen stěží bránil podmanivé moci jejích hořících očí.

"Nic takového přece nežádám," odpověděl.

Objala jej. "Tarzane!" zašeptala.

Vtom se otevřely dveře a vešla jakási černoška. Byla velmi stará a shrbená. Její vlasy již prokvétaly stříbrem. Měla svařetlou tvář a bezzubá ústa. Stála na prahu a podivně potřásala hlavou - ošklivá, chromá čarodějnice.

Nemone se zvedla. Jako mávnutím kouzelného proutku změnila výraz. Bylo vidět, jak jí tváří projela vlna hněvu, nevysloveného, ale o to horšího.

Stařena zvolna kráčela vpřed, opírajíc se o hůl. Připomínala jakousi groteskní loutku, jež neustále opakovala jediné slovo:

"Pojd'! Pojd'! Pojd'!"

Královna jí vyšla vstříc. "M'duze!" zvolala. "Měla bych tě zabít! Roztrhat na kusy! Odejdi odtud!!!"

Leč stařena si vedla stále svou. "Pojd'! Pojd'! Pojd'!" znělo pokojem.

Jakoby hnána neviditelnou silou, prošla Nemone kolem Tarzana a vstoupila do přilehlé chodby. Stařena ji následovala, cosi mručíc a měříc syna divočiny nenávistnými pohledy. Dveře se za nimi nehlučně zavřely.

Také Tarzan vstal. Chvilí váhal, ale pak zamířil k místu, kde před okamžikem zmizely obě ženy. Náhle za sebou zaslechl slabý zvuk veřejí a čísi kroky. Otočil se a spatřil dvořana, jenž ho předtím uvedl k Nemone.

"Můžeš se vrátit do Gemmonova přibytku," řekl šlechtic vlídně.

Tarzan se zachvěl. Pak si protřel oči, jako by právě procítl ze sna, a vzdychl. Byl to povzdech úlevy, či zklamání? Kdo ví?

Beze slova opustil komnatu. A sotva se tak stalo, škulb Belthar řetězy a zařval.

Lvi z Cathne

Když ráno po oné podivné audienci u Nemone vstoupil Gemmon do obývacího pokoje, našel tu Tarzana. Seděl u okna a díval se do zahrady.

"Jsem rád, že tě zase vidím," řekl Cathnean.

"A možná i překvapen," dodal pán džungle.

"Nedivil bych se, kdyby ses už nevrátil," přiznal Gemmon. "Jak tě královna přijala? A co Erot? Nemyslím, že by tě rád viděl!"

Tarzan se usmál. "Nezdálo se, že je potěšen," potvrdil. "Ale královna jej ihned poslala pryč."

"Byl jsi s ní celý večer sám?" divil se Gemmon.

"Ne, byl tam ještě Belthar," opravil jej Tarzan. "Ale měl ze mě stejnou radost jako Erot."

"Ano, Belthar je s královnou stále. A nediv se, že tě nemá rád. Nemá rád nikoho. A je to lidožrout. Jak se k tobě chovala Nemone?"

"Dobře. I přes to, že jsem znovu urazil její majestát."

"Cos provedl?"

"Nepoklekl jsem před ní."

"Říkal jsem ti, abys tak učinil."

"Ceremoniář říkal totéž."

"Tys zapomněl?"

"Ne."

"Takže jsi odmítl? A ona tě nepotrestala? To je neuvěřitelné!"

"Nejen to. Nabídla mi šlechtický titul a sto lvů."

Gemmon pohodil hlavou. "Tos musel použít nějaké kouzlo!"

"Neznám žádné. Sám tomu nerozumím. Zdá se mi naopak, že ona očarovala mě. Jsi můj jediný přítel v Cathne. Pomoz mi vysvětlit tu záhadu. Myslím, že tu ženu nikdo nepochopí. Jednou je vlídná, podruhé krutá. Jednou se chová jako všemocný vládce, podruhé jako oddaná služebnice, jež poslechne i otrokyni."

"Aha, takže jsi viděl M'duze!" zvolal Gemmon. "Jistě nebyla příliš přívětivá!"

"Nebyla," potvrdil Tarzan. "Ale mě si moc nevšímala. Jen odvedla Nemone z pokoje. Přitom bylo zřejmé, že se tak děje proti její vůli. Jak to, že ji královna tak poslouchá, ačkoli se přímo zalykala hněvem?"

"O M'duze koluje množství legend," rozhovořil se Gemmon, "většinou však pouze šeptem a jen mezi nejbližšími přáteli.

Je otrokyní královské rodiny už z dob Nemonina děda. Tehdy byla ještě dítě - jen o pár let starší než Nemonin otec.

Pamětníci vypravují, že byla krásná. A někteří dokonce říkají, že Nemone je její dcera. Rok poté, co se Nemone narodila, královna záhadně zemřela. Předtím však povila syna. Jmenuje se Alextar a dosud žije."

"Proč není králem?" divil se Tarzan.

"To je dlouhá historie, plná záhad a intrik. Ale možná jsou to vše pouhé smyšlenky. Jen dva lidé znají celou pravdu. Snad ji zná i Nemone. Po královnině smrti se M'duze stala velmi vlivnou ženou. Jejím oblíbencem byl Tomos. Proto i jeho význam u dvora stále rostl. Zanedlouho po královně zemřel i král. Byl otráven. Hrozila vzpoura šlechticů. Tomos a M'duze obvinili jakousi otrokyni, jež byla popravena coby vražedkyně. Tomos pak vládl plných deset let jako Alextarův poručík. Upevnil svou moc a všude dosadil své lidi. Nakonec Alextara prohlásil za šíleného a nechal ho uvěznit v chrámu. Nemone, tehdy dvanáctiletá, byla korunována za královnu Cathne. Teď je ve hře ještě Erot, jenž je však pouhým nástrojem v rukou Tomose a M'duze. Tomos by se s Nemone rád oženil, ale M'duze to nechce dovolit.

Pokud má pravdu jedna z verzí této pověsti, má pro to pádný důvod. Říká se totiž, že Tomos je Nemoniným otcem. M'duze by ráda provdala Nemone za Erotu, ale Erot není rodový šlechtic. Královna ještě stále odmítá porušit prastaré pravidlo, jež jí přikazuje pojmout za muže pouze příslušníka nejvyšší vrstvy. M'duze na svatbě trvá, neboť Erotu zcela ovládá. A žádnému jinému muži nedovolí, aby se k Nemone byl jen přiblížil. Proto královnu odvedla, když se sešla s tebou. Buď si jist, že tě nenávidí. Každý, kdo jí vstoupil do cesty, zemřel záhadnou smrtí. Vyvaruj se jí, stejně jako Tomose a Erotu! A jako přítel ti radím - dej si pozor i na Nemone! Ale teď zapomeňme na krutost a zlobu Cathne a pojďme se projít. Seznámím tě s lepšími stránkami města a jeho obyvatel."

Vedl Tarzana širokým bulvárem, lemovaným starými stromy. Syn divočiny obdivoval bílé a zlaté domy šlechticů a mřížovým bran nahlížel do přilehlých zahrad. Ulice, dlážděná kamennou mozaikou, vedla zřejmě až na samý okraj města. Lidé, procházející kolem, kynuli Gemnonovi na pozdrav a se zájmem si prohlíželi bronzově opáleného cizince, který tak slavně přemohl největšího siláka v Cathne.

Došli k vysoké zdi, předělující město. Mohutná brána, střežená ozbrojenci, se otevřela a oba muži vstoupili do čtvrti, obývané řemeslníky a kupci. Jejich pozemky již nebyly tak rozlehlé a domy tak vysoké a okázalé. Ale nikde ani stopa po chudobě.

Odtud vedla cesta do chudinské čtvrti. Ale i tady bylo vše čisté a upravené. Tu a tam narazili na osamělého lva, který se buď toulal ulicí, či odpočíval před některým z příbytků. Jeden takový ležel teď pár kroků od nich, skloněn nad kořistí. A tou kořistí byl člověk!

"Nezdá se, že je tu pro chodce zcela bezpečno," soudil Tarzan, ukazuje před sebe.

Gemnon se usmál.

"Nikoho to nijak nepřekvapuje," řekl. A skutečně - lidé měli hodující šelmu zcela bez povšimnutí.

"I lvi musejí žrát," dodal Gemnon.

"Zabíjejí hodně lidí?"

"Málo. Ten člověk zemřel dříve, než byl předhozen lvu. Vidiš, že je zcela nahý. Když nejsou peníze na pohřeb, stane se mrtvý prostě potravou pro lvy. Ti, kdo peníze mají, pohřbívají většinou své nejbližší v Xaratoru. Ale i mezi nimi jsou tací, kdo dávají přednost lvům. Lva si tu každý váží a není žádnou hanbou být jím po smrti sežrán. Vždyť i naším bohem je lev!"

"Lvi se tu živí toliko lidským masem?" zajímal se Tarzan.

"Ne. Lovíme pro ně ovce, horské kozy a dokonce i slony. Ale jen tehdy, není-li dost lidského masa."

"Samí člověka nikdy nenapadnou?"

"Zřídka. Ale lev, který něco takového provede, je hned zabit. Na ulici se dostanou jen staří a ochočení samci. Celkem je ve městě asi pět set těchto šelem. Většina však zůstává v klecích či soukromých stájích. Sama královna má tři stovky lvů. Jsou chováni pro boj, lov či dostihy. Královna velmi ráda loví, a teď, když skončilo období dešťů, vyjede jistě brzy do pole."

"Odkud všechny ty lvy získáváte?"

"Chováme je sami," znělo vysvětlení. "Za městem je výběh pro lvice. Patří Nemone. Každý šlechtic, kdo nějakou lvici vlastní, platí poplatek. Chováme mnoho lvů, neboť každý rok jich spousta zahyne - při honech, při závodech i za války. Lovíme s nimi slony, a také ti jich nemálo zabijí. A ne jeden padne za oběť Athneanům, když pořádáme nájezdy do Thenaru, nebo uteče do hor. Takový lev je pak velmi nebezpečný!"

Živě rozprávějící, vraceli se do středu města. Konečně dorazili k náměstí, plnému obchodů. Všude se tísnily davy lidí - šlechticů, prostých občanů i nevolníků. Byl tu trh se lvy i otroky. Otroka mohl na rozdíl od lva koupit každý. Právě byl nabízen obrovitý černoch z kmene Galla. Neměl na sobě nic, aby si jej zájemci mohli dobře prohlédnout. Tarzan s Gemnonem se zastavili opodál a sledovali dražbu. Muž stál bez hnutí a tvářil se zcela netečně.

"Vypadá to, že je na něco podobného zvyklý," mínil Tarzan.

"Je to tak," potvrdil Gemnon. "Jistě byl již mnohokrát prodán. Znáám ho. I já jsem ho kdysi měl."

"Podívejte se na něj!" vyzýval současný majitel kolemjdoucí. "Pohlédte na ty ruce, nohy a šíji! Je silný jako slon! Nemůžete prodělat! Je zdravý jako lev! Nikdy nestonal! A poslouchá na slovo!"

"Je tak vzpurný, že si s ním nikdo nedokáže poradit," zašeptal Gemnon. "Proto jsem se ho zbavil. A proto ho ten člověk prodává!"

"Přesto se zdá, že o něho bude zájem," soudil Tarzan.

"Vidiš toho otroka v rudé tunice?" otázal se Gemnon. "Patří Xerstlovi a teď na toho chlapíka přihazuje. Zná ho dobře - seznámil se s ním, když pracoval u mě."

"Tak proč ho chce koupit?" nechápal Tarzan.

"Otroka lze využít i jinak než k práci," vysvětlil Gemnon. "Možná ho Xerstle kupuje jako příští potravu pro lvy. Vyjde ho to laciněji."

Xerstlův otrok Caliu skutečně koupil. Sotva se tak stalo, opustili Tarzan s Gemnonem tržiště a vydali se do dalších obchodů. Prodávali tu kůži dřevu zlato i slonovinu. Meče, oštěpy, kopí, pancíře, helmice i sandály. V jednom krámku byly oděvy pro ženy, ve druhém nejrůznější voňavky. Nechyběl ani klenotník, zelinář a řezník. V jeho obchodě byla vyložena spousta sušeného masa, ryb a celé ovce a kozy.

Ať se Tarzan objevil kdekoli, všude měl kolem sebe zástup zvědavců. Mladí i staří naň hleděli s obdivem a vyprávěli si o tom, jak přemohl Phobega.

"Snad bychom už mohli jít," mínil syn divočiny. "Nemám rád ulice plné lidí."

"Vraťme se tedy do paláce a prohlédněme si královniny lvy," navrhl Gemnon.

"Raději budu mezi lvy než mezi lidmi," přitakal Tarzan.

Šelmy, cvičené pro boj, byly chovány ve stájích v palácové zahradě, v uctivé vzdálenosti od obytných budov. Celá

stavba byla z kamene, natřená na bílo. Každý lev měl svou vlastní klec. Před klecemi se táhly rozlehlé výběhy, oddělené navzájem vysokými zdmi, jež byly nahoře osazeny železnými tyčemi s ostrými hroty. Uprostřed pak byla široká aréna pro zvláštní výcvik, vedený zkušenými šlechtici - Lvími muži.

Sotva Tarzan vešel do stáje, zachytil důvěrně známý pach.

"Je tu Belthar," řekl.

"To je možné," potvrdil Gemnon. "Ale jak to víš?"

Kráčeli kolem klecí, když tu se Tarzanův průvodce náhle zastavil.

"Jak to děláš?" nechápal. "Včera jsi věděl, že Erot je u Nemone, ač jsi ho nemohl vidět, a dnes jsi poznal, že je tu Belthar!"

Šelma Tarzana zahlédla a s hlasitým řevem vyrazila proti mřížím. Okamžitě přiběhli ošetřovatelé, neboť se domnívali, že došlo k neštěstí. Gemnon je však ujistil, že Belthar jen dal najevo své špatné rozpoložení.

"Nemá mě rád," poznamenal Tarzan.

"Kdyby tě dostal, je s tebou konec," podotkl jeden z krotitelů.

"To vím," přikývl Tarzan.

"Je to jeden z nejhorších zabijáků," upozornil Gemnon. "Ale Nemone nad ním drží ochrannou ruku. Tu a tam jej pustí do arény proti někomu, kdo se jí znelíbí. Kdysi to byl nejlepší lovec. Jednou ale zabil čtyři muže a málem utekl. Roztrhá každého, kdo se mu dostane do drápů. Nemone věří, že je s ním nějak spojena. Že když zemře Belthar, nepřežije ani ona. Je to prý jakési tajemné, nadpřirozené pouto. Proto se ho nehodlá zbavit. Měj se před tím starým ďáblem na pozoru!"

"Střetl jsem se již s mnoha lvy, kteří mě neměli v lásce," namítl Tarzan.

"Ale tomuhle se raději vyhní, příteli," varoval Gemnon.

Muž v jámě lvové

Právě když Tarzan s Gemnonem stáli před Beltharovou klecí, objevil se černý otrok. "Máš ihned přijít ke královně," řekl Tarzanovi. "Její Veličenstvo tě očekává v slonovinové síni. Vážený Gemnon má počkat v předsáli. Tak zní rozkaz Nemone, milostivé vladařky!"

"Co teď? Nějak se mi to nezdá!" soudil Tarzan.

"Nikdo neví, proč má ke královně přijít, dokud nestojí přímo před ní," opáčil Gemnon. "Můžeš čekat odměnu stejně jako rozsudek smrti. Královna je velmi náladová. Nudí se a hledá rozptýlení. Mívá prapodivné rozmary! Ale dost - podobné věci by se neměly říkat snad ani mezi přáteli!"

Po příchodu do paláce byl Tarzan zaveden rovnou do komnaty, vykládané slonovou kostí. Našel tu královnu a Erotu. Nemone jej přivítala s úsměvem, Erot s podmračenou tváří. Cizince nenáviděl a nehodlal to skrývat.

"Chceme se dnes ráno trochu rozptýlit," vysvětlovala panovnice. "Můžete se k nám s Gemnonem přidat. Při nájezdu do Thenaru jsme zajali jednoho šlechtice. Chci, aby nás pobavil."

Tarzan přikývl. Nerozuměl smyslu jejích slov, ale nijak se tím netrápil. Spíše přemýšlel o M'duze a o tom, co může mít tato tajuplná stařena v úmyslu a jaké plány s Erotem spřádají.

Nemone se obrátila ke svému důvěrníkovi.

"Jdi a řekni, že jsme připraveni," nařídila. "Zjisti, zda je vše hotovo."

Erot cosi zamumlal a zamířil ke dveřím.

"A nemusíš pospíchat," dodala královna. "Ať si dají na čas a nic nezanedbají!"

"Stane se, jak královna poroučí," odvětil Erot nevrlým tónem. Sotva se za ním dveře zavřely, vyzvala Nemone hosta, aby k ní usedl na pohovku.

"Myslím, že tě Erot nemá příliš v lásce," řekla. "Zlobí se, že jsem tě nepotrestala za tvůj poklesek. Sama nevím, proč jsem to neudělala. Jen to tuším. A ty?"

"Mohla jsi k tomu mít dva důvody," mínil Tarzan.

"A to? Jsem zvědavá na tvé vysvětlení."

"Úcta k cizím zvyklostem či zdvořilost vůči hostu," odpověděl Tarzan.

"Možná," připustila královna. "Ale podobné věci na mém dvoře nejsou příliš zvykem, a navíc je to takřka totéž. Žádný jiný důvod tě nenapadá?"

"Snad ano. Je tu ještě jeden, lepší, kvůli kterému přehlížíš mou troufalost."

"Jaký je to důvod?"

"Že mě k poslušnosti prostě nemůžeš přinutit."

Z královniných očí vyšlehl blesk. Takovou odpověď si přála slyšet ze všeho nejméně!

"Proč ti tolik odpouštím?" tázala se sama sebe. "Proč mi nezkusíš vyjít vstříc? Proč ke mně nejsi laskavější, Tarzane?" zvolala.

"Chci k tobě být laskavý, Nemone," opáčil Tarzan. "Ale nemohu přitom ztratit vlastní důstojnost. A pak je tu ještě jeden důvod, proč jsem se před tebou nepokořil."

"Proč tedy?" naléhala Nemone.

"Chci, aby sis mě vážila a viděla ve mně přítele. A toho jistě nedosáhnu tím, když se podvolím."

"Máš pravdu," připustila Nemone. "Všichni se přede mnou plazí, a je mi to odporné. Ale jsem zlá i na ty, kdo tak nečiní. Proč?"

"Budeš se hněvat, když ti to povím," namítl Tarzan.

"Za poslední dva dny jsem si na něco podobného už zvykla," pravila Nemone s povzdechem. "Klidně mluv!"

"Nemáš dost důvěry sama v sebe," řekl Tarzan. "Vyžaduješ poslušnost, neboť si potřebuješ stále dokazovat, že jsi královna."

"A kdo říká, že nejsem?" vybuchla Nemone. "Kdo by chtěl zpochybnit mé právo rozhodovat o životě a smrti? Budu-li

chtít, zemřeš za několik okamžiků!"

"Nerozumíš mi," pokračoval Tarzan. "Neřekl jsem, že nejsi královna. Jen o tom nesmíš sama pochybovat. Královna si musí být sebou jista, a pak si může dovolit být vždy laskavá a vlídná."

Nemone chvíli mlčela. Zdálo se, že o Tarzanových slovech přemýšlí.

"Oni to nepochopí," prohlásila nakonec. "Když budu taková, jak říkáš, budou to pokládat za slabost a možná mě i zabijí. Neznáš je! Ty jsi jiný! K tobě mohu být přívětivá, protože ty toho nikdy nezneužiješ! Ó Tarzane, jak bych si přála, abys zůstal v Cathne! Splnila bych každé tvé přání! Mohl by sis postavit nádherný palác! Byli bychom spolu šťastní!"

Syn divočiny potřásl hlavou. "Dokáži být šťastný jen v džungli," řekl.

Nemone se k němu naklonila a vášnivě jej objala.

"Učiním tě šťastným zde," zašeptala. "Neznáš Nemone! Počkej! Přijde čas, kdy budeš chtít zůstat kvůli mně!"

"Erot, M'duze a Tomos si myslí něco jiného," namítl Tarzan.

"Nenávidím je!" zvolala královna. "Budou-li mi v čemkoli bránit, zabijí je! Všechny! Tentokrát udělám, co chci!"

Nenechám se připravit o štěstí! Ale o ní už nemluv - nikdy přede mnou znovu nevyslovuj její jméno! A pokud jde o Erotu," sevřela prsty, "rozdrtím toho červa svým sandálem! Nikdo ho nebude postrádat! Je hloupý a má rád jen sebe! V tom okamžiku stanul Erot ve dveřích. Poklekl, ale učinil tak více z povinnosti než z úcty k panovnici. Nemone jej přeměřila pohledem ostřejším než čepel dýky.

"Než přijdeš vstoupíš," řekla, "vyčkej, až k tomu dostaneš svolení!"

"Ale Veličenstvo," namítl muž. "Vždyť jsem vždycky mohl..."

"S tím je konec!" opáčila královna. "Je vše připraveno?"

"Ano, Veličenstvo," odpověděl Erot schlíple.

"Pojďme tedy," vybídla Nemone Tarzana.

V předstíni na ně čekal Gemnon. Společně pak šli za doprovodu stráží labyrintem chodeb a komnat, a nakonec vystoupali po schodišti na nevelkou terasu v druhém poschodí. Byla odtud vyhlídka do malého, uzavřeného dvora. Okna, jež ústila na nádvoří v prvním patře, byla opatřena mřížemi a ze zdi trčely zašpičatělé tyče. Prostranství vypadalo jako aréna pro šelmy. Tarzan pohlédl dolů, uvažuje, co bude následovat.

Královna s doprovodem se pohodlně usadila na balkóně. A pak se dole otevřela malá dvířka ve zdi a z nich vyskočil mladý lev. Rozhlédl se kolem a zavrčel.

"Bude z něho dobrý lev!" pravila Nemone. "Již jako mládě byl velmi bojovný."

"Ale co dělá tady?" nechápal syn divočiny.

"Bude nás bavit," vysvětlila královna. "Za chvíli k němu vyženou jednoho Athneana, kterého jsme zajali v Thenaru."

"A když ten muž lva zabije, dostane svobodu?"

Nemone se zasmála. "Slibuji. Ale tohohle lva dosud nikdo nepřemohl."

"A kdyby?" ptal se Tarzan. "Znám muže, kteří by to dokázali!"

"Holýma rukama?"

"Chceš říci, že ten muž nebude ozbrojen?!"

"Jistěže ne," potvrdila Nemone. "Není tu proto, aby lva zabil, ale aby lev zabil jeho!"

"Nemá tedy naději! To není zábava, nýbrž vražda!"

"Možná bys chtěl slézt dolů a pomoci mu," zavrčel Erot. "Královna může tomu člověku darovat svobodu, i když mu ji vybojuje někdo jiný. Takový je zvyk!"

"Ano, je to zvyk a zákon arény, ale od doby, kdy jsem královnou, se nikdo podobný dosud nenašel," dodala panovnice.

Lev prošel dvorem a zastavil se pod balkónem, hledě vzhůru. Bylo to nádherné zvíře, právě ztělesnění síly a neohroženosti.

"Je opravdu krásný," potvrdil Gemnon.

"Ano," přisvědčila královna. "Původně měl zavodit, ale když zabil několik ošetřovatelů, rozhodla jsem, že z něho bude lovec. A tady je náš Athnean!" zvolala. "Vypadá jako silák!"

Tarzan shlédl dolů. Varěně stál muž, oděný do slonoviny, a bez hnutí čekal na svůj osud. Lev se otočil a spatřil protivníka. V téže chvíli se pán džungle zvedl ze svého místa, vytrhl Erotovi meč a skočil šelmě rovnou na záda. Vše proběhlo s rychlostí blesku. Gemnon vykřikl překvapením, Erot jen zhluboka vydechl.

Nemone, nakloněná přes zidku, viděla, jak se lev snaží zbavit nenadálého útočníka. Cenil obrovité tesáky a chňapal kolem sebe, ale vše nadarmo. Tarzan jednou rukou svíral šelmě hrdlo a druhou se jí snažil zasadit smrtící ránu mečem. Athnean se rozběhl k oběma bojujícím dravcům.

"Při Thoosovi!" zvolala Nemone. "Jestli ho lev zabije, sama jej sprovodím ze světa! Nesmí ho zabít!!! Pomoz mu, Erote! I ty, Gemnone!"

Gemnon nečekal. Přeskočil roubení a počal se spouštět dolů. Erot zůstal sedět.

"Ať si poradí sám," zavrčel.

Nemone se otočila ke strážím. Byla bledá a třásla se po celém těle.

"Hoďte ho dolů!" vykřikla, ukazujíc na svého někdejšího favorita. Měla o Tarzana strach. A také zlost na Erotu.

Ten dál nečekal a seskočil do arény raději sám. Do boje však zasahovat nemusel - ani on, ani Gemnon, ani muž z Athne. Tarzanův meč totiž právě proklál šelmě srdce. Lev se naposledy vzepjal a pak klesl na bílou dlažbu mrtv. Jeho hromový řev umkl navždy.

Tarzan vstal. Na okamžik zapomněl na královnu, na muže kolem sebe, Město zlata i všechno ostatní. Nebyl teď anglickým lordem, nýbrž divokým obyvatelem pralesa. Nakročil na mrtvé zvíře, obrátil tvář k nebi a z nitra královského

paláce se ozval vítězný skřek opiho samce, jenž právě zabil svého soka.

Gemnon i Erot se zachvěli. Nemone si zakryla tvář. Jen Athnean nahnul brvou - znal onen divoký výkřik a věděl, že je to hlas jeho přítele. Byl to Valthor.

Tarzan k němu napřáhl pravici.

"Tak se opět setkáváme, příteli," řekl.

"A opět jsi mi zachránil život," dodal šlechtic z Athne.

Hovořili tiše, aby je nikdo neslyšel. Erot byl dosud skryt za sloupem, kam se uchýlil, sotva lev zaútočil. Gemmona se Tarzan obávat nemusel. Ale před ostatními bylo lépe mít se na pozoru.

"Nesměji vědět, že se známe," zašeptal syn divočiny, drže Valthora za rameno. "Hledají záminku, jak se mě zbavit. A pokud jde o tebe, tady už žádnou nepotřebují!"

Nemone zatím udílela rozkazy.

"Propusťte Tarzana z arény," velela. "Pošlete ho i s Gemmonem ke mně! Erot ať se vrátí do svého příbytku a vyčká dalších příkazů! Athneana odveďte zpátky do vězení! O jeho osudu rozhodnu později!"

Její hlas, nyní opět strohý a nesmiřitelný, se rozléhal arénou. Erot dostal strach. Vzpomněl si na osud předchozích královniných oblíbenců. Přemýšlel, jak zachránit holý život. Ano, nejdříve musí zabít bílého obra, jenž ho v očích královny zneuctil! M'duze a Tomos mu jistě pomohou, neboť ani v jejich zájmu není, aby cizinec získal vliv u samotného trůnu.

Tarzan slyšel Nemoniny rozkazy a nevycházel z údivu.

"Tomu muži patří svoboda!" připomněl. "Má-li se vrátit do vězení, půjdu s ním. Slíbil jsem mu, že bude volný, a ručím za to svým slovem!"

"Dělej si s ním, co chceš," opáčila královna. "Je tvůj. Ale teď pojď se mnou! Bála jsem se, že tě to zvíře zabije!"

Erot a Gemnon naslouchali jejím slovům s různými pocity. Věděli, že se u dvora k čemusi schyluje. Zatímco Gemnon tomu byl rád, Erot cítil, že jeho sen o vládě se rozplývá jako dým nad ohněm. Toliko údiv nad nenadálou proměnou v královnině chování sdíleli společně.

Tarzan a jeho dva přátelé se vrátili na balkón, kde je již čekala Nemone. Opět byla královnou, jejíž vůle je zákonem a přání rozkazem. Na Valthora hleděla nepřátelsky, jakkoli v ní vzbuzoval zvědavost.

"Kdo jsi, Athneane?" zeptala se.

"Jmenuji se Valthor," představil se tázaný. "Z rodu Xanthusova."

"Znám ten rod," přikývla Nemone. "Jeho stařešina je králův rádce. Je to šlechtický rod, blízký královskému - původem i vážností."

"Otec je stařešinou rodu Xanthů," doplnil Valthor.

"Tvá hlava by byla ozdobou mého paláce," řekla Nemone, "ale slíbila jsem ti svobodu."

"Pro mou hlavu by bylo ctí zdobit stěnu tvé komnaty, Veličenstvo," usmál se Valthor. "Ale raději s tím ještě počkáme."

"Budu se na tu chvíli těšit," opáčila královna. "Zatím ti zajistím doprovod do Athne, a doufám, že příště nám bude štěstí více nakloněno, až opět padneš do našich rukou. Zítra brzy ráno se vrátíš do své země."

"Děkuji ti, Veličenstvo," odvětil Valthor. "Budu připraven. A až odejdu, odnesu si s sebou vzpomínku na vznešenou a vlídnou královnou Cathne."

"Urozený Gemnon bude tvým hostitelem až do rána," pokračovala Nemone. Pak se obrátila na svého dvořana. "Vezmi ho k sobě, Gemnone, a dej mu najevo, že je královniným hostem a že se tu může cítit v bezpečí."

Tarzan chtěl oba doprovázet, leč královna jej zadržela.

"Ty se vrátíš se mnou do mých komnat," řekla. "Chci si s tebou ještě promluvit."

Když kráčeli palácem, šla po jeho boku, nedbajíc dvorské etikety, jež prikazovala, aby se ostatní lidé drželi několik kroků za ní.

"Měla jsem o tebe strach, Tarzane," svěřila se. "Nemone se málokdy bojí o někoho jiného, ale když jsem tě viděla v aréně, jako by mi srdce přestalo bít. Proč jsi to udělal?"

"Nelíbilo se mi, co jsem viděl," vysvětlil Tarzan.

"Nelíbilo?" nechápala královna. "Co se ti nelíbilo?"

"Že vládce dopustí, aby bezbranný muž byl předhozen lvu," odpověděl Tarzan.

Nemone zrudla v líci. "Tím vládcem jsem já!!!"

"To vím," opáčil Tarzan. "A právě to mě mrzí nejvíce."

"Chceš znovu pokoušet mou trpělivost?" vykřikla Nemone. "Kdybys mě lépe znal, věděl bys, že ani pro tebe není bezpečné neustále mě urážet!"

"Nechci nic pokoušet," oponoval Tarzan. "Jen mi je líto, že někdo tak krásný může být zároveň tak bezcitný. Škoda, že nejsi alespoň trochu jiná, Nemone! Kdyby ses chovala lidsky, byla bys neodolatelná."

Královnin hněv postupně slábl. Kráčela tiše, ponořena v myšlenkách. Když stanuli v předsálí, položila Tarzanovi něžně ruku na rameno.

"Jsi velmi statečný," řekla. "Jen statečný muž má odvalu skočit do lví arény, aby zachránil cizince. A jen ten nejstatečnější se odváží mluvit s královnou tak, jak jsi s ní mluvil ty. Smrt ve lvích spárech je milosrdná proti té, jakou dokáže Nemone připravit těm, kdo ji urazili! Tys věděl, že ti odpustím! Jakým kouzlem jsi mě dokázal opanovat?"

Vzala jej za ruku a vedla do pokoje.

"Tady mě budeš učit, jak se mám chovat, abych se podobala ostatním lidem," řekla a v jejich očích zaplálo světlo, až dosud skryté kdesi v hloubi duše.

Ale pak se vše rázem změnilo. Do královnina pohledu se vrátily chlad a nenávisť. Uprostřed komnaty stála M'duze! Shrbená a strašná, pokyvuíc hlavou a klepajíc holí o podlahu. Mlčela a jen se dívala. Jako očarovaná zamířila Nemone

proti ní, nechávajíc Tarzana bez povšimnutí. Pomalu a tiše se za oběma zavřely dveře. Tarzan tu stál bez hnutí a v uších mu dosud zněly údery stařeniny hole o kamennou zem.

Noční vrah

Velký lev se zvolna ubíral k hranicím Kaffy. Pokud kdy sledoval nějakou stopu, déšť ji dávno smyl. Přesto kráčel dál, jako by si byl jist, že nemůže zabloudit. Kde se tu vzal? Co ho sem přivedlo? Co jej táhlo stále dál? Koho hledal? To věděl jen on, Numa, král zvířat.

Erot přecházel sem a tam komnatou. Měl zlost a byl neklidný. Na lavici vedle seděl Xerstle, hluboce zamyšlen. Stejně jako Erot, i on měl strach. Pokud jeho kumpán ztratí královninu přízeň, znamená to konec pro oba!

"Něco udělat musíme!" řekl.

"Mluvil jsem s Tomosem a M'duze," navázal Erot. "A slíbili, že pomohou. Nemone tomu cizinci zcela propadla. Ani M'duze ji takovou ještě neviděla! Cítí, jak se jí královna vymyká z rukou. Říkám ti, ta stará čarodějnice má strach! Nemone ji nenávidí. A s pomocí toho polonahého barbara ji může zničit. Právě z toho má M'duze největší hrůzu. A jistě si dovedeš představit, jak se teď bojí Tomos! Bez M'duze by byl ztracen. Nemone jej snáší jen kvůli ní!"

"Nějaká cesta být musí!" opakoval Xerstle.

"Dokud tu bude ten divoch, Tarzan, nedá se nic dělat," mínil Erot. "Úplně Nemone změnil! Z krve jí udělal vodu. Nikdy se před ní nepokořil a mluví s ní jako se sobě rovnou. Při hřívě Thoosově! Snad by si nechala líbit, kdyby do ní kopal!" "Je tu jedna možnost," svítl Xerstlovi. "Poslouchej!" A vysvětlil Erotovi svůj plán. Erot mlčky naslouchal, tváře se čím dál spokojeněji.

Z Xerstlovy ložnice vyšla otrokyně a zamířila do chodby. Muži byli tak zabráněni do hovoru, že si jí ani nevšimli.

Gemnon s Tarzanem večeřeli toho dne společně. Valthor zatím spal ve vedlejší místnosti. Nechtěl být až do rána vyrušován.

"Když jsi teď zaujal Erotovo místo, začnou se k tobě chovat jinak," řekl Gemnon. "Budou se ti podbízet a zároveň čekat na tvé první klopýtnutí."

"To se jim nepodaří," soudil Tarzan.

"Proč by ne? Nemone tě miluje. Nic ti neodepře, absolutně nic. Mohl by ses stát vládcem Cathne, kdybys chtěl."

"Ale já nechci," odmítl Tarzan. "Nemone mě možná miluje, ale já ji ne. A i kdybych ji také miloval, nikdy bych nepřijal Erotovu úlohu. Taková představa se mi hnusí. Mluvme raději o něčem jiném."

"Nuže dobrá," souhlasil Gemnon. "Mohu si myslet, že jsi bláhový, ale musím obdivovat tvou odvahu a upřímnost. A teď tedy o něčem příjemnějším! Chci tě dnes večer pozvat na návštěvu. Poznáš nejkrásnější dívku v Cathne!"

"Myslel jsem, že nikdo krásnější než královna tu není," divil se Tarzan.

"Nebyl by, kdyby se o něm královna dověděla," potvrdil Gemnon. "Ale naštěstí o téhle dívce neví. Nikdy ji neviděla, a dá-li Thoos, ani se tak nestane!"

"Zdá se, že ti na tom opravdu záleží," řekl Tarzan.

"Miluji ji," vysvětlil Gemnon.

"Jak to, že ji Nemone nikdy neviděla? Utajit ji muselo být těžké! Vždyť Cathne není tak velké město! Pokud je ta dívka ze šlechtického rodu, musí ji znát řada lidí! Je s podivem, že se o ní královna nedoslechla!"

"Má velmi dobré přátele," ujistil Tarzana Gemnon. "Je to Doria, dcera Thudosova. Její otec je velmi mocný muž a stojí v čele šlechticů, kteří chtějí dosadit na trůn Alectara. Vzhledem k napjatým vztahům mezi ním a Nemone Thudos ke dvoru téměř nechodí, a tak se mu podařilo Dorii utajit."

Cestou z paláce narazili znenadání na Xerstla, který se tvářil nebývale přívětivě.

"Blahopřeji, Tarzane," začal. "Počínal sis v aréně jako pravý muž! Celý palác mluví jen o tobě! Dovol, abych byl jedním z prvních, kdo ti vyjádří svou úctu. Chci tě ujistit, že svou chabrostí a neohrožeností sis získal samotnou královnu Cathne!"

Tarzan poděkoval za pochvalu a chtěl pokračovat dál, leč Xerstle mu zastoupil cestu.

"Musíme se vzájemně lépe poznat," řekl. "Chystám se v nejbližších dnech na lov a zvu tě jako čestného hosta. Bude tam samá vybraná společnost. Jistě se dobře pobavíš. Až bude vše připraveno, dám ti vědět. Na shledanou, a hodně štěstí!"

"Nestojím o něj ani o jeho lov," přiznal Tarzan, sotva se Xerstle vzdálil.

"Možná bude lépe pozvání přijmout," soudil Gemnon. "Před tím člověkem i jeho přáteli je třeba mít se na pozoru."

Takhle je alespoň lépe poznáš!"

"Když myslíš, půjdu," souhlasil syn divočiny. "Pokud tu ještě budu."

"Pokud tu ještě budeš?" opakoval Gemnon. "Snad nechceš odejít?"

"Jednoho dne odejdu. Nic mě tu nedrží a nikdy jsem neslibil, že tu zůstanu navždy."

Gemnon posmutněl. "To je mi novina!" řekl.

"Proč?"

"Nemone mi poručila, abych tě hlídal. Když odejdeš, učiní mě za to odpovědným a zemřu."

Tarzan sraštil obočí. "To jsem nevěděl," přiznal. "Ale neboj se - neodejdu, dokud tě té odpovědnosti nezbavím." Pak rozjasnil tvář. "Myslím, že požádám královnu, aby mě svěřila Erotovi a Xerstlovi!"

Gemnon se zašklebil. "To sis dobře vymyslel!" projevil svou spokojenost.

Kráčeli temnou alejí, vedoucí k Thudosovu paláci. Jen tu a tam visela na stromě osamělá louč. Pod rozsochatým

dubem, nedaleko křižovatky, se náhle mihl stín lidské postavy. Tarzan jej zahlédl, ale svému příteli o tom neřekl ani slovo. Jen zbystřil pozornost.

Když se přiblížili ke stromu, zaslechl své jméno, pronesené chraptivým šepotem.

"Sřež se Eroti!" varoval hlas. "Dnes v noci!"

A pak záhadná postava zmizela. Přesto Tarzan nabyl dojmu, že dotyčného poznal.

"Kdo to mohl být?" ptal se Gemnon. "Dohoníme ho a podíváme se!"

Tarzan mu položil ruku na ramě.

"Ne," uklidnil jej. "Je to někdo, kdo nám chce pomoci. A přeje-li si zůstat utajen, vyhovme mu!"

"Máš pravdu," souhlasil Gemnon.

"Nemyslím, že by mi řekl víc, než vím," pokračoval Tarzan. "Znám ho. Zachytil jsem jeho pach a poznal jeho hlas.

Takové výpary mají pouze velmi silní lidé a divoké šelmy."

"Myslíš, že se tě bál?" tázal se Gemnon.

"Nebál se mě, ale tebe," opravil jej Tarzan. "Protože jsi šlechtic."

"Je-li tvým přítelem, mě se bát nemusí," prohlásil Cathnean.

"Já to vím, ale on ne. Jsi šlechtic, a proto bys mohl být přítelem Erotovým. Mohu ti říci, kdo to byl, neboť nepochybuji, že mu neublížíš. Byl to Phobeg."

"To snad ne!" divl se Gemnon. "Proč by chtěl pomoci někomu, kdo jej přemohl a zesměšnil před celým městem?"

"Protože jsem ho nezabil," vysvětlil Tarzan. "Phobeg je prostoduchý člověk, ale není nevďěčný. Vždy přilne k někomu silnějšímu, podobně jako pes, a tomu by pak nezkrivil ani vlasek na hlavě."

Sotva je stráž u Thudosova paláce poznala, odvedl sluha oba muže do nádherné komnaty, kde se měli setkat s dcerou pána domu. Okázalost a výzdoba sálu si v ničem nezapadly s královním palácem. Ze zdi nad vchodem shlížela dolů lidská hlava se zlatou přílbou. Ač měla smrtelný výraz, bylo na ní cosi majestátního. Tarzan si ji se zájmem prohlížel, přemýšleje o tom, co bylo příčinou, že se dostala na tak čestné místo. Kolik lásky, nenávisti, dobroty či zloby se kdysi skrývalo pod vysokým čelem?

"Vzácná trofej," poznamenal Gemnon, když viděl Tarzanovo zaujetí. "Nejcennější v celém Cathne. Je to hlava athneského krále, jehož Thudos, tehdy ještě mladík, zabil v bitvě."

"Máte zvláštní zvyky," pravil Tarzan. "Tam, odkud pocházím, zdobí lidé své příbytky spíše trofejemi zvířat, která měli rádi. Vy si věšíte na stěny hlavy svých nepřátel, kteří měli za svého života stejný zálusk na vaše! Skvělá představa!"

Náhle se za dveřmi, vedoucími do malé zahrady, ozval klapot střevíců, ohlašující příchod hostitelky. A pak Tarzan spatřil dívku. Byla velmi krásná, nemohl však říci, zda je krásnější než Nemone. Její půvab byl jiného druhu. Nicméně Thudos jistě dobře věděl, proč ji před královnou skrývá!

Pozdravila srdečně Gemnona a Tarzanovi věnovala letný pohled, dávajíc najevo, že je dcera šlechtice.

"Viděla jsem tě na stadiónu," řekla. "Prohrála jsem kvůli tobě spoustu drachem." A usmála se.

"To je mi líto," opáčil Tarzan. "Kdybych věděl, že sázíš na Phobega, nechal bych se od něj zabít."

"To je dobrý nápad!" zvolala dívka. "Až budeš zápasit příště, zeptám se tě předem, na koho vsadit!"

"Udělám vše, abych tě přesvědčil, že není výhodné sázet na mého soupeře," slíbil Tarzan.

"Jak Tarzana znám," vmísil se Gemnon, "můžeš na něho vsadit vždycky. Alespoň v aréně."

"Co tím chceš říci?" nerozuměla Doria.

"Na kolbišti s krásnou ženou jsem ho ještě neviděl," smál se Gemnon.

"Slyšela jsem, že i tady si vede velmi zdatně," ujistila jej dívka.

"Spíš dělá vše pro to, aby skončil špatně," řekl Gemnon.

"To se mu u královny může lehce stát! Prý před ní odmítl pokleknout! Myslím, že kdo se odváží něčeho takového, nemůže mít o svůj život velký strach!"

"Královna ví, proč jsem tak učinil," vysvětloval Tarzan. "Nechtěl jsem ji urazit, ani se povyšovat. Prostě mám takovou povahu. Obávám se, že vám to těžko objasním, abyste mě správně pochopili. Nedokáží se sklonit před mocí, s níž nesouhlasím. Násilím mě k pokoře nikdo nedonutí!"

Večer proběhl za příjemného hovoru a Gemnon s Tarzanem se záhy chystali k odchodu. Vtom vstoupil do místnosti muž ve středních letech. Byl to Thudos, Doriin otec. Pozdravil se s Gemnonem a z výrazu jeho tváře se zdálo, že ani Tarzanova přítomnost mu není proti mysli. Okamžitě se začal zajímat o svět ležící mimo údolí Ontharu a Thenaru. Thudos byl pohledný muž. Měl ostře řezané rysy, urostlou postavu a hluboké oči s vráskami na spáncích, jež dokazovaly, že se rád směje. Jeho pohled vzbuzoval důvěru a zároveň svědčil o přímosti a odvaze. Když se oba návštěvníci zvedli, aby se vzdálili, vypadalo to, že je se svým novým známým spokojen.

"Jsem rád, že tě Gemnon vzal s sebou," řekl. "Už to, že tak učinil právě on, mě přesvědčilo o tvém přátelství a dobrých úmyslech. Jistě víš, že se u dvora netěším přílišně oblíben, a tak v těchto zdech přijímám jen opravdové přátele."

"Rozumím," odpověděl Tarzan. Více neřekl, ale z tónu jeho hlasu Thudos poznal, že je to člověk, jemuž lze věřit.

Když oba muži znovu vešli do aleje před hostitelovým domem, mihl se před nimi opět stín lidské postavy. Tentokrát jej však ani jeden z nich nezhlédl. Oba zvolna kráčeli ke svému obydlí, bavíce se o Thudosovi a jeho půvabné dceři.

"Chci se tě zeptat," začal Tarzan, "kde sebrala Doria odvahu vydat se na stadión, je-li její život díky její kráse stále v nebezpečí!"

"Kdykoli jde ven, chodí v přestrojení," vysvětlil Gemnon. "Stačí pár doteků zkušené ruky a její tvář je rázem k nepoznání! Už to není nejkrásnější dívka v Cathne! Kdyby ji Nemone potkala, sotva by si jí povšimla. Přesto je třeba dávat pozor, aby se královně nedostala na dohled. A pak - Nemone má spoustu špehů! Z těch máme největší strach. Thudos nikdy neprodá otroka, který kdy Dorii spatřil, dřív než se přesvědčí o jeho oddanosti. Pro Dorii je to věru smutný život. Platí daň za svou krásu. Ale všichni věříme, že to vše skončí, až bude Nemone svržena a na trůn dosazen

Alextar."

Když Tarzan vešel do svého pokoje, spal na jeho pohovce Valthor. Od svého zajetí neměl chvíli klidu, a navíc jej trápilo zranění, jež utřil. Tarzan našlapoval tiše, aby svého přítele nevzbudil. A raději ani nerozsvítil. V místnosti bylo i tak dobře vidět, neboť sem pronikaly měsíční paprsky.

Tarzan rozprostřel na podlahu naproti oknu několik koží, ulehl a zakrátko i on usnul. Sotva mohl tušit, že v místnosti o patro výše se pod okenním otvorem krčí dva muži.

Byli tu dlouho a chovali se tiše. Jeden byl velký a silný, druhý drobný a hubený. Uplynula snad hodina, než se menší z nich pohnul. Kolem pasu měl omotan provaz a v ruce třímal krátký meč. Opatrně přistoupil k oknu a shlédl dolů. Pak se přehoupl přes parapet. Větší se zapřel o zeď a počal malého zvolna spouštět dolů k Tarzanově ložnici. Tady se malý chytil rámu a dvakrát trhl provazem, dávaje většímu znamení, že je u cíle. Silák neprodleně uvolnil zbytek lana a umožnil tak svému kumpánu vstup do místnosti.

Sotva se malý ocitl uvnitř, zamířil k lůžku, zbraň připravenou v ruce. Nespěchal. Věděl, že musí zůstat zcela tiše. Měl strach, aby spícího nevzbudil. Dokonce i když byl již u cíle, váhal, hledaje na těle oběti nejvhodnější místo k smrtící ráně. Věděl, že Gemnon spí ve vedlejší místnosti. Netušil však, že místo Tarzana tu leží Valthor a že pán džungle odpočívá na podlaze.

Zatímco vrah stál nad obětí a rozmýšlel, co dál, otevřel Tarzan oči. Jakkoli vetřelce neslyšel, zachytil jeho pach. Okamžitě byl ve střehu. Říká se, že spící pes dokáže na poslední chvíli uskočit před koly rozjetého vozu. Je to tím, že všechny jeho smysly počínají působit naráz, zatímco u člověka postupně, jeden po druhém. A právě něčemu podobnému se Tarzan v džungli naučil.

Ve chvíli, kdy procitl, spatřil cizího člověka, jak zvedá dýku nad spícím Valthorem. V příští chvíli se vymrštil a skočil po nic netušícím vrahovi, strhnul jej k zemi. Tehdy se Valthor probudil a vztyčil se na lůžku. Než si stačil uvědomit, co se děje, ležel již vrah mrtev na podlaze. Tarzan stál nad ním, připraven k obvyklému rituálu, pak si však uvědomil, kde je, a jen dlouze zavrčel.

Valthor tenhle zvuk dobře znal, a tak nebyl ani překvapen, ani vyděšen. Zato muž v místnosti nad nimi si marně lámal hlavu, kde se v domě tak najednou vzala divoká šelma. Slyšel pád dvou těl na podlahu, a tak přistoupil k oknu, aby se podíval, co se stalo. Dole zatím Tarzan uchopil mrtvolu útočníka a shodil ji do dvora. Sotva muž nahoře spatřil padající tělo, otočil se a vyšel z místnosti, aby vzápětí zmizel v spleti palácových chodeb.

Velký lov

Tarzan s Valthorem vstali s rozbřeskem. Valthor se chystal na zpáteční cestu do Athne. Otrok dostal již večer příkaz, aby připravil snídani časně ráno, a tak oba muži slyšeli z přilehlé místnosti cinkot nádobí.

"Znovu jsme se setkali a znovu se loučíme," řekl Athnean, utahuje si řemínky sandálů. "Byl bych rád, kdybys šel se mnou do Athne i ty, příteli."

"Rád bych, ale pro Gemmona by to znamenalo rozsudek smrti. Dosud odpovídá za to, že neopustím Cathne," namítl syn divočiny. "Jednoho dne však určitě do Athne zavítám a navštívím tě."

"Po povodni jsem měl strach, že už tě nikdy neuvidím," pokračoval Valthor. "A když jsem tě poznal ve lví jámě, nevěřil jsem svým očím. Už čtyřikrát jsi mi zachránil život! Bud' si jist, že až přijdeš do Athne, dostane se ti v domě mého otce přivítání, jak náleží!"

"Nic mi nedlužíš," smál se Tarzan. "Dnes v noci jsi zachránil život ty mně!"

"Já tobě? O čem to mluvíš?" nechápal Valthor. "Jak jsem ti zachránil život?"

"Spal jsi v mé posteli," zněla překvapivá odpověď.

Valthor se usmál. "To bylo ode mě opravdu statečné!"

"Ať tak či onak, zachránilo mi to život," opakoval Tarzan.

"Kdo komu zachránil život?" ozvalo se náhle ode dveří.

"Dobré jitro, Gemnone," uvítal Tarzan přichozího. "Přijmi mé blahopřání!"

"K čemu?" nerozuměl Gemnon.

"Jsi opravdu skvělý spáček!"

Gemnon potřásl hlavou. "Tomu nerozumím," přiznal.

"Zaspal jsi pokus o vraždu," vysvětlil Tarzan. "Phobegovo varování nebylo do větru."

"Chceš říci, že se tě dnes v noci někdo pokusil zabít?!"

"A málem místo mě zabil Valthora," dodal Tarzan. A pak svému příteli vyličil, co se oné noci seběhlo.

"Už jsi někdy viděl toho muže?" ptal se Gemnon. "Poznal jsi ho?"

"Nevěnoval jsem mu valnou pozornost," odvětil Tarzan. "Radši jsem ho vyhodil oknem. Ale myslím, že ho neznám."

"Byl to šlechtic?"

"Ne, prostý voják. Možná že ty ho poznáš."

"Podívám se a okamžitě to ohlásím," rozhodl Gemnon. "Nemone bude zuřit, až se to doví!"

"Možná že to zosnovala sama," uvažoval Tarzan nahlas. "Je napolo šílená."

"Pst!!!" varoval jej Gemnon. "Něco takového nevyslovuj ani šeptem! Ne, nevěřím, že by to bylo její dílo. Spíš v tom mají prsty Erot, Tomos a M'duze! Ale teď už musím jít. Nevrátím-li se, než odejdeš, Valthore, věz, že jsem se s tebou rád setkal. Škoda, že jsme vlastně nepřátelé a příště možná budeme stát proti sobě a snažit se jeden druhému setnout hlavu."

"Je to takový nesmyslný a hloupý zvyk," dodal Valthor.

"Ale je to tak," potvrdil Gemnon. "Snad ať se tedy raději nesetkáme. Nemohl bych tě zabít."

"Ani já tebe," opáčil Valthor. Pak si oba muži potřásli rukou a Gemnon se vzdálil.

Tarzan s Valthorem právě dosnídali, když se objevil šlechtic a hlásil, že Athneanův doprovod je připraven. Muž se srdečně rozloučil s Tarzanem a také on odešel.

Pán džungle si Valthora velice oblíbil a rozhodl se, že jej ve Městě slonoviny rozhodně navštíví. Jen nevěděl, jak dlouho bude muset ještě zůstat v Cathne. Na Nemonin příkaz mu byly vráceny zbraně. Bylo třeba je prohlédnout - hroty šípů, tětívu luku i liánový provazec. Sotva tak učinil, vrátil se Gemnon. Vypadal rozzlobeně. Tarzan, který byl zvyklý, že se jeho přítel většinou usmívá, chtěl vědět proč.

"Měl jsem nepříjemný hovor s královnou," řekl Cathnean. "Mohu být rád, že jsem odtud vyvázl se zdravou kůží. Zuří, že se tě někdo pokusil zabít, a mně to klade za vinu. Co mám dělat? Celou noc sedět u tvé postele?"

"Takže je to kvůli mně," usoudil Tarzan. "To je mi líto. Ale jak ti mám pomoci? Náhoda mě sem přivedla a náhoda mě tu drží ve společnosti pološílené ženy!"

"Něco takového před nikým jiným neříkej," varoval Tarzana Gemnon.

"Řeknu to rovnou jí," rozhodl syn divočiny. "Nic se mi tak neprotiví jako lidská přetvářka nazývaná diplomacií."

"Poslala mě, abych tě přivedl. Měj se na pozoru! Je jako rozlícená lvice! Když ji vydráždíš, bude kousat!"

"Co po mně chce?" nechápal Tarzan. "Mám navždy zůstat v tomto domě, uvázan jako pes u boudy, abych mohl kdykoli přiběhnout, když si vzpomene?"

"Snaží se zjistit, kdo ti ukládal o život," dodal Gemnon. "Svolala celý dvůr!"

Vedl Tarzana do přijímací síně, kde již byli shromážděni všichni dvořané. Královna seděla na trůnu, a když oba muži vešli, pozdravila je strohým úklonem hlavy. Ceremoniář posadil příchozí do připravených křesel.

Tarzan se rozhlížel kolem. Uviděl Tomose, Erotu i Xerstla. Erot byl zjevně neklidný. Třesoucími se prsty přejížděl jílec meče. Tu a tam stočil zrak k trůnu, leč Nemone mu nevěnovala jediný pohled.

"Čekali jsme na tebe," řekla královna, jakmile Tarzan usedl. "Zdá se, žeš nijak nespěchal splnit můj rozkaz!"

Tarzan jí pohlédl do očí.

"Naopak, Veličenstvo," opáčil uctivě. "Přišel jsem hned, jak mě k tomu urozený Gemnon vyzval."

"Zavolali jsme tě, abys nám vypověděl, co se ti přihodilo minulou noc a jak zemřel jeden z vojáků," oznámila Nemone. Pak se otočila k nejbližšímu ze šlechticů a cosi mu pošeptala do ucha. Ten se okamžitě zvedl a odešel.

"Můžeš začít," vybídla královna Tarzana.

"Není o čem mluvit," řekl Tarzan, vstávaje. "Někdo mě v noci chtěl zabít, ale místo toho jsem zabil já jeho."

"Jak se dostal do tvého pokoje? A kde byl Gemnon? Nechal ho vejít?!"

"Ne. Gemnon byl ve své komnatě a vrah se za mnou spustil z pokoje nad mou ložnicí."

"Jak víš, že tě chtěl zabít? Napadl tě?"

"V mé posteli spal Valthor z Athne. Já jsem ležel na podlaze. Cizí muž mě neviděl, neboť v místnosti bylo šero. Šel rovnou k lůžku, kde jsem měl spát. Když naprahoval dýku k ráně, vzbudil jsem se. Zabil jsem ho a vyhodil oknem."

"Poznal jsi ho? Už jsi ho někdy viděl?" pokračoval královnin výslech.

"Ne."

Vtom se ode dveří ozval hluk. Čtyři otroci přinášeli nosítka, která pak položili panovnici k nohám. Bylo na nich tělo muže.

"Je to ten, kdo se tě pokusil zabít?" ptala se Nemone.

"Ano," potvrdil syn divočiny.

Královna se náhle obrátila na Erotu.

"Poznáváš ho?" zvolala.

Erot povstal. Byl bledý a třásl se jako osika.

"Je to jen prostý voják, Veličenstvo," namítl. "Možná jsem se s ním setkával často, ale už jsem na něho zapomněl. Viděl jsem spoustu takových!"

"A ty?" oslovila královna mladého šlechtice poblíž. "Už jsi ho někdy viděl?"

"Často," přiznal mladík. "Byl z palácové stráže a sloužil v mé setnině."

"Jak dlouho sloužil v paláci?"

"Necelý měsíc, Veličenstvo."

"A předtím? Víš o něm něco?"

"Sloužil u jednoho z dvořanů."

"Kterého z dvořanů?!"

"Erotu," pravil tiše mladík.

Královna přeměřila svého někdejšího favorita pátravým pohledem.

"Máš krátkou paměť," řekla, "nebo tolik vojáků, že nevíš, kdo u tebe před měsícem sloužil!"

Erot zbrunátněl. Znovu pohlédl na mrtvého.

"Už si vzpomínám, ó Nejvyšší," začal. "Není si ale podobný. Smrt jej změnila, a proto jsem ho hned nepoznal."

"Lžeš!!!" vykřikla královna. "Jakou úlohu v tom všem hraješ?! Víš jistě, že jsi do celé věci zapleten, a přijdu na to jak! Prozatím jsi vypovězen z paláce. A až odhalím ostatní viníky," pohlédla na Tomose, "sejdou se všichni ve lví aréně!" Sestoupila z trůnu a v té chvíli všichni poklekli. Všichni - až na Tarzana. Když ho mýjela, podívala se mu do očí.

"Buď opatrný," zašeptala. "Tvůj život je v nebezpečí. Je tu někdo, kdo tě tak nenávidí, že bych tě před ním ani já nedokázala ochránit. Řekni Gemnonovi, ať tě odvede do paláce svého otce. Tam snad budeš ve větším bezpečí.

Doufám, že během několika dnů se mi podaří odstranit vše, co nás rozděluje, a pak se znovu shledáme. Zatím sbohem, Tarzane!"

Tarzan se uklonil a královna opustila sál. Šlechtici vstali a shromáždili se kolem syna divočiny, nevěnující jediný

pohled pokořenému Erotovi. Pán džungle byl znechucen.

"Pojďme, Gemnone," vyzval svého přítele. "Tady nemáme co pohledávat."

Xerstle jim však zastoupil cestu. "Velký lov je připraven," připomenul svou nabídku, mna si ruce. "Už jsem myslel, že nám slyšení u královny zhatí naše plány. Lvi už čekají na kraji lesa. Vezměte si zbraně a přijďte za mnou!"

"Kdo se zúčastní?" ptal se Gemmon.

"Ty, Tarzan a Pindes," opáčil Xerstle. "Skromná, leč vybraná společnost, která slibuje bohatý úlovek."

"Přijďme," slíbil syn divočiny.

Pak se oba přátelé odebrali do svých pokojů pro zbraně. Gemmon vyhlížel ustaraně.

"Nevím, je-li moudré, abychom šli," řekl.

"Proč?"

"Může to být další past," vysvětlil Cathnean.

Tarzan pokrčil rameny. "Může, ale přece se nebudu stále schovávat! Rád bych viděl, jak takový lov vypadá. Zatím jsem o něm jen slyšel. A kdo je Pindes?"

"Byl důstojníkem gardy, když se Erot stal královním oblíbencem. Na jeho příkaz byl propuštěn. Není zlý, jen slabý a snadno ovladatelný. Myslím, že Erota nenávidí. Z toho netřeba mít strach."

"Nemám strach," ujistil Gemmona Tarzan.

"Vím. Jen buď opatrný," dodal Gemmon.

"Jsem vždycky opatrný. Kdybych nebyl, jsem dávno po smrti."

"Tvá sebejistota by tě mohla jednou zahubit," mnil Gemmon.

Tarzan se usmál.

"Vím o nebezpečí i o svých nedostatcích," řekl. "Ale nenechám si kvůli nim omezovat svou svobodu a radost ze života. Ty máš strach, Erot má strach a také Nemone má strach. Kdybych se i já bál, byl bych nešťasten, ale co by mi to bylo platné? Raději budu jen opatrný. Nemone mi radila, abych se přestěhoval z paláce do domu tvého otce. Myslí si, že tady pro mě není bezpečno. Zdá se mi, že za vším je ve skutečnosti M'duze."

"M'duze, Erot a Tomos," upřesnil Gemmon. "To je trojice, ztělesňující zlo, zášť a podlost."

Gemmon nařídil otrokům, aby přenesli Tarzanova zavazadla do domu jeho otce. Pak oba muži vyšli na ulici, kde na ně již čekali Xerstle a Pindes. Druhý byl asi třicetiletý, příjemného zevnějšku, leč vyhubavého pohledu. Tarzana přivítal se škrobenou zdvořilostí.

"Už jsi někdy byl na velkém lovu?" zeptal se.

"Nevím ani, co to znamená," přiznal Tarzan.

"Tak ti to neprozradím. Sam uvidíš. Myslím, že budeš spokojen. U vás, v zemi, odkud pocházíš, se také loví?"

"Lovím jen tehdy, potřebuji-li se najíst," řekl Tarzan. "Nebo stíhám-li nepřitele."

"Nikdy nelovíš pro radost?"

"Nerad zabíjím."

"Dnes nebudeš muset zabíjet," ujistil jej Pindes. "To zařídí lvi. Zažiješ jen vzrušení z honu. Štvanice je při lovu to hlavní."

Za městskou branou se až k lesu táhla rozlehlá pláň. U vchodu stáli čtyři otroci a drželi na vodítku dva lvy. Xerstle vysvětlil, že právě ti budou dnes lovit. Opodál seděl pátý černoch.

Tarzan Xerstla příliš neposlouchal, jen se rozhlížel kolem. Cathnean přistoupil k sedícímu muži a cosi mu přikazoval.

Vzápětí se černoch zvedl a vyběhl planinou k lesu.

"Proč běží napřed?" ptal se Tarzan. "Vyplaší nám kořist!"

Pindes se dal do smíchu. "On sám je tou kořistí!"

"Chceš říci, že..." Tarzan nebyl schopen dokončit otázku.

"Tohle je velký lov," vysvětloval Xerstle. "Člověk je ta nejcennější kořist!"

Tarzan zachmuřil tvář. "Vy jste kanibalové!" zvolal. "Jíte lidské maso!"

"Ne," oponoval Xerstle. "Nejme."

"Tak proč lovíte lidi?"

"Pro zábavu."

"Ach tak, zapomněl jsem. A co když ho neulevíte? Dostane potom svobodu?"

"Ne. Otroci jsou příliš drazí, než abychom je pouštěli."

"Řekni mi o velkém lovu víc," požádal Tarzan. "Myslím, že mi způsobí opravdu velké potěšení!"

"O tom nepochybují," pravil Xerstle.

"Když vybraný člověk dosáhne okraje lesa," ujal se vysvětlování Pindes, "vypustíme lvy. Podaří-li se mu vylézt na strom, lvy zaženeme a jeho srazíme holemi nebo kamením dolů. Pak znovu pustíme lvy. Většinou ho chytí. Největším požitkem pro lovce je sledovat, jak se na něho vrhnou. Už jsi někdy viděl, jak lev zabíjí člověka?"

Ledva černoch doběhl k lesu, pokynul Xerstle otrokům, aby vypustili lvy. Z jejich chování bylo patrné, že jsou dobře vycvičení. Celou cestu černocha sledovali pohledem, máchajíce přitom vzrušeně oháňkami. Jakmile byli volní, vyrazili za nešťastníkem, který měl zaplatit životem za chvíli povražení pro Xerstla a jeho hosty.

Asi v půli cesty lvi náhle zpomalili a lovci je dostihli. Xerstle a Pindes neskrývali vzrušení, Gemmon mlčel a tvářil se zamyšleně. Tarzan byl znechucen. Teprve na samém okraji džungle jako by ožil. Napadlo jej něco, čím se pobaví i on! Les, do kterého vstoupili, byl velmi pěkný. Staré stromy, stejně jako porost, svědčily o tom, že jim byla věnována značná péče. Kmeny byly prořezány a téměř neměly suché haluze. Kam oko dohlédlo, připomínal les spíše pěstěnou oboru. Gemmon Tarzanovi vysvětlil, že o les se starali již jejich předkové.

Těžké liány tvořily mezi stromy husté síťoví. V korunách velikánů zářily trsy pestrobarevných květů. Ve větvích se

proháněly opičky a štěbetali ptáci. Tento pohled vyvolal náhle v Tarzanovi touhu po svobodě. Na okamžik zapomněl, že na jeho rozhodnutí závisí život přítele. Jak rád by se vyhoupl do větvi a zmizel nadobro! Brzy si ale uvědomil, co by to pro Gemmona znamenalo.

Cestou kráčel za ostatními, čekaje na svou příležitost. Když se nikdo nedíval, vyskočil na strom a vyrazil směrem, kudy jej vedl pach pronásledovaného černocho. Vznášeje se v korunách, brzy se dostal před ostatní. Nešťastníkovy výpary byly stále pronikavější. Lvi i lovci byli mu v patách - Tarzan věděl, že musí jednat rychle.

Konečně měl černocho přímo před sebou. Ten dosud běžel, neustále se ohlížeje. Byl to urostlý Galla, divoch, odhodlaný vydat ze sebe pro záchranu života vše. Nejevil strach ani neklid. Běžel proto, aby přežil.

Tarzan na něho zavolal v jeho mateštině.

"Vyskoč na strom!" zaznělo lesem.

Domorodec pohlédl vzhůru, ale nezastavil se.

"Kdo jsi?" tázal se.

"Nepřítel tvého pána," zněla odpověď. "Chci ti pomoci k útěku!"

"Není kam utéci. Když vylezu na strom, srazí mě kameny dolů!"

"Nenajdou tě! Postarám se o to!"

"Proč mi chceš pomoci?" nechápal divoch. Konečně zůstal stát, aby zjistil, kdo k němu promlouvá. To, že neznámý mluví stejnou řečí, mu dodávalo odvahy.

"Jsem nepřítel tvého pána," opakoval Tarzan.

V příštím okamžiku spatřil Galla na stromě bronzově opáleného obra.

"Ty jsi běloch!!!" vykřikl. "Chceš mě oklamat! Proč by mi bílý muž pomáhal?"

"Pospěš si!" pobídl jej Tarzan místo odpovědi. "Než bude pozdě!"

Afričan váhal. Ale jen okamžik. Pak se chytil spodní větve a vyhoupl se do koruny.

"Najdou nás a oba nás ukamenují," řekl. V jeho hlase nebyl ani strach, ani naděje. Jen naprostá netečnost.

Zmařené spiknutí

Korunami stromů směrem na východ unášel Tarzan gallského nevolníka, jenž se měl stát obětí Xerstlova rozmaru. Muž se zprvu bránil, ale protože řev lvů byl stále blíž, nakonec se podvolil. Bílý obr jej nesl jako pírk. Věděl, kde končí les a začínají hory, lemující Onthar.

Uraziv necelou míli, snesl se i se svým břemenem na zem.

"Než lvi zachytí tvou stopu, budeš v bezpečí v horách. Pospěš si!" řekl.

Domorodec poklekl před svým zachráncem.

"Jmenuji se Hafim," představil se. "Udělám pro tebe, oč požádáš - třeba i svůj život položím! Kdo jsi?"

"Tarzan z rodu Opů," odpověděl tázaný. "Ale teď už jdi a neztrácej čas!"

"Ještě o něco tě prosím," požádal černocho.

"O co?"

"Mám bratra. Také jeho chytili. Je otrokem ve zlatých dolech jižně od Cathne. Jmenuje se Niaka. Půjdeš-li někdy do zlatých dolů, řekni mu, že Hafimovi se podařilo utéci. Bude rád, a snad se také pokusí o útěk."

"Vyřídím mu to. A teď už běž!"

Afričan záhy zmizel ve stínu stromů. Tarzan se znovu vyšvihl do větvi a vydal se zpátky k lovcům. Zastihl je v místě, kde osvobodil Hafima.

"Kdes byl?" divil se Xerstle. "Mysleli jsme, že jsi zabloudil!"

"Opozdil jsem se," vysvětloval Tarzan. "Ale kde je kořist? Měl jsem za to, že už ji máte!"

"Nerozumíme tomu," řekl Xerstle. "Tady někde vyskočil na strom - to je jasné. Lvi doběhli až sem, pohlédli do koruny, ale pak zůstali stát a přestali vrčet. Jako by ten člověk ani nahoře nebyl! Vyslali jsme jednoho z náhončích, aby uprchlíka našel, ale marně."

"Je to záhada," dodal Pindes.

"Opravdu," potvrdil Tarzan. "Zvláště pro toho, kdo nezná celé tajemství!"

"A kdo ho zná?" ptal se Xerstle.

"Ten uprchlý černocho - a možná ještě někdo jiný."

"Ještě mi neunikl," holedbal se Xerstle. "Jen prodloužil honitbu. Alespoň bude zajímavější!"

"Což na něho vsadit?" napadlo Tarzana. "Nevěřím, že lvi najdou stopu, abychom jej chytili do setmění."

"O tisíc drachem, že ji najdou!" zvolal Xerstle.

"Jsem tu cizinec a nemám tisíc drachem," namítl Tarzan. "Ale možná si vsadí Gemmon," a mrkl na svého přítele.

"Ujednáno!" přitakal Gemmon.

"Požaduji pouze, aby hon nadále probíhal podle mých pokynů," pravil Xerstle.

"Zajisté," souhlasil Gemmon.

Xerstle pohlédl na Pindese a přivřel spiklenecky jedno oko.

"Rozdělíme se. Protože jsme se vsadili ve dvojicích, jeden z vás půjde se mnou, druhý s Pindesem," navrhl Xerstle.

"Tak budeme vědět, že nikdo nepodvádí."

"Dobrá," souhlasil Tarzan.

"Jsem královně odpovědný za Tarzanovu bezpečnost," namítl Gemmon. "Nemohu ho pustit z očí."

"Slibuji, že se nepokusím o útěk," řekl Tarzan.

"Na to nemysli," vysvětlil Gemmon.

"Neboj se, dokáží se o sebe postarat. Netřeba se o mě bát!"

"Pojďme tedy," uzavřel Xerstle. "Já půjdu s Gemmonem a Pindes s cizincem. Každá dvojice si vezme po jednom lvu."

Jen nerad souhlasil Gemnon s takovým návrhem. Nakonec se tedy lovci rozdělili. Pindes s Tarzanem neušli daleko, když dvořan navrhl, aby dál pokračovali každý sám.

"Jdi směrem na východ," pravil. "Sluhové se lvem půjdou na severovýchod a já na sever. Kdo objeví stopu, zavolá na ostatní. Pokud otroka nenajdeme do hodiny, vydáme se společně k horám."

Tarzan přikývl a vyrazil. Brzy zmizel mezi stromy. Pindes pokynul sluhům, aby zůstali na místě, a usmál se. Sluhové na něj nechápavě hleděli.

"Takové nehody se staly již mnohokrát," řekl Pindes.

Tarzan držel požadovaný směr. Věděl, že černoch je dávno v bezpečí. Zajímal ho les. Vtom za sebou zaslechl hluk. Otočil se, a to, co viděl, jej nijak nepřekvapilo. Za ním běžel lev. Lev z Cathne, lovec lidí. Týž, který je předtím doprovázel a patřil Xerstlovi.

Tarzan hned věděl, oč jde. Přes tvář mu přelétl stín. Nebyl to hněv, ani nenávist.

Lev cítil, že kořist je na dosah, a vítězně zařval. Pindes ho uslyšel a tvář se mu rozzářila úsměvem.

"Pojďme!" vyzval sluhy. "Ale spěchat netřeba. Nebude to pěkná podívaná!" A pak se společně vydali k severu.

Také Xerstle a Gemnon zaslechl z dálky lví řev.

"Asi našli stopu," soudil Gemnon. "Měli bychom se k nim připojit."

"Ještě ne." namítl Xerstle. "Co když je to falešná stopa? Zvíře, které mají s sebou, není tak dobré jako naše. Počkáme, až nás sami zavolají!"

Gemnon však počal ztrácet trpělivost. Měl obavy o svého přítele.

Tarzan zatím stál a čekal, až lev zaútočí. Mohl uprchnout po větvích, ale zůstal. Neměl rád zradu a vždy ji nemilosrdně trestal. Sevřel kopí a dýku a připravil se k boji.

Lev se zvolna blížil. Zdálo se, že je značně neklidný. Jak to, že kořist před ním neprchá? Zuřivě bil oháňkou o slabiny. Pak sklonil hlavu, divoce blyskáje očima.

Tarzan se ani nehnul. V jedné ruce třímal těžký cathneský oštěp, v druhé dýku po otci, kterého nikdy nepoznal. Zrakem měřil vzdálenost od blížící se šelmy. A sotva velká kočka vyrazila k útoku, máchl kopím a zaryl je zvířeti do hrudi. Lev se vzepjal a snažil se protivníka srazit tlapou, aby jej pak mohl roztrhat obrovitými tesáky.

Tarzan, rychlý jako Ara, blesk, uskočil a pak se vyhoupl šelmě na hřbet. Lev se s řevem otočil, snaže se útočníka setrást. Svíjel se ze strany na stranu, leč Tarzanovo sevření nepovolovalo a čepel jeho dýky se mu znovu a znovu zarývala do slabin. Ač velká kočka bojovala, jako by měla sedm životů, rány ji nakonec udolaly. Klesla do porostu a zůstala nehybně ležet. Byla mrtva.

Tarzan vyskočil na nohy, nakročil na bezvládné tělo, a pozdvihnuv tvář k obloze, pronikavým skřekem oznámil, že opí samec zabil svého soka. Jeho výzva oťrásla zemí a v lese vše ztichlo. Pindes a jeho sluhové strnuli.

"Při Thoosovi, co to bylo?" vydechl jeden z nevolníků.

"Nikdy jsem nic podobného neslyšel," přidal se druhý.

"Ticho!" zavelel Pindes. "Chcete, aby na nás skočil?"

"Kdo, pane?" nechápal sluha.

"Možná že to byl poslední výkřik cizince před smrtí," uklidňoval sám sebe dvořan.

"Neznělo to jako lidský hlas, pane," mnil černoch.

"Buď zticha, hlupáku!" okřikl jej Pindes.

Nedaleko odtud zaslechl týž zvuk i Xerstle a Gemnon.

"Co to mohlo být?" lekl se první.

Gemnon pokrčil rameny. "Nevím, ale bude lépe to zjistit," řekl. "Nelíbilo se mi to."

Xerstle zneklidněl.

"Možná to nic nebylo," hledal odpověď. "Snad jen vítr ve větvích. Pokračujme v lovu!"

"Žádný vítr není," upozornil Gemnon. "Půjdu se podívat, co to bylo. Ručím za cizincovu bezpečnost. A pak - mám ho doopravdy rád."

"Já také," lhal Xerstle. "Ale jistě se mu nic nestalo. Vždyť je s ním Pindes!"

"Právě proto," opáčil Gemnon, maje se k odchodu.

Xerstle jej přeměřil přísným pohledem. Pak pokynul sluhům, aby ho i se lvem následovali, a také on zamířil k místu, odkud se onen příšerný zvuk ozval.

Pindes, který nedokázal udržet na uzdě svou zvědavost, zatím překonal strach a vydal se za Tarzanem. Chtěl vědět, co se stalo. Náhončí šli v uctivé vzdálenosti za ním, rozhlížeje se kolem. Pindes se náhle zastavil a ukázal před sebe.

"Co je to?" ptal se.

Jeden ze sluhů učinil krok vpřed. "Při hřivě Thoosově! Je to lev!!!" zvolal.

Došli až k němu, vrhajíce kolem sebe vyděšeně pohledy.

"Je mrtvý," řekl Pindes.

Prohlíželi tělo, převracejíce je z boku na bok.

"Byl ubodán," upozornil jeden z otroků.

"Ten Galla neměl zbraň," poznamenal Pindes.

"Ale cizinec měl nůž!"

"Ať ho zabil kdokoli, muselo to být v boji zblízka," usoudil Pindes. "Paktu musí sám někde ležet!"

"Bude buď raněn, nebo také mrtvý," mnil otrok.

"Najdi ho!" rozkázal Pindes.

"Byl by dokázal zabít Phobega holýma rukama! Mával s ním jako s malým děckem! Je velmi silný!" namítl otrok, vzpomenuv na cizince.

"Co to má s tímhle společného?" nechápal Pindes.

"Nevím, pane. Jen jsem přemýšlel," hájil se otrok.

"Neříkal jsem ti, abys přemýšlel!" obořil se na něho mladík. "Ale abys našel toho, kdo zabil lva! Nemůže být daleko!" Zatímco hledali kolem, dorazili Xerstle s Gemnonem. Gemnon měl o Tarzana obavy. Nevěřil ani Xerstlovi, ani Pindesovi. Cestou k tajemnému místu se trochu zdržel za ostatními. Vtom ucítil na rameni čísi ruku. Ohlédl se. Za ním stál Tarzan a usmíval se.

"Jak ses sem dostal?" divil se Gemnon.

"Hledali jsme Gallu každý sám," vysvětlil Tarzan. A tehdy jej uviděl Xerstle, který se otočil po hlase.

"Slyšel jsi ten strašný výkřik?" zeptal se. "Mysleli jsme, že někdo z vás je raněn, a spěchali jsme vám na pomoc."

"Někdo křičel?" divil se Tarzan. "Pak to musel být Pindes, neboť já raněn nejsem."

Zanedlouho se sešli s Pindesem a jeho otroky. Když Pindes uviděl Tarzana, poněkud zbledl. Neskrýval své překvapení.

"Co se stalo?" ptal se Xerstle. "Co tu hledáte? A kde je váš lev?"

"Je mrtvý," odpověděl Pindes, vyhýbaje se pohledem Tarzanovi. "Někdo ho zabil. Hledali jsme toho člověka, ale marně. Musí tu někde být. Sotva to mohl přežít!"

"Viděli jste ho?" chtěl vědět Tarzan.

"Ne."

"Mohu vám pomoci hledat? Můžeme se po něm s Pindesem podívat spolu," navrhl syn divočiny.

Pindes nebyl na okamžik schopen slova. Jako by hledal vhodnou odpověď.

"Ne," řekl nakonec. "Nemá to smysl. Hledali jsme důkladně. Nikde nezůstala ani kapka krve!"

"Našli jste nějakou stopu po Gallovi?" ptal se Xerstle.

"Žádnou," přiznal Pindes. "Ten otrok uprchl! Můžeme se vrátit do Cathne. Mám lovu pro dnešek dost!"

Xerstle měl zlost. Připozdilo se, ztratil kořist a jednoho lva. Proč tedy dál pokračovat v nevydařeném honu?

"Taktohle byl velký lov?" popíchl jej Tarzan. "Nic vzrušujícího, i když já jsem se bavil skvěle. A nejspokojenější bude jistě Gemnon - vždyť vyhrál tisíc drachem!"

Xerstle zavrčel a zvolal se vydal zpátky k městu. Když všichni stanuli před domem Gemnonova otce, Tarzan se k němu naklonil.

"Pozdravuj ode mne Erotu," řekl. "Snad bude mít příště více štěstí!"

V Thoosově chrámu

Tarzan spolu s Gemnonem a jeho rodiči právě večereli, když vstoupil otrok a hlásil, že před několika okamžiky dorazil posel z domu Thudosova, otce Doriina, s důležitou zprávou pro Gemmona.

"Přiveď ho," vyzval nevolníka mladý šlechtic. Za chvíli již před nimi stál vysoký černocho.

"To jsi ty, Gembo?" uvítal jej mladík. "Máš pro mě zprávu?"

"Ano, pane," potvrdil otrok. "Je to důležité a důvěrné."

"Můžeš klidně mluvit," ubezpečil jej Gemnon. "Oč jde?"

"Doria, dcera mého pána, mě posílá, abych ti sdělil, že Erot vnikl do domu jejího otce a promluvil s ní. O čem, je lhotejno. Důležité je, že ji viděl!"

"Ten ničema!" zvolal Gemnonův otec.

Gemnon zbledl. "To je vše?"

"Ano, pane," potvrdil Gemba.

Gemnon vyňal z kapsáře zlatou minci a podal ji otrokovi.

"Vrať se ke své paní a řekni jí, že zítra přijdu a promluví s jejím otcem."

Sotva se posel vzdálil, obrátil se Gemnon na svého otce.

"Co mám dělat?" ptal se s beznadějí v hlase. "A co může dělat Thudos? Jsme bezmocní!"

"Možná bych mohl pomoci já," nabídl se Tarzan. "Zdá se, že královna mi věří. Na vše se jí vyptám, a bude-li třeba, promluví se za vás."

Gemnonovy oči se rozzářily novou nadějí.

"Kéž bys mohl!" zvolal. "Tebe jistě vyslechne! Myslím, že jen ty můžeš Dorii zachránit! Ale pamatuj - královna ji nesmí spatřit! Stane-li se tak, je vše marné. Nechala by ji zohavit, nebo rovnou zabít!"

Časně ráno přišel palácový sluha se vzkazem, že Tarzan se má v poledne hlásit u královny. Současně měl přijít i Gemnon se stráží, jež by střežila cizincovu bezpečnost.

"Tví nepřátelé musejí být silní, když se jich obává sama Nemone," řekl Gemnonův otec.

"Je jen jeden člověk v Cathne, který je silnější než ona," upozornil jeho syn.

Šlechtic přikývl.

"Ta stará čarodějnice! Kéž by ji Thoos sprovedil ze světa! Je hanba, že Cathne ve skutečnosti vládne otrokyně!"

"Nemone se na ni vždy dívá, jako by ji chtěla zabít," poznamenal Tarzan.

"Ano, ale nikdy k tomu nenajde odvahu," vysvětlil Gemnonův otec. "Spolu s Tomosem mají nad královnou podivnou moc. Vím, že je Nemone nenávidí, ale nic proti nim nezmůže."

"Možná znají tajemství jejího narození," mínil Gemnon. "Tajemství, které by ji zničilo, kdyby se ho dověděl lid. Ale nechme toho. Máme celé dopoledne pro sebe."

Pak se obrátil na Tarzana.

"Nepůjdu za Thudosem, dokud nepromluvíš s Nemone. Co zatím budeme dělat?" zeptal se.

"Rád bych si prohlédl zlaté doly Cathne," navrhl syn divočiny. "Máme dost času?"

"Jistě," potvrdil Gemnon. "Důl Vycházejícího slunce není daleko. Budeme tam za chvíli."

Cestou Gemnon ukázal Tarzanovi lví farmu, kde byli pěstováni váleční a lovečtí lvi. Odtud pak zamířili rovnou k dolům.

Gemnon svého přítele upozornil, že je tam k vidění pramálo zajímavého. Důl Vycházejícího slunce byla jen velká jáma, do níž Příroda vložila své bohatství jako do matčina klína. K těžbě vzácného kovu stačilo několik otroků, vyzbrojených rýči, krumpáči a sochory. Zlato však Tarzana nezajímalo. Slíbil Hafimovi, že vyhledá jeho bratra Niaku. Když procházeli kolem dělníků, snažil se Tarzan vzdálit od svého průvodce a dozorců, aby mohl s některým z černochů promluvit.

"Který z vás je Niaka?" zeptal se nejbližšího v jazyce Gallů.

Černoch se vztyčil, zjevně překvapen, avšak na Tarzanovo znamení opět sklonil hlavu a pokračoval v práci.

"Niaka je ten vysoký vpravo. Je to předák. Vidíš, že nepracuje," zašeptal.

Tarzan k mladíkovi ihned zamířil. Když byl na místě, sklonil se, jako by si prohlížel zlatý valoun.

"Poslyš," oslovil Niaku. "Mám pro tebe zprávu od tvého bratra. Podařilo se mu uprchnout."

"Jak?"

Tarzan mu rychle vše vypověděl.

"Tys ho vysvobodil?"

Tarzan přikývl.

"Jsem jen ubohý otrok," řekl Niaka. "A ty urozený šlechtic. Nikdy se ti nebudu moci odvděčit. Ale udělám pro tebe cokoli. Žiji se svou ženou v chatrči nedaleko lomu. Kdybys mě někdy potřeboval, budu tam."

"Nečekám odměnu," ujistil ho Tarzan. "Ale zapamatuj si, kde bydlíš. Nikdo nikdy neví, co zítřek přinese!"

Na ta slova se vzdálil a připojil se ke Gemnonovi. Po chvíli se již oba přátelé vraceli zpět do města.

Zhruba v téže době do Nemoniny komnaty vstoupil Tomos a poklekl.

"Co se děje?" nechápala královna. "To je tak důležité, že mě rušíš při toaletě?"

"Ano, Veličenstvo," potvrdil dvořan. "Prosím, abys poslala své otrokyně pryč. Je to velmi důvěrná zpráva, určená pouze pro tvé uši!"

Černé dívky právě pečovaly o Nemonin zevnějšek. Jednu z nich královna oslovila.

"Odved' ostatní do jejich komnat, Malumo," nařídila. "Ty počkej ve vedlejším pokoji!"

Pak se otočila ke svému rádci. "Nuže, oč jde?"

"Vím, že vznešená královna má již dlouho pochyby o Thudosově věrnosti. Proto jej v zájmu trůnu nespouštím z očí," začal Tomos. "Šlechtetný Erot tě miluje a je ti za hrob oddán. Právě jemu vděčím za informaci, kterou ti teď sdělím."

Nemone netrpělivě poklepávala sandálem o podlahu.

"Tak řekni konečně, oč se jedná!" zvolala. Neměla Tomose ráda a nijak to neskrývala.

"Gemnon se spojil s Thudosem a doufá, že odměnou mu bude ruka jeho krásné dcery Dorie."

"Ty hloupý šašku!!!" vybuchla panovnice. "Jak víš, že je krásná?!"

"Erot mi řekl, že Gemnon a Thudos ji pokládají za nejkrásnější dívku v Cathne!"

"To není možné! Což ji Erot viděl?!"

"Ano, Veličenstvo."

"A co říká?"

"Že je opravdu krásná. A tvrdí to i jiní."

"Kteří jiní?!"

"Někdo, kdo se spolčil s Gemnonem a Thudosem kvůli půvabům Dorie, Thudosovy dcery."

"Koho tím míníš?" naléhala královna. "Mluv! Máš pro mě špatnou zprávu a bojíš se ji vyslovit?"

"Křivdíš mi," hájil se Tomos. "Myslím jen na tvé štěstí!"

"Nelži!!!" zvolala Nemone. "A řekni všechno! Můj čas je drahocenný!"

"Nechtěl jsem nikoho jmenovat, abych neurazil tvůj majestát," opáčil Tomos. "Ale když na tom trváš - mám na mysli cizince jménem Tarzan."

Nemone se zachvěla jako zasažena bleskem.

"Jaké lži to zase spřádáš s M'duze?" vykřikla.

"Není to lež, Veličenstvo. Tarzan s Gemnonem byli tuto noc v Thudosově domě. Erot je sledoval. Viděl, jak vešli. A také, jak za hodnou chvíli vycházejí ven. Prý se hádali kvůli Dorii. Zdálo se, že Gemnon chce Tarzana ze žárlivosti zabít."

Nemone seděla jako přimrazená. Tvář měla bledou a oči plné hněvu.

"Za tohle někdo zemře!" zasyčela. "Jdi!"

Tomos vycouval z komnaty. Královnina slova jej zprvu vyděsila, ale pak si uvědomil, že tím, kdo má zemřít, nemusí být on, nýbrž právě Tarzan.

Bylo k poledni, když se syn divočiny s Gemnonem vrátili do města. Mladý Cathnean s četou vojáků doprovodil svého přítele do královnina paláce.

"Kde jsi byl?!" uvítala Nemone Tarzana, sotva vstoupil.

Tarzan byl překvapen. "Navštívil jsem důl Vycházejícího slunce," řekl.

"A včera v noci?"

"V Gemnonově domě."

"Byl jsi s Dorii?!"

"Ne," odpověděl Tarzan. "Tu jsem viděl již dříve."

Nechápal, jak může královna tohle všechno vědět, ale nedával na sobě nic znát. Nemyslel na sebe, ale na Dorii s Gemnonem. Někdo je musel královně prozradit! Špehové byli zřejmě všudypřítomní. Nemělo smysl zapírat - tím by

svým přátelům jen přitížil.

"Proč jsi byl u Thudose?" pokračoval výslech.

"Gemnon se mě bojí nechat kdekoli samotného," vysvětlil pán džungle. "Obává se, že by se mi něco mohlo stát. Proto mě bere všude s sebou. Je to pro něj velká zátěž, a tak jsem tě chtěl požádat, abys mě svěřila někomu jinému."

"O tom si promluvíme později," opáčila královna. "Ale proč vlastně šel Gemnon k Thudosovi?!"

Tarzan se usmál.

"Jak se jen může žena takhle ptát?" divil se. "Gemnon miluje Dorii. Myslel jsem, že to ví celé město. Nijak se s tím netají."

"A ty ji nemiluješ?"

"Nebud' bláhová, Nemone," odpověděl Tarzan. "Nemám rád bláhové ženy."

Nemone zmlkla. Dosud nikdo s ní takhle nemluvil! Ale to jí teď vadilo ze všeho nejméně. Hlavně, že Tarzan nemiluje Dorii! Ve své žárlivosti jej nyní měla ještě raději. Někoho takového dosud nepoznala. Ten muž s ní hovořil a jednal jako se sobě rovnou!

Postupně se uklidnila.

"Řekli mi, že ji miluješ," vysvětlila. "Ale nevěřila jsem tomu. Je opravdu krásná? Slyšela jsem, že ji pokládají za nejkrásnější ženu v Cathne!"

"To si myslí Gemnon," upřesnil Tarzan. "Každý milující muž vidí ve své vyvolené tu nejkrásnější."

"A co si myslíš ty?"

Tarzan pokrčil rameny. "Není ošklivá."

"Je stejně krásná jako Nemone?" náléhala královna.

"Její krása je ve srovnání s tvou jako krása vzdálené hvězdy v porovnání s krásou slunce," odpověděl Tarzan.

Zdálo se, že tato slova královnu uspokojila.

"Myslíš, že jsem krásná?" otázala se měkce.

"Jsi velmi krásná, Nemone," přiznal Tarzan popravdě.

Přitiskla se k němu, hladíc jej po ramenou.

"Miluj mě, Tarzane," zašeptala s roztoužením v hlase.

V té chvíli zachrastil v opačném rohu komnaty řetěz a ozval se pronikavý řev. To Belthar se snažil zbavit okovů.

Nemone ustoupila stranou. Trásla se a ve tváři měla strach i zlost.

"Belthar je žárlivý," pravila. "Mezi ním a mnou je jakési nevysvětlitelné pouto. Nevím jaké, a ráda bych to věděla!" Oči se jí leskly. "Jako by mi jej přisoudil sám Thoos! Někdy se mi zdá, že máme společnou duši. Jedno vím - země-li Belthar, zemřu i já!"

Na ta slova posmutněla. "Pojď, příteli," řekla tiše. "Půjdemo do chrámu, a snad Thoos odpoví na otázku, jež mě trápí!"

Udeřila do bronzového gongu. Otevřely se dveře a vešel dvořan.

"Stráž!" zavelela královna. "Chceme navštívit Thoosův chrám!"

Cesta do svatyně se podobala slavnostnímu průvodu. Vpředu pochodovali bojovníci s praporce na kopích a za nimi jela královna ve zlatém kočáře, taženém lvy. Vedle blyštivého vozu kráčel Tomos a z druhé strany - tam, kde bývalo Erotovo místo - Tarzan.

Syn divočiny se cítil nesvůj - jako šelma, již se někdo pokouší zkrotit. Tolik lidí jej zneklidňovalo. V myšlenkách bloudil daleko odtud rodnou džunglí, již nade vše miloval. Věděl však, že je tu Gemnon, jemuž byla svěřena jeho bezpečnost.

Ne, teď není čas na útěk! To by znamenalo Gemnonův konec!

Obrátil se ke královně.

"Již v paláci jsem tě žádal, abys zprostila Gemnona mé ochrany," řekl.

"Vždyť si vede dobře," namítla panovnice. "Nevidím k tomu žádný důvod!"

"Dej mu tedy volno alespoň občas," náléhal syn divočiny. "Ať se střídá s Erotem."

Nemone neskřývala úžas. "Ale Erot tě nenávidí," upozornila.

"O to víc mě bude hlídat," ujistil ji Tarzan.

"A co když tě zabije?"

"Neodvází se, když ví, že by za to zaplatil životem," řekl Tarzan.

"Ty máš Gemnona rád, že?" pochopila Nemone.

"Velmi rád," potvrdil Tarzan.

"Pak tě tedy i nadále bude hlídat on," rozhodla královna.

Tarzan mlčel. Ano, Nemone nebyla hloupá! Svůj útěk bude tedy muset naplánovat jinak! Tak, aby neohrozil život svého přítele.

Blížili se k chrámu. Tady Tarzan uviděl kněží, jak vedou mladou otrokyni, spoutanou řetězem. Přivlekli ji ke královnině povozu a jeden z nich pronesl jakousi litanii. Tarzan nerozuměl jediného slova. Ale nebyl sám. Ostatní na tom byli stejně. Gemnon mu vysvětlil, že zaklínadlo má zřejmě nějaký tajný smysl, o němž ví toliko recitátor sám.

Když proslov skončil, přivázali kněží dívku ke kočáru a procesí se dalo znovu do pohybu.

Ke vchodu do chrámu, kde hlídal Phobeg, přišla jakási žena. Poznala ho a pozdravila.

"Již dávno jsem tě neviděla, Phobegu," začala rozhovor. "A jsem ráda, že ses vrátil do služby."

"Díky cizinci jménem Tarzan," dodal Phobeg.

"Myslela jsem, že ho nenávidíš," přiznala dívka.

"Já? Nikdy! Poznám, je-li někdo silnější než já. Takového člověka si vážím. Tarzana obdivuji. Nedaroval mi snad život, když ostatní žádali mou smrt?"

"To je pravda," přitakala dívka. "Ale teď bude potřebovat tvou pomoc on."

"Co tím míníš, Malumo?"

"Když dnes ráno navštívil Tomos královnu, byla jsem ve vedlejších pokojích a leccos jsem vyslechla," vysvětlovala dívka. "Vyprávěl o tom, že Tarzan, Gemnon a Thudos osnují proti panovnici spiknutí. A tvrdil, že cizinec miluje Dorii, Thudosovu dceru."

"Odkud to všechno věděl?" divil se Phobeg. "Měl pro to nějaký důkaz?"

"Řekl, že je viděl Erot," pokračovala Maluma. "A že také viděl Dorii, která je prý velmi krásná."

Phobeg vzdychl. "To je její konec," usoudil.

"A cizincův taky," dodala Maluma. "Je mi ho líto. Líbí se mi. Není jako ten ničema Erot, jehož kdekdo nenávidí!"

"Přichází královna!" zvolal Phobeg, když se na nádvoří objevilo čelo průvodu. "Běž, ať dobře vidíš! Když se přijde modlit královna, je se vždy nač dívat!"

Před chrámem vystoupila Nemone z povozu a zvolna stoupala ke vchodu. Za ní šli kněží, vedoucí mladou otrokyni, a dále dvořané a šlechtici. Venku zůstali toliko vojáci.

Chrám tvořila vysoká, rozlehlá stavba s hlavním dómem a několika galeriemi. Strop a sloupky byly z ryzího zlata. Stěny zdobily pestrobarevné mozaiky. Proti vstupní bráně stála klec a po obou stranách pak oltáře, podepřené zlatými sochami lvů. Před pódiem se tyčila nízká zeď z kamenných kvádrů, do níž byl zapuštěn trůn a řada lavic.

Nemone usedla na své místo, následována dvořany. Tarzana si nikdo nevšímal. Zůstal stát opodál a vše bedlivě sledoval. Zaznamenal, že královnino chování se od chvíle, kdy vešla do chrámu, zcela změnilo. Byla neklidná a napjata očekáváním. Oči jí planuly podivným leskem. Právě takovým, jaký mívají v pohledu fanatičtí náboženští horlivci.

Tarzan viděl, jak kněží vedou dívku na pódium ke zlaté kleci, v níž se v tu chvíli cosi pohnulo. Byl to starý, prašivý lev. Nejvyšší kněz opět spustil svou modlitbu, již ostatní tu a tam doprovodili sborovým zpěvem. Nemone zírala na letitou šelmu jako u vytržení. Hrud' se jí dmula vzrušeným dechem.

Náhle litanie skončila a královna se zvedla z trůnu.

"Thoosi!!!" zvolala, vztahující k olezlému lvu ruce. "Nemone ti přináší oběť. Přijmi ji a požehnej Nemone! Dej jí sílu, zdraví a štěstí! Ochraňuj její přátele a zbav ji nepřátel! Ó, Thoosi! Dej jí to, po čem touží nejvíce! Lásku muže, jehož miluje - jediného muže na celém světě, kterého kdy Nemone doopravdy milovala!"

Lev na ni hleděl přes zlatou mříž, aniž hnul brvou.

Mluvila jako v mráкотách. Snad by v té chvíli svému bohu obětovala vše! V jejím hlase byla vášeň i smutek. Tarzan pocítil lítost. Tato ubohá žena nikdy nepoznala lásku, a zřejmě jí tak není souzeno ani do budoucna!

Zatímco usedala na svůj zlatý stolec, chvějíc se slabostí, odvedli kněží otrokyni bočními dveřmi pryč. Lev dívku zahlédl a snažil se prorazit mříže, aby po ní skočil. Jeho řev se rozléhal chrámem děsivou ozvěnou.

Nemone seděla mlčky a bez hnutí, hledíc do klece. Kněží a dvořané se modlili. Zraky všech byly upřeny na starého lva. Teprve nyní Tarzan porozuměl Phobegovu provinění. Pochopil, co znamenala jeho slova, že šlápl bohovi na ocas!

Vtom shora zazářil pronikavý pruh světla a zalil uctívanou šelmu zlatými paprsky. Lev, který až dosud pobíhal sem a tam, se zastavil a pohlédl vzhůru. Otevřel tlamu a znehybněl. Shromáždění počalo zpívat jakýsi žalm. Tarzan, jenž zpola vytušil, co bude následovat, se zvedl a rozběhl se vpřed.

Jakkoli byl rychlý, tragédii, jež se vzápětí odehrála, již zabránit nemohl. V témže okamžiku, kdy vyrazil ke kleci, zřítilo se odkudsi shora tělo nešťastné otrokyně přímo před čekající šelmou. Zoufalý výkřik oběti byl přehlušen divokým řevem hodujícího lidojeda...

Tarzan s odporem odvrátil tvář a zamířil z chrámu na čerstvý vzduch. U vchodu jej šepem oslovil jeden ze strážců.

Naléhavé varování v jeho hlase přimělo syna divočiny, aby nedal najevo, že něco slyšel - pouze nenápadně pohlédl směrem, odkud slova přicházela. Nemýlil se! Oním mužem, který tiše pronesl jeho jméno, byl Phobeg.

Tarzan se pomalu otočil, jako by čekal, až skončí obřad ve svatyni. Ocítl se přitom jen několik palců od Phobega, obrácen k němu zády. Ani jeden z obou mužů byt' jediným gestem nenaznačil, že ví o přítomnosti druhého.

"Musím s tebou mluvit," šeptal Phobeg, aniž pohnul rty. "Dvě hodiny po západu slunce přijď k zadní stěně chrámu! Neodpovídej! Jestli mě slyšíš a souhlasíš, otoč hlavu doprava!"

Tarzan tak učinil na znamení, že rozuměl. V tom okamžiku již vycházela z chrámu i Nemone se svým doprovodem. Byla tichá a zamyšlená. Jako vždy po krvavém obětním obřadu, jenž ji vybičoval k hlubokému náboženskému vytržení, dostavila se reakce v podobě slabosti a nezájmu o okolní dění. V paláci pak opustila celou družinu včetně Tarzana a odešla se do soukromí svých komnat.

Tajemství svatyně

Zatímco průvod opustil chrám, Maluma zůstala u vchodu, aby si promluvila s Phobegem. Hovořili o spoustě věcí. O muži, který je vězněn v chrámové cele za zlatými dveřmi, o Erotovi, Tomosovi, Nemone i Tarzanovi, o Gemnonovi a Dorii - a také o sobě. Dokonce především o sobě, neboť byli lidmi. Bylo již pozdě k večeru, když se Maluma vrátila do paláce.

V příbytku svého otce přecházel Gemnon z místa na místo. Tarzan seděl na kamenné lavici a mlčky jej pozoroval. Viděl, že jeho přítel nemá klidu, a to jej mrzelo. Jak mu však pomoci? Ve snaze vytrhnout Cathneana z chmurných myšlenek, vyprávěl mu o všem, co v chrámu viděl.

"Je krásný," řekl. "Až příliš pro tak kruté obřady!"

"Ta dívka byla pouhá otrokyně," opáčil Gemnon. "A bůh musí jíst. Na tom, že se Thoosovi přinášejí oběti, není nic špatného. V chrámu je ale skutečné zlo. Je v něm vězněn Nemonin bratr Alextar. A dokud nevyjde, budou Cathne vládnout Tomos a M'duze prostřednictvím šílené Nemone. Je mnoho těch, kteří to chtějí změnit a dosadit na trůn Alextara, ale mají strach z hněvu toho strašného triumvirátu. A tak čas plyne a nic se neděje. Jeden za druhým padá za oběť řevnivosti a zášti, jež opanovaly trůn. Máme jen malou naději. A pokud královna odstraní svého bratra, bude to

naš konec. Má k tomu spoustu důvodů. Kdyby se mu podařilo dostat do paláce a prohlásit se králem, byla by zcela bezmocná. A kdyby zemřela, stane se Alextar králem přímo, neboť je to jeho právo, a lid by jej podpořil. To vědí Tomos a M'duze, a proto Nemone nabádají, aby se ho zbavila. Naštěstí to dosud neudělala. Jestli ji ale přesvědčí, že se proti ní chystá spiknutí, které ji má připravit o trůn, nezachrání Alextara nic!"

Při večeři Tarzan přemítal, jak by se mohl v chrámu setkat s Phobegem. Chtěl za ním jít sám. Kdyby pravda vyšla najevo, dostal by Gemmona do nesnází. A navíc - Phobeg neměl k šlechticům důvěru. Bylo jasné, že schůzka musí zůstat utajena.

Po jídle zůstal s Gemmonem a jeho rodiči ještě nějaký čas. Když slunce zapadlo, omluvil se, že je unaven, a odešel do svého pokoje. Tady se však dlouho nezdržel. Okamžitě zamířil k oknu a rozhlédl se po zahradě. Rostla tu spousta starých stromů. Najeden z nich seskočil a pak se vydal vzdušnou cestou k Thoosovu chrámu. Když dospěl k zadní stěně svatyně a zjistil, že Phobeg ho již očekává, spustil se tiše na zem.

"U tesáků Thoosových!" zvolal Phobeg. "Tys mě vylekal!"

"Vždyť jsi mě čekal!" hájil se syn divočiny.

"Ale ne z oblak!" namítl Phobeg. "Nicméně hlavně že jsi tady. Mám ti co říci! A je toho teď už mnohem víc, než když jsem tě žádal, abys přišel!"

"Poslouchám," oznámil Tarzan.

"Jedna z královských sloužících zaslechla rozhovor mezi Nemone a Tomosem," začal Phobeg. "Tomos obvinil tebe a Gemmona ze spiknutí. Erot vás špehoval onen večer, kdy jste byli na návštěvě u Thudose. Další noc pod nějakou záminkou vnikl do jeho domu, kde spatřil Dorii. Zjistil, že je velmi krásná. Tomos královně tvrdí, že ses do ní zamiloval. Nemone tomu nevěří, přesto pro jistotu nařídila Tomosovi, aby Dorii unesl a odvedl do chrámu, kde má být uvězněna, dokud královna nerozhodne o jejím dalším osudu. Může ji zabít nebo dát zohavit. Pokud Nemone uvěří, že proti ní něco chystáte, nebo že miluješ Thudosovu dceru, nechá vás všechny povraždit. Nemohu udělat víc, než tě varovat."

"Už jednou jsi tak učinil," upozornil Tarzan, aby vzápětí dodal: "Té noci, kdy jsme s Gemmonem šli k Thudosovi."

"Ano, byl jsem to já."

"Proč jsi to udělal?"

"Protože jsi mi daroval život," vysvětlil Phobeg. "A protože poznám skutečného muže. Jestli někdo dokáže zvednout Phobega až nad hlavu, pak takovému je Phobeg ochoten sloužit!"

"Dík za všechno, Phobegu," opáčil syn divočiny. "Ale ještě něco bych chtěl vědět. Pokud Dorii přivedou do chrámu, kde ji uvězní?"

"To nevím. Alextara drží v podzemní cele. Ale jsou tu i jiné místnosti v patrech, kde lze člověka bezpečně ukrýt."

"Řekl bys mi, kdyby se tak stalo?"

"Pokusím se."

"Dobrá. Vráť se teď za Gemmonem, abych ho varoval. Snad najdeme způsob, jak Nemone přesvědčit o naší nevině."

"To nebude snadné," poznamenal Cathnean. "Ale i tak ti přeji mnoho štěstí!"

Tarzan se znovu vyhoupl do větví a zmizel v temné noci. Phobeg jen nevěřícně pohodil hlavou a odebral se zpět na své strážní stanoviště.

Pán džungle se vrátil do domu svého hostitele stejnou cestou, jakou jej opustil, a zanedlouho již vstupoval do jídelny, kde našel Gemmonovy rodiče. Mladík však byl pryč.

"Tys nemohl spát?" ptala se žena.

"Ne," odpověděl syn divočiny. "Kde je Gemmon?"

"Byl povolán do paláce. Odešel krátce poté, co ses vzdálil do svého pokoje," vysvětlil Gemmonův otec.

Tarzan slíbil, že na svého přítele počká, a zapředl s jeho rodiči živý hovor. Divil se, proč musel Gemmon v tuto pozdní hodinu do paláce. Měl jisté podezření, ale nechtěl pána domu zneklidňovat. Zůstal tedy klidně sedět.

Po delší době zaslechli ode dveří hluk. Vzápětí vešel otrok a oznámil, že venku stojí jakýsi voják a chce mluvit s Tarzanem. Věc prý nesnese odkladu.

Tarzan vstal. "Půjdu se na něho podívat," řekl.

"Buď opatrný," upozornil Gemmonův otec. "Máš spoustu nepřátel a mohlo by se ti něco přihodit."

"Budu opatrný," slíbil Tarzan a následoval otroka.

U brány stál urostlý muž, jehož pán džungle okamžitě poznal. Byl to Phobeg.

"Musím ti něco říci," začal Cathnean. "Ale jen tobě!"

"Ten muž je přítel," uklidnil Tarzan sluhu. "Nech ho vejít. Promluví s ním v zahradě."

Sotva osaměli, sklonil se ke svému spojenci.

"Co se děje?" zeptal se. "Přinášíš špatné zprávy?"

"Velmi špatné," potvrdil Phobeg. "Gemmon, Thudos a mnoho jejich přátel byli uvězněni v paláci. Dorii drží v chrámu."

Už jsem měl strach, že nenajdu ani tebe. Zdá se ale, že Nemone nad tebou drží ochrannou ruku. Pokud můžeš z Cathne odejít, udělej to hned. Její nálada se mění každou chvíli. Je šílená."

"Díky, Phobegu," pravil Tarzan. "Vrať se na své místo. Nechtěl bych tě do celé věci zatahovat."

"Odejdeš?!" naléhal Phobeg.

"Jsem Gemmonovi zavázán," vysvětlil Tarzan. "Je to dobrý člověk a můj přítel. Dokud nezjistím, co pro něho mohu udělat, neodejdu."

"Nikdo mu už nepomůže," soudil Cathnean. "Jen se dostaneš do nesnází!"

"Já už si poradím. A teď sbohem, příteli. Jen mi řekni, kde vězní Dorii."

"Ve třetím patře chrámu, přímo nad zadním vchodem, kde jsme se dnes večer setkali," zněla odpověď.

Tarzan doprovodil Phobega k bráně a vyšel s ním na ulici.

"Kam jdeš?" ptal se Phobeg.

"Do paláce."

"Jsi blázen!" protestoval Phobeg. "Stejný jako ta žena!"

Tarzan však trval na svém a spěšným krokem se vydal k paláci.

Bylo již pozdě v noci, leč syn divočiny byl strážím dobře znám. Řekl jen, že jde ke královně, a byl okamžitě vpuštěn dovnitř. Prošel palácem a stanul v předsálí Nemoniných komnat. Tady jej zastavil jakýsi šlechtic a namítal, že královna již spí. Tarzan se však nedal odradit.

"Řekni jí, že přišel Tarzan," poručil.

"Netroufám si ji rušit," odmítal nervózně šlechtic. Báł se Nemonina hněvu.

"Ohlásím se sám," rozhodl syn divočiny. Šlechtic se ho pokusil zadržet, ale Tarzan jej odstrčil stranou a zkusil otevřít dveře. Byly zevnitř zajištěny na závoru. Bez váhání zaklepal.

Z pokoje se ozval lví řev a vzápětí vylekaný ženský hlas.

"Kdo je to?" otázal se. "Královna spí. Kdo se opovažuje ji rušit?"

"Jdi a vzbud' ji!" velel pán džungle. "Řekni, že přišel Tarzan a že s ní musí ihned mluvit!"

"Bojím se," pravila dívka. "Královna se bude hněvat. Odejdi a přijď ráno!"

Vtom se ozval další hlas: "Kdo si dovoluje bušit na dveře královniny komnaty v tuto pozdní hodinu?!"

Byla to Nemone.

"Je to vznešený Tarzan," odpověděla služebná.

"Pusť ho dovnitř!" rozkázala královna. Dveře se otevřely a Tarzan vstoupil do důvěrně známých míst.

Královna stála uprostřed komnaty. Vlasy měla rozčuchané a zardělou tvář. Zřejmě právě vstala. Přes sebe měla přehozen jen lehký oděv. Byla velmi půvabná. Oči jí dychtivě plály. Nařídila otrokyni, aby odešla a zavřela za sebou dveře.

Když s Tarzanem osaměli, usedla na pohovku a vyzvala hosta, aby učinil totéž.

"Jsem ráda, že jsi tady," řekla. "Nemohla jsem spát. Přemýšlela jsem o tobě. Proč jsi přišel? Myslel jsi na mě?"

"Ano, myslel jsem na tebe, Nemone," přiznal Tarzan. "A na to, zda mi pomůžeš. Vím, že je to v tvé moci."

"Stačí, když mě o to požádáš," odpověděla královna měkce. "Není přání, které by ti Nemone odmítla splnit!"

Ložnice tonula v přitímní, ozářena toliko matným světlem jediného svícnu. V rohu blýskaly dvě žlutozelené oči královnina lvího ochránce. Pach šelmy se mísil s vůní ženy. Královnin horký dech vanul Tarzanovi do tváře a její tělo se k němu přimykalo stále pevněji.

"Konečně jsi za mnou přišel sám," šeptala panovnice. "Ach, Thoosi! Jak jsem po téhle chvíli toužila!"

Objala syna divočiny kolem ramen a přivinula jej k sobě.

"Tarzane! Můj Tarzane!" vzlykala.

Vtom se otevřely protější dveře a ozval se tlukot hole o podlahu. Na prahu stála M'duze, šklebící se a strašná.

"Ty bláznivá!!!" vykřikla na královnu. "Pošli toho muže pryč! Jinak ho zabijí před tvýma očima! Ať okamžitě odejde!"

Nemone se vztyčila a otočila se k stařeně, brunátná zlostí.

"Tentokrát jsi zašla příliš daleko!" zvolala. "Vrať se do své komnaty a pamatuj si, že já jsem královna!"

"Královna?!" vyštěkla stařena, tvář zkřivenou rezavým smíchem. "Pošli ho pryč, nebo mu povím, kdo opravdu jsi!"

Nemone se jí rozběhla vstříc. Cestou cosi sebrala ze stolu. Stařena vykřikla a dala se na útěk. Nemone ji dostihla a uchopila za vlasy. M'duze se rozmáchla holí a královnu udeřila. To ji ještě více rozlítilo.

"Neustále jsi mi ničila život," křičela. "Ty a ten tvůj odporný přísluhovač Tomos! Okradli jste mě o štěstí! Toto je má odplata!!!"

A proklála ječící otrokyni srdce dýkou.

Ještě několikrát vnořila Nemone, šílená hněvem, lesklou čepel do hrudi nenáviděné čarodějnice. "Zhyň! Zhyň! Zhyň!" M'duze zachroptěla a klesla na podlahu. Kdosi v předsálí bušil na dveře. Dvořané a strážní se dožadovali vstupu.

Belthar se zuřivě vzpínal, snaže se utrhnout z řetězí.

Nemone chvíli stála nad mrtvou stařenou bez hnutí. V očích měla podivný žár a rty pevně semknuty.

"Budiž prokleta tvá černá duše!"

Pak se pomalu obrátila ke dveřím.

"Dost!!!" zavelela. "Jsem v pořádku! To křičela otrokyně, kterou jsem potrestala za neposlušnost!"

Na ta slova hlasy v chodbě utichly a strážní se vrátili na svá místa. Nemone se otočila k Tarzanovi. Její tvář byla náhle bledá. Vypadala na smrt vyčerpaná.

"O tu laskavost musíš požádat jindy," řekla. "Jsem velice unavena."

"Musím žádat hned," namítl syn divočiny. "Zítra může být pozdě!"

"Dobrá," souhlasila Nemone. "Poslouchám. Oč jde?"

"Na tvém dvoře je šlechtic, který se ke mně chová velmi laskavě již od mého příchodu do Cathne," začal Tarzan. "Teď je v nesnázích, a proto tě přicházím požádat o pomoc."

"Kdo je to?" ptala se Nemone, kaboníc tvář.

"Gemnon," odpověděl Tarzan. "Zatkli ho i s Thudosem, jeho dcerou a dalšími přáteli. Domnívám se, že je to jen část plánu, který má zničit i mě."

"Ty si dovoluješ zastávat se zárců?!" vybuchla Nemone. "Ale já vím proč! Miluješ Dorii!"

"Ne, nemiluji," opáčil Tarzan. "Viděl jsem ji pouze jednou. Miluje ji Gemnon. Nebraň jim ve štěstí, Nemone!"

"Já nejsem šťastná," povzdechla královna, "tak proč by měli být oni? Řekni, že mě miluješ, Tarzane, a budu šťastná."

Hlas jí selhával a zněl prosebně. Na okamžik zapomněla, že je královnou.

"Žádná květina hned nevykvetě," řekl Tarzan. "Musí nejprve růst. A s láskou je to stejné. To, co vybuchne jako

sopka, ještě není láska. Je to jen vášně, nic víc. Neznám tě dost dlouho, Nemone. Taková je má odpověď."

Otočila se, zabořila tvář do polštáře a dala se do pláče.

Přivinul ji k sobě, aby ji utišil. Náhle v jejích očích zaplála nenávist.

"Ta dívka zemře!" rozhodla. "Zítřka ji pohltí Xarator!"

Tarzan posmutněl.

"Chtěla jsi, abych tě miloval," podotkl. "Což bych mohl milovat někoho, kdo zabíjí mé přátele?"

"A když ji ušetřím - budeš mě potom milovat?" naléhala královna.

"Na takovou otázku neznám odpověď. Mohu jen říci, že si tě budu vážit a obdivovat tě. Pokud ji ale necháš bez příčiny zabít, již nikdy tě nebudu moci milovat."

Pohlédla na něho nechápavě.

"A co se tím změní?" zeptala se. "Nikdo mě nemiluje! Tomos chce být králem. Erot touží po moci a bohatství. A M'duze prahla po něčem, nač neměla právo. Ale měla mě alespoň ráda. A já jsem ji zabila!"

Odmělčela se. V očích jí blýskalo. "Nenávidím je!" vykřikla. "Nenávidím je všechny! Zabij je! Zabij každého! I tebe!"

Pak si ale uvědomila dosah svých slov.

"Co to říkám?" lekla se. "To je tím, že jsem nešťastná!"

Přitiskla si dlaně ke spánkům. "Bolí mě hlava!"

"A co má přátelé?" zeptal se Tarzan. "Ubližíš jim?"

"Nevím. Asi ne." Pak se však její nálada opět rychle změnila. "Ale ta dívka zemře! Jestli se jí ještě jednou zastaneš, budeš litovat! Xarator je milosrdný - milosrdnější než Nemone!"

"Kdy zemře?" chtěl vědět Tarzan.

"Dnes v noci bude zašita do kůží a zítra svržena do Xaratoru. Ty půjdeš s námi. Rozuměls?!"

Tarzan přikývl. "A ostatní?" dodal. "Ušetříš je?"

"Přijď zítra večer! Nemone rozhodne podle toho, jak se k ní budeš chovat!"

Ohnivý Xarator

Doria, dcera Thudosova, ležela spoutána na podlaze kobky Thoosova chrámu. Slabé měsíční světlo, které sem pronikalo oknem, matně ozařovalo její vězení. Věděla, že kamsi odvěkli jejího otce. Věděla, že je v moci kruté a bezcitné bytosti a že ji čeká zohavení nebo smrt. Ani beznaděje však nezlomila její hrdost dcery starého šlechtického rodu, jehož sláva byla známa po celé věky. Byla to statečná dívka. V žilách jí přece kolovala krev válečníků!

Myslela na Gemmona. Při vzpomínce na něj jí do očí takřka vhrkly slzy - nikoli kvůli sobě, ale kvůli němu. Jistě bude nešťasten, až se doví o jejím osudu! Netušila, že i on padl do spárů nepřátel.

Vtom zazněl z chodby zvuk kroků. Zároveň zaskřipala závora, dveře se otevřely a místnost ozářil svit pochodně.

Vzápětí vstoupil muž a zavřel za sebou. Dívka poznala Erotu. Viděla, jak zavěsil louč na stěnu a pak zamířil přímo k ní.

"Drahá Dorie," oslovil ji. "Jaký zlý osud tě sem přivedl?"

"Vznešený Erot to ví nejlépe sám!" odpověděla dívka.

"Ano, je to tak," potvrdil muž. "Byl jsem to já, kdo se o to zasloužil. A také o to, že Gemmon je uvězněn v téže cele jako vznešený Thudos!"

"Gemmon je ve vězení?!" vykřikla dívka zoufale.

"A s ním i ostatní spiklenci! Vysmívali se Erotovi, že není Lví muž! Ale dlouho se smát nebudou! Erot jim dá pádnou odpověď! Je silnější než oni!"

"A co bude se mnou?" zeptala se dívka.

"Nemone rozhodla, že skončíš v Xaratoru," odpověděl Erot. "Jsem tu proto, abych tě připravil na smrt. Můj dobrý přítel Tomos mě poslal, abych tě zašil do koženého pytle. Ale dříve se spolu ještě pobavíme. Musíš si užít svou poslední noc na zemi! Buď na mě hodná, a já se pokusím odvrátit krutý osud, který čeká tvého Gemmona a vznešeného Thudose. Jistě dožijí alespoň zítřka! Sladká Nemone ve své dobrotivosti chce, aby byli svědky tvého konce. Ta bestie!" usklíbl se. "Stejně jednou skončí v pekle!"

"Jsi nevďěčník!" opáčila Doria. "Královna tě zahrnula přízní, dala ti bohatství i moc! Nechápu, jak může být někdo tak podlý!"

Erot se dal do smíchu. "Zítřka zemřeš!" řekl. "Tak nač se starat, co si o mně myslíš? Dnes v noci mě budeš milovat, i když mě nenávidíš! Láska a nenávist! Dvě nejkrásnější vášně, jimiž nás Thoos obdařil! A dnes jich spolu užijeme plnou měrou!"

Přistoupil k ní a pevně ji stiskl v náručí. Snažila se mu vytrhnout, leč pouta jí v tom bránila.

"Jsi krásnější než Nemone," šeptal, uvolňuje řemeny na Doriiných kotnicích.

Náhle se od okna ozvalo táhlé zavrčení. Erot zvedl zrak od dívky a rozhlédl se. V té chvíli vyskočil na nohy. Jeho tvář zbělela jako křída. Neváhal a rozběhl se ke dveřím, hnán bezuzdným strachem.

Bylo časně ráno, když se v chrámové dvoraně počali shromažďovat lidé, aby doprovodili nešťastnou Dorii ke Xaratoru. Vulkán ležel asi patnáct mil od města na opačném konci údolí Ontharu.

Na čele procesí stál královnin kočár. Lvi, kteří jej měli táhnout, byli dokonale cvičení a živení, takže měli mnohem více sil než zvířata, žijící volně v džungli. I tak měla pouť trvat celý den. Otroci nesli pochodně, aby svítili na zpáteční cestu.

Nemone byla zahalena do vlněné štolý a zvířecích kožešin, neboť ráno bylo dosud chladno. Vedle kočáru stál Tomos. Byl velmi neklidný. Věděl, že M'duze je mrtvá, a měl strach, že ji bude záhy následovat. Královna se tvářila chladně a odměřeně. A pak - její nálady byly nevyzpytatelné.

"Kde je Tarzan?" vybuchla náhle.

"Nevím, Veličenstvo," přiznal Tomos. "Neviděl jsem ho."

Proklála jej pohledem.

"Nelži!" zvolala. "Víš, kde je! Jestli se mu něco stalo, předhodím tě lvům!"

"Ale Veličenstvo," bránil se Tomos, "opravdu nevím! Od včerejška jsem ho neviděl!"

"Přiveď ho!" přikázala královna. "Čas kvapí a Nemone není zvyklá na nikoho čekat!"

"Ale Veličenstvo..." namítal Tomos,

"Přiveď ho!!!" opakovala panovnice.

"Ale..."

"Už přichází!" zvolala, neboť syn divočiny se právě objevil.

Tomos vydechl úlevou a oťel orosené čelo. Neměl Tarzana v lásce, ale ještě nikdy ho nevítal tak radostně jako teď.

"Jdeš pozdě," řekla Nemone, sotva Tarzan stanul vedle kočáru.

Tarzan mlčel.

"Nejsme zvyklí čekat," upozornila jej královna ostře.

"Možná že kdyby mě hlídal Erot, jak jsem navrhoval, byl bych tu včas," opáčil Tarzan.

Nemone nechala jeho poznámku bez povšimnutí a obrátila se na Tomose.

"Jsme připraveni," oznámila.

Na ta slova pokynul jeden z rádců trubačovi a ten rozezněl polnici. Procesí se dalo do pohybu. Jako veliký had vinulo se ke Zlatému mostu. Ulice byly lemovány zástupy zvědavců. Průvod ke Xaratoru byl pro celé město událostí. Bylo třeba urazit úctyhodnou vzdálenost a projít místy, obývanými divokými lvy. Navíc se kdykoli mohli objevit nájezdníci z Athne. Šlo tedy vlastně nejen o obřad, ale i o válečnou výpravu.

Za zlatým kočárem jel další povoz, v němž ležel jakýsi ranec, zašitý ve lvích kůžích. Po stranách byli ke káře přikováni Gemnon s Thudosem. Pak následovala řada menších vozů, kde seděli šlechtici, odění do zlata a slonoviny. Bezpečnost kolony zajišťovali vojáci a Lví muži se svými čtyřnohými chráněnci. Pyšní válečníci ze starobylých rodů drželi šelmy na zlatých řetězech - šelmy cvičené pro boj na život a na smrt za královnu Cathne.

Barbarská okázalost procesí ponechávala Tarzana chladným. Kráčel vedle královnina povozu, taženého osmi obrovitými lvy a doprovázeného čtyřicetivaceti černochy v rudých a zlatých tunikách, kteří zvířata vedli. Tu a tam zaslechl z davu některou z poznámek.

"To je ten cizinec, co přemohl Phobega!"

"A zaujal Erotovo místo v radě."

"Je to královnin favorit."

"Ale kde je Erot?"

"Kéž by byl mrtvý!"

"Ano, tenhle se zdá lepší!"

"Brzy bude jako on! Všichni prahnou jen po moci a bohatství!"

"Slyšels, že M'duze nežije?"

"Ano, je mrtvá. Říkal to jeden z palácové stráže."

"M'duze je mrtvá! Ať je Thoos pochválen!" znělo procesím, které mezitím přešlo Zlatý most a nyní směřovalo Planinou lvů k severu.

Nemone se tvářila zamyšleně. Mlčky zírala před sebe. I když slyšela výkřiky z davu, nedala na sobě nic znát. Jaké myšlenky se jí asi honily hlavou, ukryty pod maskou líbezně tváře? Dva z jejích nepřátel klopýtali vzadu, připoutáni řetězy k vozu, další byli ve vězení. Dívka, jež si dovolila být krásnější než ona, čekala na smrt v koženém pytli. Obávaná stará Nemesis byla mrtvá. Muž, kterého milovala, kráčel po jejím boku. Nemone mohla být šťastná - ale nebyla. Slunce se vyhouplo nad mraky. Bylo stále větší horko. Otroci rozevřeli nad královnou obrovitý slunečník. Několik jich ovívalo panovnici vějiří ze lvích ohonů a odhánělo dotěrný hmyz. Lehký vánek odnášel prach, zviřený koly povozů, kamsi do pralesa.

Nemone se naklonila k Tarzanovi.

"Proč ses opozdil?" zeptala se.

"Zaspal jsem. Když jsem opustil palác, bylo velmi pozdě. Ráno mě nikdo nevzbudil. A Gemmona jsi uvěznila!"

"Kdybys mě chtěl vidět jako já tebe, přišel bys včas!" namítla královna.

"Chtěl jsem tu být včas, zrovna tak jako ty," oponoval Tarzan.

"Tys ještě neviděl Xarator?" změnila náhle téma královna.

"Ne," přiznal syn divočiny.

"Je to svatá hora, kterou Thoos stvořil pro nepřátele vládců Cathne. Podobná není na celém světě!"

"Rád ji uvidím," řekl pán džungle chladně.

Po chvíli dorazili k rozcestí.

"Cesta vpravo vede Průsmykem bojovníků do údolí Thenaru," vysvětlovala Nemone. "Jednou tě vyšlu na válečnou výpravu, abys mi odtud přinesl hlavu největšího válečníka!"

Tarzan si vzpomněl na Valthora a uvažoval, jak se dostat bez úhony do Athne. Pak se otočil k oběma zajatcům. Mohl by nyní uprchnout, byl však rozhodnut nejprve pomoci svým přátelům. Byť vypadala jejich situace bezvýchodná, Tarzan nikdy neztrácel naději!

V poledne průvod zastavil k odpočinku. Lidé se rozběhli do stínu stromů, vroubících planinu. Také lvi byli odvedeni ze slunce. Jen válečníci stáli na stráži kolem ležení. Planina lvů nebyla příliš bezpečným místem!

Zastávka netrvala dlouho. Po chvíli se kolona zvedla a pokračovala v cestě. Bylo vedro, všudypřítomný prach se lepil na zpocená těla a nikomu nebylo příliš do hovoru. Hory, svírající údolí, byly již blízko. Dál vedla stezka úzkým kaňonem, který se vinul vzhůru ke svahům vytoužené hory.

Tarzan záhy ucítil pronikavý sirný pach. Tehdy se průvod stočil kolem nánosů ztuhlé lávy a dorazil k samému okraji obrovského kráteru. V jícnu to vřelo a vzhůru stoupaly gejzíry páry a žlutavého dýmu. Vše působilo tísnivým dojmem. Takový byl Xarator, starší než Cathne, starší než Babylón, Egypt, Athény i Řím, majestátní a nepřekonatelný ve své síle. Jak bezvýznamnou a nicotnou se náhle jevila vznešená královna i se svým nádherným doprovodem! Tarzan tu stál se sepjatýma rukama a hleděl do žhavých útrob pekelného kotle, když jej Nemone pojednou uchopila za rameno.

"Jak se ti líbí Xarator?" ptala se.

"Nenalézám slov," opáčil Tarzan, potřásaje hlavou.

"Thoos jej stvořil pro vládce Cathne," řekla královna.

Tarzan mlčel - tvář v tvář podobnému přírodnímu úkazu vskutku selhával jakýkoli jazyk, vytvořený člověkem.

Z obou stran se sem počali tlačit lidé. Každý chtěl mít co nejlepší výhled. Jen děti dávaly přednost hrám. Tarzan spatřil Thudose a Gemmona. Stáli u vozu, kde dosud ležela oběť. O čem asi přemýšleli? Co se skrývá za maskou šlechtické hrdosti? Jen Tarzan věděl, kolik bolesti a zoufalství jim drásá srdce! Stále ještě s nimi nemohl promluvit. Ani jim cokoli naznačit. Jen by tím zvýšil Nemonino podezření a vyvolal nežádoucí pozornost ostatních.

Thudos s Gemmonem se tvářili nezúčastněně. Jestliže se podívovali, jak netečně se chová jejich někdejší host a přítel, nedávali to nikterak najevo. Mysleli na nebohou Dorii, ležící na dřevěné korbě vozíku před nimi. Za celou cestu si nevšimli, že by se dívka pohnula. Neslyšeli jediný sten či vzdech. Doufali, že je buď v bezvědomí, či již dokonce mrtva. Nechtěli, aby trpěla, až Nemone bude slavit svůj triumf.

Vlastní obřad se podobal těm, jakých provádějí náboženští horlivci po celém světě bezpočet. Dva kněží pozvedli pytel s obětí a položili jej na okraj kráteru, přímo k nohám královny. Poté se několik dalších, třímajících v rukou jakési šalmaje, shromáždilo kolem a počalo zpívat. Kvílivá melodie jejich píštíal zněla jako nářek nad dušemi těch, kteří ve zdejších infernu našli smrt.

Gemnon a Thudos byli předvedeni až k okraji vulkánu. Jako by Nemone chtěla plně vychutnat své vítězství a jejich utrpení. Viděla, že ve tvářích nemají sebemenší stopu zoufalství či smutku. Tvářili se hrdě, a to ji přivádělo k šílenství.

Nebyla však z těch, kdo by se svého potěšení vzdávali. V hlavě se jí zrodil další, snad ještě ďábelštější plán.

Ve chvíli, kdy kněží zdvihali tělo oběti, aby je shodili do vřící lávy, zarazila je pokynem ruky.

"Počkejte!" zvolala. "Pokochejme se ještě krásou Dorie, dcery zrádce Thudose! Ať se na ní její otec a miláček ještě jednou podívají, aby si na věky zapamatovali, že podobný osud stihne každého, kdo se protíví královně! Rozvažte vak a ukažte ji všem!"

Na ta slova kněz prořízl kůži, do níž bylo tělo zabaleno. Oči všech byly upřeny na nehybnou oběť. Také Thudos a Gemnon hleděli s hrůzou na žlutohnědý pytel, z něhož se za okamžik měla vynořit půvabná tvář nešťastné Dorie. Po čele jim kanuly křupěje studeného potu. Nehýbali se, jen mlčky zatínali pěsti.

Tarzan sledoval královnu. Mračil se a svíral rty.

Konečně kněží vyvalili tělo z vaku. V té chvíli dav vykřikl úžasem a Nemone zaječela vztekem. Před zraky shromážděných ležel mrtvý Erot!

Královnina sudba

Výkřiky překvapení a hněvu záhy vystřídalo hrobové ticho, jež se rozhostilo nad barbarskou scénou. Oči všech byly upřeny na královnu, jejíž krásné líce plály bezmeznou záští. Ani ona nebyla schopna slova. Trvalo hodnou chvíli, než se vzpamatovala. Konečně oslovila Tomose.

"Co to má znamenat?!" zeptala se. Její hlas byl ostrý jako čepel dýky, kterou svírala v dlani. Tomos, neméně překvapený, neklidně přešlapoval z nohy na nohu.

"Zrádci zřejmě pronikli až do Thoosova chrámu," ospravedlňoval se. "Nařídil jsem Erotovi, aby dívku připravil pro žhavé objetí Xaratoru. Byl jsem přesvědčen, že je věrný trůnu a že svou práci vykoná dobře. Kdo mohl tušit, ó milostivá Nemone, že dojde k tak ohavnému zločinu!"

Královna znechuceně nařídila kněžím, aby Erotovo tělo svrhli do kráteru, a sotva ohnivé peklo přijalo svou oběť, vybídla procesí k návratu do Cathne.

Mlčky sjížděla ve svém kočáře stezkou podél vulkánu na Planinu lvů. Jen tu a tam pohlédla na snědého obra, který kráčel vedle povozu.

"Dva tví nepřátelé jsou mrtvi," přerušila posléze ticho. "Prvního jsem zabila sama. Kdo ale zabil toho druhého?"

"Možná jsem to byl já," odpověděl Tarzan.

"Myslela jsem si to," pokračovala Nemone.

"Ať to byl kdokoli, prokázal Cathne velkou službu!" dodal Tarzan.

"Snad," připustila panovnice. "Ale Erotova smrt mě neznepokojuje. Někdo se snaží křížit mé plány a vysmívá se samotné královně. Thudosovi a jeho dceři tím však nepomůže! Najdu tu dívku a její konec bude mnohem horší než ten, jemuž dnes unikla! Také Gemnon a Thudos tvrdě zaplatí za svou opovážlivost!"

Tarzan jen pokrčil rameny.

"Proč nic neříkáš?" ptala se královna.

"Není co říci," odpověděl Tarzan. "Ať namítну cokoli, sotva budu vyslyšen. Nechci tě ještě víc popouzet. Nerad činím jiné lidi nešťastnými, nemám-li k tomu vážný důvod."

"A já snad ano?!" opáčila Nemone.

"Pochopitelně."

Královna nazlobeně pohodila hlavou. "Proč tě jen snáším?" zvolala.

"Zřejmě proto, abych mírnil tvé šílenství," navrhl Tarzan.

"Jednoho dne bude má trpělivost u konce a pak tě předhodím lvu. Co si počneš potom?"

"Zabíjí ho," odvětil Tarzan.

"Toho, kterému tě předhodím, nezabiješ!" ujistila jej královna.

Konečně byl průvod u cíle. Překročil Zlatý most a vstoupil do města. Tady Nemone okamžitě nařídila pátrat po Dorii. Thudos a Gemmon, šťastní a bezradní zároveň, byli znovu uvrženi do cely, aby tu vyčkali na svůj ortel. Tomos byl propuštěn s tím, že buď najde uprchlici, nebo jej stihne krutý trest.

Tarzan s královnou večeřeli sami v malém salónku. Společnost jim dělalo toliko několik sluhů. Když dojedli, zavedla královna svého hosta do slonovinové komnaty, kde je uvítal pronikavý Beltharův řev.

"Erot a M'duze jsou mrtvi," pravila Nemone. "Tomose jsem poslala pryč. Nikdo nás dnes v noci nebude rušit!"

Tarzan usedl na pohovku a díval se na ni. Jak jen může být tak půvabná žena nelítostnou a krutou tyrankou? Jak byla krásná! Jako očarován zapomínal na vše zlé, co napáchala.

Přivinula se k němu. "Buď na mě něžný, Tarzane," prosila.

Ovládnán čímsi silnějším než vůle, uchopil královnu do náručí. Povzdechla a položila mu hlavu na prsa. Její vroucí dech hladil a vůně vlasů omamovala. Così šeptala, ale Tarzan ji neslyšel.

"Co říkáš?" ptal se.

"Drž mě pevně," požádala.

Přejel si dlaní přes oči, jako by chtěl sejmout roušku podivného snu. Vrhla se mu kolem krku a počala jej líbat.

"Miluj mě, Tarzane!" zvolala vášnivě. "Miluj mě! Miluj mě!"

Svezla se na podlahu a poklekla.

"Ó, Thoosi, bože bohů! Jak velice ho miluji!"

Tarzan se na ni díval. Na královnu, jež mu ležela u nohou. Náhle jako by všechno kouzlo pominulo. Pod nádhernou maskou viděl šílenou bytost, která předhazovala muže lvům a nechávala ženy zohavít jen proto, že se jí zdály krásnější než ona. Vše, co ještě před okamžikem cítil, bylo pryč.

Vstal. Nemone zůstala ležet na podlaze, tichá a nehybná. Zamířil ke dveřím, ale pak se vrátil a uložil ji na pohovku.

Belthar se zatím vzpínal v řetězech, nepřestávaje divoce vrčet.

Nemone otevřela oči a chvíli nechápavě hleděla na muže, sklánějícího se nad ní. Pak si uvědomila, co se stalo, a zorničky se jí zúžily vztekem. Vztyčila se z lože.

"Tys odvrhl mou lásku?" vykřikla. "Lásku královny? Thoosi! A já ti klečela u nohou!"

Přiskočila ke gongu a třikrát do něho uhořila. Ozval se dunivý zvuk, zanikající v Beltharově řevu.

Tarzan stál bez hnutí. Viděl, že ta žena je doopravdy šílená. Pak znovu vykročil ke dveřím. Ale než k nim dorazil, objevilo se na prahu několik bojovníků.

"Chyťte toho muže!" poručila Nemone. "A odveďte ho do vězení k ostatním nepřátelům královny!"

Tarzan měl holé ruce. Svůj meč odložil při vstupu do místnosti. Nezbylo než se vzdát. Cokoli jiného by znamenalo smrt.

Ve vězení snad najde cestu k útěku! A možná se konečně setká se svými přáteli Gemmonem a Thudosem!

Když ho vojáci vyvedli z komnaty a dveře se za ním zavřely, klesla Nemone do podušek, zmítána pláčem. Belthar harašil řetězy a vrčel. Po chvíli královna usedla a upřela pohled na běsnící šelmu, aby se vzápětí dala do šíleného smíchu.

Vstala, prošla komnatou a uchýlila se do své ložnice.

Thudos a Gemmon seděli ve své cele, když se v chodbě ozval zvuk mnoha kroků.

"Královna nemůže dočkat zítřka," mnil Thudos.

"Myslíš, že jdou pro nás?" ptal se Gemmon.

"Co jiného? Ve lví jámě jsou přece louče!"

Zatímco čekali, co bude dál, kroky ustaly. Otevřely se dveře a vešel jakýsi muž. Venku byla tma, a tak jej dobře neviděli. Dokud se stráž nevzdálila, mlčeli.

"Zdravím vás, přátelé," oslovil je přichozí.

"Tarzan!!!" vykřikl Gemmon radostně.

"Ano, jsem to já," potvrdil syn divočiny.

"Co tě sem přivádí?" divil se Thudos.

"Dvacet vojáků a hněv jedné nepřítelny ženy," vysvětlil Tarzan.

"Upadl jsi v nemilost?" soudil Gemmon. "To je mi líto!"

"Nebylo vyhnutí," uklidnil jej Tarzan.

"A jaký tě čeká trest?"

"Nevím. Jistě bude krutý. Ale o to se teď nestarejme! Třeba k tomu ani nedojde."

"Optimismus není na místě," mnil Thudos. "V těchto zdech umírá jakákoli naděje!"

"Možná že ne," opravil jej Tarzan. "Nikdy se nevzdávám. Doria včera také myslela, že je ztracena, a přece Xaratoru unikla!"

"Je to zázrak, kterému nerozumím," přiznal Gemmon.

"Je to docela prosté," opáčil Tarzan. "Jistý dobrý přítel, jehož totožnost asi uhodnete, mi sdělil, kde ji vězní. Vydal jsem se ji hledat. Naštěstí roste v Cathne dost vysokých stromů. Jeden z nich stojí přímo u chrámu a jeho větve dosahují až k oknu místnosti, kde ji zavřeli. Když jsem přišel, byl u ní Erot. Nebylo nic snazšího, než ho nechat cestovat v pytlí místo Dorie!"

"Tys ji zachránil? Kde je?" vykřikl Thudos, neskrývaje dojetí.

"Pojďte blíž," vybídl Tarzan své přátele, "jelikož i stěny zde mohou mít uši."

Jakmile tak učinili, pokračoval šeptem. "Pamatuješ, Gemnone, jak jsme navštívili zlatý důl? Mluvil jsem tam s jedním otrokem."

"Myslel jsem si, že se ptáš, jak dolují," přiznal Gemmon.

"Ne. Měl jsem pro něho zprávu od bratra. Byl mi vděčen a přislíbil jakoukoli pomoc. Využil jsem jeho nabídky dřív, než jsem očekával. Když jsem oné noci potřeboval pro Dorii úkryt, nebylo nic lepšího než jeho chatrč. Tam ji nikdo hledat nebude! Je teď u něho, a ten muž - předák černých otroků jménem Niaka - ji bude chránit tak dlouho, jak bude třeba. Slíbil, že když o nás dva týdny neuslyší, předá ji důvěryhodným sluhům v Thudosově domě. Bude to těžké, ale jistě ne nemožné!"

"Doria na svobodě!" zašeptal Gemmon. "Teď můžeme s Thudosem klidně zemřít."

Thudos položil Tarzanovi ruku na rameno.

"Nevím, jak ti poděkovat," řekl. "Nemám slov."

Chvilí seděli mlčky. Pak promluvil Gemmon.

"Jak jsi mohl znát bratra toho otroka z dolů?" nechápal.

"Vzpomínáš na Xerstlův velký lov?" odpověděl Tarzan otázkou.

"Ano - ale co ten s tím má společného?"

"A vzpomínáš na otroka, kterého vybrali jako návnadu?"

"Ano."

"Je to Niakův bratr," vysvětlil Tarzan.

"Vždyť jsi s ním nikdy nemluvil!" namítl mladík.

"Mluvil. Pomohl jsem mu k útěku. Proto je mi jeho bratr zavázán."

"Pořád nerozumím," přiznal Gemmon.

"Pokud jde o Xerstlův velký lov, bude asi víc věcí, jimž nerozumíš," dodal Tarzan. "Neměl nás pobavit, ale skončit mou smrtí. Vše to vymysleli Erot s Xerstlem. Ostatně - celá záležitost se mi nelíbila hned od začátku. Ten ubožák, kterého chtěli lovit, neměl naději. Proto jsem ho odnesl korunami stromů až tam, kde ho lvi nemohli najít. Pak jsem se vrátil a lov pokračoval. Xerstle s Pindese vymysleli další lest. Navrhli, abychom se rozdělili a já zůstal s Pindese. Pindese pak na mě pustil svého lva."

"Tak to tys zabil lva?!"

"Raději bych byl zabil Pindese nebo Xerstla! K tomu už asi nyní nebudu mít příležitost!"

"Teď mě věru mrzí, že musím zemřít," povzdechl Gemmon.

"Proč?" ptal se Thudos.

"Protože nebudu moci nikomu vyprávět o Xerstlově velkém lovu!" odpověděl mladík. "A taková je to historka!"

Ráno bylo svěží a krásné, jako by příroda netušila, kolik smutku a utrpení následující den přinese. Krátce po poledni přišel strážný pro Tarzana. Všichni tři jej znali a věděli, že je to dobrý člověk.

"Vrátí se ještě?" ptal se Thudos.

Důstojník zavrtěl hlavou. "Ne. Královna se dnes chystá na lov."

Thudos a Gemmon stiskli Tarzanovi ruku. Beze slov, ale těch nebylo zapotřebí. Viděli, jak odchází a jak se za ním zavírají dveře. Mlčeli. Mlčeli celé hodiny.

Na strážnici byl Tarzan pevně spoután. Na krk mu nasadili zlatý obojek a řetězy, které k němu byly přikovány, drželi dva vojáci.

"K čemu tolik opatrnosti?" divil se Tarzan.

"Ze zvyku," vysvětlil voják. "Děje se tak vždy, když vedou Nemoninu kořist na Planinu lvů."

Ještě jednou kráčel Tarzan poblíž královnina povozu. Tentokrát však za ním jako zajatec, veden dvěma statnými bojovníky. Opět přešel Zlatý most na Planinu lvů. Cesta netrvala dlouho - procesí se zastavilo asi míli od řeky. Všude byla spousta lidí. Nemone dnes pozvala celé město! Chtěla, aby smrt muže, který ji odmítl, byla všem na odiv. Chystala pomstu, ale nebyla šťastná!

Seděla ve svém kočáře se zachmuřenou tváří a ukazovala, kde má být hon zahájen. Na zajatce nepohlédla ani jednou. Věděla, že i když ukojí svou nenávist, štěstí nedojde. Snad se bála, že by pohled na milovaného muže zvíklal její předsevzetí.

Ale ještě je čas rozhodnutí změnit! V náhlém hnutí mysli nařídila strážím, aby předvedly vězně. Když se tak stalo, upřela na něho pátravý zrak.

"Pošlete všechny pryč! Zůstanou tu jen dva strážci, kteří ho drží," zavelela.

"I ty můžeš pustit, jestli si to přeješ," řekl Tarzan. "Slibuji, že se nepokusím utéci!"

Nemone chvíli mlčela.

"Můžete odejít všichni. Chci být se zajatcem sama!" rozhodla.

Když se strážní vzdálili, otočila se královna k Tarzanovi, který se na ni lehce usmíval.

"Konečně budeš šťastna, Nemone," pravil.

"Jak to myslíš?" nechápala panovnice.

"Uvidíš, jak zemřu. Pokud mě lev chytí," dodal. "Tebe přece těší, když vidíš jiné umírat!"

"Myslíš, že mě to těší?" opakovala. "Možná kdysi. Ale teď se tomu divím. Nemyslím, že mi smrt jiných činí potěšení.

Vlastně ani nevím, co by mi mohlo způsobit radost."

"Už ses někdy pokusila udělat něco, co by potěšilo někoho jiného?" ptal se Tarzan.

"Proč bych to dělala? Chci být šťastna sama. Co je mi do ostatních? Chci svoje štěstí!"

"A proto ho nikdy nedosáhneš!" řekl syn divočiny.

"Dosáhla bych ho snad tím, kdybych se starala o druhého?" divila se Nemone.

"Znám takové lidi," potvrdil Tarzan. "A možná že i ty sama bys mohla být taková. Hledej tedy své štěstí! Nevím, zda ho

nalezneš. Ale snad ti postačí radost z toho, že jsi někoho pokořila. Jsi rozhodnuta mě zabít. A já jsem dalek toho tě přesvědčovat, aby ses vzdala té bohubilé myšlenky."

"Nebudu tě dál poslouchat," rozhodla Nemone. "Nelíbí se mi tvůj tón. Mnozí zemřeli za mnohem méně!"

"A jistě ne jednou," doplnil syn divočiny.

"Ještě před okamžikem jsem chtěla na vše zapomenout," pravila královna. "Jen kdybys byl ke mně vlídnější! Kdybys mě chtěl! Všechno bych vzala zpět! Zase bys byl mým nejmilejším! Ty ale děláš vše proto, abys mě popudil! Napadáš mě! Vysmíváš se mi!" Poslední slova téměř vykřikla.

"A přesto tě mám svým způsobem rád, Nemone," přiznal Tarzan. "Nerozumím tomu. Přitahuješ mě i přes svou krutost a povýšenost. Není to podivné?"

Mladá žena přikývla. "Ano, je to podivné," přitakala. "Ještě nikdy jsem nikoho nemilovala tak jako tebe. A teď si přeji, abys zemřel. Jakkoli tě stále miluji."

"A budeš dál zabíjet a budeš nešťastná, dokud sama nezemřeš," dodal Tarzan se smutkem v hlase.

"Všichni králové a královny z Cathne byli zabiti," řekla Nemone. "Ale můj čas ještě nenadešel. Dokud žije Belthar, žije i Nemone."

Chvilí mlčela.

"I ty bys mohl žít, Tarzane," připomněla. "Je tu něco, co bych viděla raději než tvou smrt."

Čekala, že se zeptá, oč jde, ale když viděla, že zůstává netečný, pokračovala.

"Včera jsem ti klečela u nohou a prosila o tvou lásku. Poklekni nyní ty přede mnou a před zraky mého lidu pros o milost! Pak budeš žít!"

"Přived' lva," opáčil Tarzan. "Třeba bude mít více slitování než královna!"

"Odmítáš?!" vykřikla Nemone hněvivě.

"Stejně bys mě zabila," odpověděl Tarzan. "Možná že tvůj lev to tak snadno nedokáže!"

"Nemáš naději," ujistila jej panovnice. "Viděl jsi toho lva?"

"Ne."

Otočila se a povolala jednoho z dvořanů.

"Přived' lva, ať očíhá kořist!" poručila.

Mezi lidmi nastal rozruch. Jako na povel vytvořili špalír pro lva a jeho krotitele. Tarzan viděl, jak se tudy blíží mohutné zvíře, držené na zlatých řetězech osmi muži. Vříc a řvouc, trhala sebou šelma ze strany na stranu, jako by se chtěla zmocnit některého z vodičů či diváků, stojících kolem. Čtyři muži na každé straně měli plné ruce práce, aby zvíře udrželi. Dábel s planoucíma očima byl předveden až k Nemoninu povozu. Teprve teď si Tarzan povšiml bílého pruhu v jeho černé hřívě, přímo mezi slechy. Byl to Belthar!

Nemone shlížela na Tarzana pohledem kočky, pozorující nic netušící myš. Ač byl lev blízko, Tarzan nehnul brvou.

"Už ho poznáváš?" zeptala se královna.

"Ovšem," přitakal Tarzan.

"A máš strach?"

"Z koho?" otázal se syn divočiny, tváře se udivené.

Zlostně zadupala. Cítila, že ten muž ji chce připravit o radost z toho, že se bojí. Ale což mohla vědět, že pán džungle nezná slovo strach?

"Připravte se na velký lov!" nařídila šlechticům a strážcům, kteří stáli opodál.

Válečníci, kteří měli na starosti Tarzana, se chopili řetězů, přikovaných k jeho zlatému obojku. Stráže pak zaujaly místo kolem kočáru. Tarzan krácel před povozem, zatímco krotitelé vedli Belthara, držíce jej v uctivé vzdálenosti od oběti jen s krajním vypětím. Zvíře zachytilo Tarzanův pach a počalo běsnit, takže bylo třeba přivolat posilu.

Vojáci vytvořili před Nemoniným kočárem dvě dlouhé řady. Stáli pevně semknuti s připravenými oštěpy pro případ, že by šelma odbočila z vytýčeného směru. Za nimi se tísnil dav zvědavců. Každý chtěl vidět co nejlépe.

Konečně k Tarzanovi přistoupil jeden ze šlechticů. Byl to Phordos, otec Gemnonův a dědičný předák královských honiteb. Naklonil se k němu a zašeptal: "Je mi líto, že se něčeho podobného musím zúčastnit. Ale velí mi tak můj úřad." Pak se obrátil k davu a zvýšil hlas.

"Ve jménu královny Cathne žádám o klid!" zvolal. "Taková jsou pravidla velkého lovu: Kořist poběží uličkou bojovníků severním směrem. Sotva urazí sto kroků, vypustí krotitelé lva. Nikdo ho nesmí dráždit ani pomáhat pronásledovanému. Kdo tak učiní, stihne jej trest smrti. Až lev kořist zabije a začne hodovat, umožněte otrokům, aby jej znovu lapili."

Na ta slova se opět obrátil k Tarzanovi.

"Poběžíš na sever, dokud tě Belthar nedostihne," řekl,

"A když se mi podaří uprchnout?" namítl Tarzan. "Budu volný?"

Phordos potřásl hlavou.

"Tomu ještě nikdo neunikl," ujistil syna divočiny, aby se vzápětí uklonil královně.

"Vše je připraveno, Veličenstvo," hlásil. "Můžeme začít!"

Nemone se rozhlédla kolem. Viděla, že stráže stojí tak, aby ji ochránily, pokud by k něčemu došlo. Viděla otroky ze svých stájí, jak nesou velké sítě, do nichž měl být Belthar znovu polapen. Věděla, stejně jako oni, že ne všichni se vrátí do Cathne živi, ale to bylo též součástí vzrušující štvance.

Kývla na Phordose.

"Nech lva, ať nasaje pach kořisti," nařídila. "Pak může hon začít!"

Vodiči pustili Belthara pár kroků dopředu. Muselo jej však držet jednou tolik mužů, aby se neutrl. Nemone se vyklonila z kočáru. Pohlédla na šelmu, jež byla pýchou jejích stájí. V očích jí plálo podivné světlo.

"Stačí!" vykřikla vzápětí. "Teď ho Belthar dobře zná a nepustí jeho stopu, dokud ho nezabije! Belthar je největší lovec

v Cathne!"

Po celé délce kordonu byly do země zapuštěny oštěpy s pestrobarevnými fábory, jež vytyčovaly trasu honitby. Proští diváci, šlechtici i královna nyní uzavírali sázky, u které mety bude oběť dostižena. Konečně Phordos sňal Tarzanovi zlatý obojek.

V jeskyni na břehu řeky, jejíž vody napájí Cathne, spal osamělý lev. Bylo to mohutné zvíře se zlatavou srstí a hustou černou hřívou. Podivné zvuky, doléhající sem z nedaleké planiny, dravce vyrušily, a tak nespokojeně zavrčel. Stále ještě byl v polospánku. Měl přivřené oči a nastražené slechy. Konečně Numa procítl. Chtěl ještě spát a zlobil se na bílé opice, že mu to nedopřeji.

Lidé byli daleko. Ale přijdou-li blíž, bude muset zjistit, co tu pohledávají. A do toho se mu nijak nechtělo. Byl toho dne línější než kdy jindy.

Tarzan vyrazil vpřed, běže podél hradby oštěpů. V duchu počítal kroky, aby věděl, kdy bude Belthar vypuštěn. Měl plán. Věděl, že pokud se dostane přes řeku do lesa, kde lovil s Xerstlem a Pindesem, bude zachráněn. Žádný lev jej nedokáže lapit, vyšvihne-li se do korun stromů! Dorazí však do lesa dřív, než jej Belthar dostihne?

Tarzan byl rychlý - ale málokteré zvíře je rychlejší než lev, pronásledující kořist! S odstupem sta kroků by obyčejnému lvu unikl - ale Belthar nebyl obyčejný lev! Byl to lovec, vedený k rychlosti, vytrvalosti a krvežíznivosti. Byl ze všech lvů v Cathne nejlepší!

Po stém kroku vyrazil Tarzan, jak nejrychleji dovedl. Za sebou slyšel křik davu i řev svého čtyřnohého pronásledovatele. Belthar běžel rovnoměrně s majestátností krále zvířat. Nedíval se ani vpravo, ani vlevo. Jeho planoucí zraky byly upřeny jen a jen na muže, který před ním prchal. Za ním jel povoz s královnou. Kočí pobízeli tažné lvy k co největší rychlosti, aby vládkyně Cathne o nic nepřišla, ti však mohli Beltharovi sotva stačit. Nemone, opojena štvanicí, stála ve voze vzpřímena a hlasitým křikem hnala Belthara vpřed. Oči jí svítily a hrud' se dmula. Srdce bilo o závod se smrtí. Zcela propadla divoké vášni a láska se změnila v nenávist.

Šlechtici, vojáci i prostí diváci se hrnuli za kočárem. Belthar byl oběti čím dál blíž. Tarzan náhle stočil své kroky k řece. Dav i královna bouřily. Bylo téměř jasné, že kořist lvu neunikne, ale pokud se oba dostanou za řeku, přijdou diváci o strhující podívanou ze závěrečného souboje!

Hněvivý výkřik se vydral ze spanilých rtů Nemone, když pochopila mužův záměr. Zanedlouho však zlost vystřídalo ulehčení, neboť Belthar byl již prchajícímu na dosah. Zdálo se, že žádný z diváků nebude o dramatické vyvrcholení štvance ochuzen. Tarzan se ohlédl. Cítil, že konec se blíží. Řeka byla ještě dobré dvě stovky yardů daleko, a lev mu byl v patách.

Zastavil se a čekal. Stál klidně, ruce spuštěné podél těla. Zůstával ve střehu. Věděl přesně, co Belthar udělá. Žádný výcvik nemůže změnit chování krále zvířat, když útočí! Postaví se na zadní a bude chtít kořist strhnout tlapami k zemi a rozsápat obrovitými tesáky.

Nebylo to poprvé, co syn divočiny stál lvu tváří v tvář. Rozhodně se nevzdá ani Beltharovi, byť má bez svého nože pramalou naději. Cítil, že zemře, ale nechtěl odejít bez boje. Lehce se přikřčil a ve chvíli, kdy Belthar zařval, odpověděl podobným způsobem.

Pojednou se chování davu změnilo. Jako by v hlasech diváků převládly údiv a překvapení. Belthar byl již těsně u kořisti. Vtom kolem něho prolétlo vzduchem ještě jedno žlutavé tělo a vzápětí byl sražen k zemi vahou lva, ještě většího, než byl sám! Zdálo se, že mohutný zlatý lev s černou hřívou, který na něho znenadání zaútočil, je nástrojem hněvu samotné Prozířetelnosti.

S divokým řevem válely se obě šelmy v porostu, trhající a kousající. Tarzan bez dechu přihlížel jejich zápasu. Diváci i královna byli u vytržení. Neznámý lev byl mohutnější než Belthar. Byl to obr mezi lvy, šelma na vrcholu sil a růstu. Bojoval, jako by se v něm spojily všechny mocnosti pekelné. Belthar ustupoval, leč mocné tlapy útočníka mu drásaly hrdlo a tesáky se zaryly do hřívky. Z rány vytryskl proud krve. Neznámý lev pak smýkal Beltharem jako kočka s myši - tak dlouho, až mu srazil vaz.

Pustil mrtvolu na zem a vítězně se rozhlédl po zkoprnělých obyvatelích Cathne. Pak zamířil zvolna k Tarzanovi a ulehl mu k nohám. Syn divočiny se sehnul a něžně prohrábl hřívku Jad-bal-ji, svého Zlatého lva.

Dav ztichl, jako zasažen bleskem. Náhle zazněl do ticha divoký výkřik. Byla to Nemone. Sestoupila z kočáru a vykročila k mrtvému Beltharovi. Zastavila se a jemně se dotkla sandálem zakrvácené hřívky. Beze slova shlížela na nehybné tělo. Snad se v té chvíli v duchu modlila za Beltharovu duši. Zvedla hlavu a rozhlédla se kolem. V očích měla podivné světlo a tvář bílou jako slonovinový škapulíř, který jí visel na krku.

"Belthar je mrtev!" zvolala, aby vzápětí vytrhla z pochvy dýku a zaryla si její ostří hluboko do srdce. Pak za hrobového ticha klesla na kolena a padla přes mrtvého Belthara.

Měsíc zvolna stoupal po nebi a Tarzan položil na mohylu na břehu řeky, vinoucí se údolím Ontharu, poslední kámen. Bojovníci, šlechtici i prostí lidé dávno odešli do města, aby osvobodili vězně a dosadili na trůn prince Alexara. Nemone a Belthara ponechali jejich osudu na Planině lvů.

Poslední službu, již královně odepřeli, vykonal pán džungle. V záři stříbrných paprsků afrického měsíce stál teď sám u hrobu ženy, která snad konečně našla své štěstí.